

BESTSELER #1 NEW YORK TIMES A

HARLAN COBEN

»Coben je kralj
psiholoških trilera.«

Closer

VELIKA ILUZIJA

MISLIŠ DA ZNAŠ ISTINU.
ISTINA JE DA NE ZNAŠ NIŠTA.

znanje

HARLAN COBEN

VELIKA ILUZIJA

Preveo s engleskoga
Vojko Plovanić

Zagreb, 2017.

Naslov izvornika
Harlan Coben
Fool Me Once
Copyright ©Harlan Coben 2016

*Misliš da znaš istinu.
Istina je da ne znaš ništa.*

*Za Charlotteu:
Nije važno kolika si,
za mene si i dalje moja mala*

Prvo poglavlje

Joea su pokopali tri dana nakon njegova umorstva. Maya je bila u crnini, kao što dolikuje ožalošćenju udovici. Sunce je peklo neizmjernom žestinom što ju je podsjećalo na mjesece provedene u pustinji. Obiteljski pastor je recitirao uobičajene riječi, ali Maya ga nije slušala. Pogled joj je odlutao prema školskom dvorištu s druge strane ceste.

Da, groblje je gledalo na jednu osnovnu školu.

Maya se tuda vozila nebrojeno puta, groblje slijeva, osnovna škola zdesna, ali čudnovatost, ako ne i opscenost, tih položaja, nikad joj prije toga nije privukla pozornost. Sto je bilo prije, pitala se, školsko dvorište ili groblje? Tko je odredio da se škola sagradi pokraj groblja - ili obrnuto? Je li to uopće važno, to postavljanje svršetka života i njegova početka jedno pored drugog, ili je to u stvari pomalo zajedljivo? Smrt je tako blizu, nadohvat ruke, zato je možda bilo mudro djecu već u ranoj dobi poučiti tom pojmu.

Maya se zaokupljala takvim besmislicama dok je gledala kako Joeov lijes nestaje u zemlji. Odagnaj si misli. U tome je ključ. Prevladaj.

Crnina ju je svrbjela. U proteklih deset godina bila je na više od sto pogreba, ali ovo je bilo prvi puta da je bila obvezna biti u crnini. Bilo joj je mrsko.

S njezine desne strane, Joeova najuža obitelj - njegova majka Judith, brat Neil, sestra Caroline - svenula od mješavine visoke temperature

zraka i duboke tuge. Njoj slijeva, postajući nestrpljiva i rabeći Mayinu ruku kao ljučaku od užeta, stajala je njezina (i Joeova) dvogodišnja kći Lily. Uobičajene fraze o roditeljstvu govore da djeca ne dolaze s uputama za rukovanje. Nikad nisu bile istinitije nego danas. Kakvo je, pitala se Maya, pravilno postupanje u situacijama poput ove? Treba li dvogodišnju kći ostaviti kod kuće, ili je povesti na očev pogreb? To je pitanje koje nije razmatrano na onim sveznadarskim i svakome prihvatljivim web-stranicama za majke. U naletu jada i bijesa Maya je zamalo postavila pitanje na internetu: »Pozdrav svima! Moj muž je nedavno ubijen. Trebam li svoju dvogodišnju kći povesti na groblje ili je ostaviti kod kuće? Ah, a ima li i preporuka kako da se odjenem? Zahvaljujem.«

Na sprovodu je bilo stotine ljudi, a u jednom tamnom kutku misli zaključila je da bi to Joeu bilo drago. Joe je volio ljude. Ljudi su voljeli njega. Ali naravno, sama popularnost ne bi objasnila toliki broj. Ožalošćeni su bili privučeni jezovitom draži da budu u blizini tragedije: mlad čovjek hladnokrvno usmrćen, pristao potomak obitelji Burkett i suprug žene okaljane u međunarodnom skandalu.

Lily je obje ruke omotala oko majčine noge. Maya se sagnula i šapnula: »Neće još dugo dušo, dobro?« Lily je kimnula, ali je stegnula još jače.

Maya se uspravila i s obje ruke izgledila neudobnu crnu haljinu posuđenu od Eileene. Joe je ne bi želio u crnini. Uvijek mu je bila draža u službenoj vojničkoj odori koju je nosila u danima kad je bila satnica Maya Stern. Kad su se prvi puta sreli na dobrotvornoj svečanosti obitelji Burkett, Joe se u svom fraku otputio ravno do nje upućujući joj uljudbeni osmijeh (Maya nije razumjela izraz »uljudben« sve dok nije ugledala taj osmijeh) i rekao: »Oho, ja sam mislio da uzbuđenje pretpostavlja *muškarca* u odori.«

Bio je to traljav uvod, dovoljno traljav da je nasmije, a nekome poput Joea bio je sve što mu je za početak trebalo. Čovječe, bio je tako prokleta zgodan. Spomen na to, čak i sada, čak i dok u zagušljivoj vlazi metar udaljena stoji pokraj njegovog mrtva tijela, navukla joj je osmijeh na usne. Godinu poslije, Maya i Joe su se uzeli. Lily je stigla nedugo nakon toga. A sada, kao da je netko snimku zajedničkog života stavio na ubrzanje, evo je tu, pokapa svog muža i oca njezine jedinice.

»Sve ljubavne priče«, pred mnogo godina rekao joj je otac, »završavaju tragično.«

Maya je odmahнула glavom i rekla: »Zaboga, tata, to je sumorno.«

»Da, ali razmisli: ili se odljubiš, ili, ako zaista spadaš među one koji imaju sreće, poživiš dovoljno dugo da gledaš kako ti srodna duša umire.« Maya je i sada mogla zamisliti oca kako za kuhinjskim stolom presvučenim požutjelim laminatom u njihovoj kući u Brooklynu sjedi nasuprot nje. Bio je u svojoj uobičajenoj vesti na kopčanje (sve profesije, ne samo vojne, uniformirane su na ovaj ili onaj način), okružen studentskim esejima koje je trebao ocijeniti. On i mama preminuli su pred više godina, nekoliko mjeseci jedno iza drugoga, ali istinu za reći, Mayi je i dalje bilo teško reći u koju kategoriju tragedije je njihova ljubavna priča spadala.

Dok je pastor nastavljao, Judith Burkett, Joeova majka, stegnula je Mayinu ruku samrtničkim stiskom čovjeka u boli.

»Ovo je«, starica je promrmljala, »još gore.«

Maya nije tražila objašnjenje. Nije bilo potrebno. Po drugi puta Judith Burkett bila je primorana pokapati dijete, dvojica od njezina tri sina su otišla, jedan navodno nakon tragične nesreće, drugi nakon ubojstva. Maya je spustila pogled na svoje dijete, na Lilyno tjeme i pitala se kako majka može živjeti s tolikom boli.

Kao da je znala o čemu Maya razmišlja, starica se okrenula i šapnula: »Nikad neće biti dobro.« Njezine jednostavne riječi rezale su zrak poput kosca u žitu. »Nikad.«

»Ja sam kriva«, rekla je Maya.

Nije to namjeravala izreći. Judith ju je pogledala. »Trebala sam... «

»Ništa nisi mogla učiniti«, odvratila je Judith. Ali ostalo je nečega stranog u njezinu tonu. Maya je shvatila, jer su i drugi vjerojatno mislili isto. Maya Stern mnoge je spasila u prošlosti. Zašto nije mogla spasiti vlastita muža?

»Pepeo pepelu... «

Oho, je li pastor zaista izlanuo tu otrcanu frazu ili se Mayi učinilo? Nije slušala s pozornošću. Nikad to nije činila na sprovodima. Suviše je puta bila okružena smrću da ne bi znala tajnu kako se nositi s njome. Umrtni se. Ne usredotočuj se ni na što. Učini da se sve što te okružuje zamagli do neraspoznatljivosti.

Joeov je lijes sjeo na dno uz tupi udarac koji je predugo odjekivao u nepomičnom zraku. Judith se zaljuljala uz Mayu i tiho zajecala. Maya je zadržala svoj vojnički stav - glava podignuta, leđa ravna, ramena zabačena. Nedavno je u nekom članku za samopomoć koji se stalno e-mailom šalju naokolo i razglabaju o »govoru tijela« pročitala kako se govorom tijela može popraviti nastup. Vojska je tu mrvicu popularne

psihologije shvatila davno prije ostalih. Vojnik u stavu pozor ne stoji zato jer to dobro izgleda. U stavu pozor stoji zato jer mu to, do izvjesne razine, daje snagu, ili, jednako važno, i pred ostalim vojnicima i pred neprijateljima izgleda jači.

Na trenutak se u mislima vratila u park - bljesak metala, odjek pucnjave iz pištolja, Joe pada, njezina košulja umrljana krvlju, posrće kroz mrak, udaljena ulična rasvjeta obasjava mutnom aureolom...

»Pomoć... molim... neka netko ... moj muž...« Zatvorila je oči i potisnula te misli. *Drži se*, govori si. *Izdrži sve to*. I uspjela je.

Zatim je uslijedila kolona.

Jedina dva mjesta na kojima se dočekuje kolona su pogrebi i vjenčanja. Ima u toj činjenici vjerojatno nečeg dirljivog, ali nije mogla dokučiti što je to.

Nije znala koliko ljudi je prošlo ispred nje, ali trajalo je satima. Žalujući su izvicali kao u nekom filmu sa zombijima u kojem jednog ubiješ ali novi uporno navaljuju.

Samo neka se kreće.

Većina je tihim glasom rekla: »*Zao nam je zbog vašeg gubitka*«, što je uglavnom bilo primjereno reći. Drugi su predugo govorili. Započinjali su oko toga kako je sve to tako tragično, kakav je to gubitak, kako grad odlazi dovraga, kako su jednom pod prijetnjom pištolja skoro bili opljačkani (prvo pravilo: nikad ne pričaj o sebi pri izražavanju sućuti), kako se nadaju da će policija spržiti životinje koje su to učinile, kako je Maya imala sreće, kako je Bog zasigurno čuva (što je podrazumijevalo, mislila je, da Bog nije na isti način brinuo o Joeu), kako za sve postoji plan, kako za sve postoji razlog (čudila se da takve nije opalila ravno po nosu).

Joeova obitelj se izmorila i na pola kolone morali su sjesti. Ne i Maya. Ostala je stajati sve vrijeme, gledala je ravno u oči i svakom žalitelju zahvalila čvrstim stiskom ruke. Suptilnim i ne toliko suptilnim govorom tijela odbijala je one koji su svoju bol željeli naglašenije izraziti grljenjem i ljubljenjem. Koliko god su njihove riječi bile isprazne, Maya je pažljivo slušala, kimala, istim »iskrenim« tonom govorila: »Hvala što ste došli« i zatim primala sljedećeg u koloni.

Drugo čvrsto pravilo prigodom izražavanja sućuti glasi: Ne govori suviše. Kratke uobičajene fraze su prigodne, jer neškodljivost je mnogo bolja od napadnosti. Ako imaš potrebu reći nešto više, neka to bude lijepa, kratka uspomena na pokojnika. Nikad, na primjer, ne učini ono

što je napravila Edith, Joeova tetka. Nikad histerično ne plači i ne budi jedan od onih »pogledaj me, patim« silno teatralnih žalitelja i nikad shrvanoj udovici ne reci nešto savršeno glupo kao: »Jadnice, prvo tvoja sestra, a sada muž.«

Svijet je na trenutak zastao kad je tetka Edith izrekla ono što su mnogi mislili, osobito stoga što su Mayin mladi nećak Daniel i mlađa nećakinja Alexa bili u blizini i sve mogli čuti. Krv je uzavrela u Mayinim žilama i morala je skupiti svu snagu da ne krene, zgrabi tetku Edith za grlo i ne iščupa joj glasnice.

Umjesto toga Maya je rekla »iskrenim« tonom: »Hvala što ste došli.«

Šestorica iz Mayina nekadašnjeg voda, uključujući i Shanea, stajali su pozadi i držali je na oku. Tako je bilo, sviđalo joj se ili ne. Stražarska dužnost kao da nikad nije prestajala kad su bili zajedno. Nisu ušli u kolonu. Bili su razumni. Bili su njezina nijema straža, sve vrijeme, njihova prisutnost u ovom groznom danu pružala je jedinu iskrenu utjehu.

Svako toliko Mayi se učinilo da čuje svoju kćer kako se hihće u daljini - njezina najstarija prijateljica Eileen Finn je odvela Lily na igralište osnovne škole s druge strane ceste - ali možda si je samo umišljala. Zvuk dječjeg smijeha u takvom okruženju bio je istovremeno i odbojan i životno optimističan: žudjela je za njim, a nije ga mogla podnijeti.

Daniel i Alexa, Claireina djeca, bili su zadnji u koloni. Maya ih je obgrlila u želji, kao i uvijek, da ih zaštiti od svakog zla koje bi ih moglo snaći. Eddie, njezin šogor... je li bio to? Kako se naziva čovjeka koji je bio oženjen za tvoju sestru prije nego je ubijena? »Ex-šogor« više odgovara razvodu.

Kaže li se »bivši šogor?« Ili se jednostavno ostaje pri »šogor«?

Dodatne ispraznosti namjenjene odvratanju.

Eddie joj je pristupio neodlučno. Na licu su mu ostali čuperci dlaka na mjestima koja nije prešao britvicom. Poljubio ju je u obraz. Miris vodice za usta i mente bio je dovoljno jak da utopi sve ostalo što bi se tu moglo naći, ali, zar nije to bila nakana?

»Nedostajat će mi Joe«, promumljao je Eddie.

»Znam da hoće. Jako te je volio, Eddie.«

»Ako bilo što možemo učiniti... «

Mogao bi se bolje pobrinuti za vlastitu djecu, pomislila je Maya, ali njezinog uobičajenog gnjeva prema njemu više nije bilo, ispuhao se kao

probušeni gumenjak.

»Ne treba ništa, hvala.«

Eddie je zašutio, kao da joj je i on mogao pročitati misli, što je u ovom slučaju vjerojatno i mogao.

»Oprosti što nisam došla na zadnju utakmicu«, Maya se obratila Alexi, »ali doći ću sutra.«

Sve troje odjednom je izgledalo kao da su u nelagodi.

»Oh, ne moraš«, rekao je Eddie.

»U redu je. To će mi pomoći da odvratim misli.«

Eddie je kimnuo, pokupio Daniela i Alexu i krenuo prema autu. Dok je odlazila Alexa se okrenula i gledala je. Maya joj je uzvratila ohrabrujućim osmijehom. *Ništa se nije promijenilo*, govorio je osmijeh. *I dalje ću biti tu kad me zatrebaš, baš kao što sam obećala tvojoj majci.*

Maya je gledala kako Claireina obitelj ulazi u auto. Daniel, samosvjesni četrnaestogodišnjak, sjeo je naprijed. Alexa, kojoj je tek dvanaest, sjela je straga sama. Nakon majčine smrti, činilo se da se neprestano trza, kao da se priprema za novi udarac. Eddie je mahnuo, umorno se osmjehnuo Mayi i kliznuo na vozačko mjesto.

Maya je pričekala, gledala je kako se automobil polako udaljava. Kad se udaljio, spazila je Rogera Kiercea, detektiva za umorstva iz Njujorške policije kako stoji u pozadini naslonjen na stablo. Čak i danas. Čak i sada. Došlo joj je da mu priđe i suoči se s njime, da zatraži neke odgovore, ali Judith ju je ponovo uhvatila za ruku.

»Voljela bih da se ti i Lily vratite s nama na Farnwood.«

Burkettovi su svoju kuću uvijek nazivali tim imenom. To je vjerojatno trebao biti prvi pokazatelj za ono što bi postalo od nje da se udala u takvu obitelj.

»Hvala«, odvratila je Maya, »ali mislim da Lily treba biti kod kuće.«

»Treba biti s obitelji. Objema vam to treba.«

»Zahvalna sam.«

»Zaista mislim tako. Lily će zauvijek biti naša unuka. A ti zauvijek naša kći.«

Judith je dodatno pojačala stisak kako bi naglasila osjećaje. Bilo je dirljivo što je rekla, kao nešto što sa čitača prenosi na jednom od svojih dobrotvornih prijema, ali istovremeno je bilo i lažno, barem onaj dio o Mayi. Nitko tko se oženio ili udao za jednog Burketta nije bio više od došljaka kojeg se podnosi.

»Drugi put«, odgovorila je Maya. »Sigurna sam da razumiješ.«

Judith je kimnula i nehajno je zagrlila. Isto su učinili Joeovi brat i

sestra. Gledala je njihova shrvana lica dok su posrtali prema produženim limuzinama koje će ih odvesti na imanje Burkett.

Njezini bivši suborci iz voda i dalje su bili ondje. Uхватила je Shaneov pogled i lagano mu kimnula. Shvatili su. Nisu toliko »istupili« koliko su tiho nestali, nastojeći da ništa ne remete za sobom. Većina ih je još bila u službi. Nakon onoga što se dogodilo u blizini Sirijsko-Iračke granice, Mayu su »osmjelili« da zatraži častan otpust. Ne vidjevši druge mogućnosti, tako je i učinila. I tako sada, umjesto da im zapovijeda, ili da barem obučava novo-pridošle novake, umirovljena satnica Maya Stern, kratko vrijeme simbol nove Vojske, daje satove letenja u zračnoj luci Teterboro u sjevernom New Jerseyu. Ponekad je sve bilo u redu. Većinu vremena nedostajala joj je služba više nego je ikad mogla zamisliti.

Konačno je Maya ostala sama pokraj hrpe zemlje koja će uskoro prekriti njezina muža.

»Ah, Joe«, rekla je naglas.

Pokušala je osjetiti prisutnost. Pokušavala je to i prije u bezbrojnim prilikama žalovanja, nastojala je osjetiti bilo kakvu životnu snagu nakon smrti, ali nije bilo ničega. Vjerovala je da mora postojati barem i najslabija životna snaga, da energija i kretanje nikad ne umru zauvijek, da je duša vječna, da se supstanca ne može trajno uništiti, i tome slično. Možda je to istina, ali što se više družila s umrlima, sve više je osjećala da ništa, apsolutno ništa ne ostaje iza njih.

Ostala je uz grob sve dok se Eileen s Lily nije vratila s igrališta. »Spremna?« upitala je Eileen.

Maya je još jednom bacila pogled na jamu u zemlji. Željela je Joeu reći nešto duboko, nešto što bi i jednom i drugom zaokružilo priču, ali riječi joj nisu dolazile.

Eileen ih je odvezla kući. Lily je zaspala u sjedalici koja je izgledala kao da je osmišljena u NASA-i. Maya je sjedila na suvozačkom sjedalu i gledala van. Kad su stigli do kuće - Joe je i nju htio nazvati nekim imenom ali Maya se tome usprotivila - uspjela je nekako osloboditi mehanizam s pojasevima i izvući Lily sa stražnjeg sjedala. Pridržavala joj je glavu da je ne probudi.

»Hvala na vožnji«, prošaptala je Maya.

Eileen je ugasila motor. »Hoće li ti smetati ako uđem na sekundu?«

»Bit će sve u redu.«

»Ne sumnjam.« Eileen je oslobodila sigurnosni pojas. »Ali namjeravala sam ti nešto dati. Treba mi samo dvije minute.«

Maya ga je držala u ruci. »Digitalni okvir za slike?«

Eileen je bila crvenkasto-plave kose, s pjegicama i širokim osmijehom. Njezino lice bi na neki način ozarilo prostoriju kad bi ušla, ali to je bila maska koja je skrivala patnje.

»Ne, to je kamera-dadilja preoblikovana kao digitalni okvir za slike.«

»Ponovi?«

»Sada kad radiš puno radno vrijeme, moraš bolje pripaziti na stvari, nije li tako?«

»Mislim da je.«

»Gdje se Isabella najviše igra s Lily?«

Maya je pokazala na desno. »U maloj sobici.«

»Dođi, pokazat ću ti.«

»Eileen... «

Uzela je okvir iz Mayinih ruku. »Samo me slijedi.« Sobica se nastavljala na kuhinju. Imala je kose stropove i mnogo svjetle drvenine. Na zidu je visio veliki TV ekran. Dvije košare su do vrha bile napunjene Lilynim obrazovnim igračkama. Ispred kauča gdje je nekoć stajao divan stolić od mahagonija bio je dječji sklopivi krevetić. Stolić, nažalost, nije bio prigodan za djecu te je morao otići.

Eileen je otišla do police za knjige. Našla je mjesto za okvir i uključila ga u utičnicu u blizini. »Unaprijed sam ubacila neke slike tvoje obitelji. Digitalni okvir će ih promiješati i prikazati. Je li se Isabella i Lily obično igraju uz kauč?«

»Da.«

»Dobro.« Eileen je usmjerila okvir u tom pravcu. »Kamera ugrađena u ovu stvar je širokokutna tako da možeš vidjeti cijelu sobu.«

»Eileen ... «

»Vidjela sam je na sprovodu.«

»Koga?«

»Tvoju dadilju.«

»Isabellina obitelj odavno je uz Joeovu. Njezina majka bila je Joeova dadilja. Brat joj je obiteljski vrtlar.«

»Stvarno?«

Maya je slegnula ramenima. »Bogataši.«

»Drugačiji su.«

»Jesu.«

»Dakle, imaš li povjerenja u nju?«

»U koga? Isabellu?«

»Da.«

Maya je slegnula ramenima. »Znaš me.«

»Znam.« Eileen je isprva bila Clareina prijateljica, njih dvije su na prvoj godini studija na Vassaru bile cimerice, ali sve tri su se ubrzo zbližile. »Ti nemaš ni u koga povjerenja, Maya.«

»Ne bih to tako rekla.«

»Dobro. Kad je u pitanju tvoje dijete?«

»Kad je u pitanju moje dijete«, odvratila je Maya, »da, ok, ni u koga.« Eileen se osmjehnula. »Zbog toga ti dajem ovo. Gledaj, ne mislim da ćeš nešto naći. Isabella se čini sjajnom.«

»Ali bolje je biti siguran nego žaliti?«

»Točno tako. Ne mogu ti reći koliko me je smirivalo kad sam Kyle i Missy ostavljala s dadiljom.«

Maya se pitala je li Eileen tu spravu upotrebljavala samo s dadiljom, ili je prikupljala podatke o nekom drugom, ali tu je pomisao za sada zadržala za sebe.

»Imaš li na računalu ulaz za SD karticu?« upitala je Eileen.

»Nisam sigurna.«

»Nije važno. Donijela sam ti SD čitač koji se može spojiti na bilo koji USB ulaz. Jednostavno ga priključi na laptop ili računalo. Zaista, ništa jednostavnije od toga. Na kraju dana iz okvira izvadiš SD karticu, tu je iza, vidiš?«

Maya je kimnula.

»Zatim karticu priključiš na čitač. Na zaslonu ti se pojavljuje snimka. SD ima trideset i dva giga, tako da bez problema može izdržati cijeli dan. Ima i detektor pokreta, tako da ne snima kad u sobi nema nikoga ili tome slično.«

Maya se nije mogla suzdržati da se ne nasmije. »Vidi tebe.«

»Što je? Zamjena uloga ti smeta?«

»Malo. I sama sam trebala pomisliti na tako nešto.«

»Čudi me da nisi.«

Maya je spustila pogled i sreća se s prijateljičinim. Eileen je bila možda 160 cm visoka, Maya gotovo 180, ali uz uspravno držanje činila se i višom. »Jesi li ikad vidjela nešto na svojoj kameri?«

»Misliš nešto što nisam trebala?«

»Da.«

»Nisam«, odvratila je Eileen. »I znam na što misliš. Nije se vratio. I nisam ga vidjela.«

»Ne ispipavam te.«

»Čak ni malo?«

»Kakva bih prijateljica bila da te malo ne ispipavam?«

Eileen joj je prišla i zagrlila je. Maya je uzvratila. Eileen nije bila tobožnji stranac koji izražava naklonost. Maya se na Vassar upisala godinu poslije Claire. Tri djevojke su prije nego je Maya u Fort Ruckeru u Alabami krenula u Vojnu školu letenja živjele skupa svoje mirne dane. Eileen joj je uz Shanea i dalje ostala najbolji prijatelj.

»Volim te, da znaš.« Maya je kimnula. »Da, znam.«

»Sigurna si da ne želiš da ostanem?«

»Imaš svoju obitelj o kojoj se moraš brinuti.«

»U redu«, rekla je Eileen palcem pokazujući na digitalni okvir. »Ali imam te na oku.«

»Zgodno.«

»Ne baš. Ali znam da ti je potreban predah. Nazovi ako nešto trebaš. Oh, i ne brini se za večeru. Već sam ti naručila kinesku hranu iz Look See-a. Stići će za dvadeset minuta.«

»Volim te, da znaš.«

»Da«, odgovorila je Eileen krećući prema vratima. »Znam.« Zastala je. »Oho.«

»Što je?«

»Imaš društvo.«

Drugo poglavlje

U kratko, društvo se sastojalo od Rogera Kiercea, kosmatog detektiva za ubojstva Njujorške policije. Stupio je u kuću silno se trudeći biti pun samopouzdanja. Ogledavao se naokolo kako to već policajci rade i rekao: »Lijepa kuća.«

Maya se namrštila ne trudeći se sakriti ojađenost.

Na Kierceu je bilo nečega od špiljskog čovjeka. Bio je zdepast i širok a ruke su se činile prekratkima za njegovo tijelo. Lice mu je izgledalo neobrijano čak i neposredno nakon brijanja. Njegove grmolike obrve nalikovale su kasnom stadiju pretvorbe gusjenice, a dlake na poledini dlanova mogle su predstavljati djelo uvijača za kosu.

»Nadam se da je u redu što sam svratio.«

»Zašto ne bi bilo u redu?« upitala je Maya. »Ah, točno, sve ono oko - upravo sam pokopala muža.«

Kierce je glumio kajanje. »Shvaćam da sam mogao izabrati bolje vrijeme.«

»Mislite?«

»Ali sutra se vraćate na posao, i stvarno, kada je pogodno vrijeme?«

»Sasvim točno. Kako vam mogu pomoći, detektive?«

»Smijem li sjesti?« Maya je pokazala prema kauču u sobici. Jezovita misao pala joj je na pamet: ovaj susret, ustvari svaki susret u ovoj sobici, sada će biti snimljen kamerom-dadiljom. Čudna stvar kad se razmisli. Naravno, mogla ju je ručno uključiti i isključiti, ali tko bi se

sjetio ili se želio svaki dan gnjaviti s time. Pitala se snima li kamera i zvuk. Morala bi pitati Eileen, ili pričekati dok ne bude pregledavala sadržaj.

»Lijepa kuća«, oglasio se Kierce.

»Da, to ste rekli na ulasku.«

»Kad je sagrađena?«

»Negdje u devetsto dvadesetima.«

»Obitelj vašeg pokojnog muža. Ona je vlasnik kuće, je li tako?«

»Da.«

Kierce je sjeo. Ona je ostala stajati. »Dakle, kako vam mogu pomoći, detektive?«

»Samo neka podsjećanja, tako nešto.«

»Podsjećanja?«

»Budite strpljivi, može?« Kierce joj je uputio osmijeh kojeg je držao razoružavajućim. Maya nije progutala mamac. »Gdje je...?« Kopao je po unutarnjem džepu sakoa i izvukao pohabani notes. »Imate li nešto protiv da sve prođemo još jednom?«

Maya nije znala što bi mislila o njemu, a to je vjerojatno bilo ono što je Kierce želio. »Što biste željeli znati?«

»Krenimo od početka, može?«

Sjela je i raširila ruke kao da kaže, *krenite*.

»Zašto ste se vi i Joe našli u Central Parku?«

»On me je zamolio.«

»Telefonski, je li tako?«

»Da.«

»Je li to bilo uobičajeno?«

»I prije smo se ondje sastajali, da.«

»Kada?«

»Ne znam. Mnogo puta. Rekla sam vam. To je zgodan dio parka. Prostrli bismo pokrivač a zatim bismo ručali u Kući za čamce...« Uхватила se, zastala, progutala slinu. »To je jednostavno bilo zgodno mjesto, to je sve.«

»Danju da. Ali noću je malo osamljeno, ne mislite li?«

»Mi smo se uvijek osjećali sigurno.«

Osmjehnuo joj se. »Kladim se da se na mnogim mjestima osjećate sigurno.«

»Što to znači?«

»S obzirom da ste bili tamo gdje ste bili, hoću reći, po pitanju opasnih mjesta, čini mi se da je park prilično nisko na ljestvici.« Kierce

se nakašljao u dlan. »Kako bilo, dakle, muž vas je nazvao i rekao >nađimo se ondje<, i tako ste se našli.«

»Tako je.«

»Osim«, Kierce je gledao u notes, navlažio prst jezikom i stao ga prelistavati, »što vas nije nazvao.«

Podigao je pogled.

»Molim?«

»Rekli ste da vas je Joe nazvao i rekao da se sastanete.«

»Ne, to ste vi rekli. Ja sam rekla da je telefonski predložio da se nađemo.«

»Ali nakon toga sam nastavio s >on vas je nazvao<, a vi ste rekli >tako je<.«

»Igrate se semantike sa mnom, detektive. Imate popis telefonskih poziva od te večeri, jesam li u pravu?«

»Imam, da.«

»I na njemu se vidi telefonski razgovor između mog muža i mene?«

»Vidi se.«

»Ne sjećam se jesam li ja zvala njega ili on mene. Ali on je predložio da se nađemo na nama najdražem mjestu u parku. Ja sam to mogla predložiti, ne vidim važnosti u tome, a ustvari, bila bih, da on nije predložio prvi.«

»Može li itko potvrditi da ste se vi i Joe znali ondje sastajati?«

»Mislim da ne, ali ne vidim važnosti u tome.«

Kierce joj se neiskreno osmjehnuo. »Ne vidim ni ja, zato nastavimo, hoćemo li?«

Prekrižila je noge i čekala.

»Opisali ste dva muškarca kako vam se približavaju sa zapadne strane. Je li to točno?«

»Je.«

»Imali su skijaške maske?«

Desetak puta već je prošla sve to. »Da.«

»Crne skijaške maske, jesam li u pravu?«

»Jeste.«

»I rekli ste da je jedan bio visok oko 180. Koliko ste vi visoki, gospođo Burkett?«

Zamalo je odbrusila da bi je trebao zvati satnicom, mrzila je da je oslovljavaju s gđa., ali čin više nije bio umjestan. »Molim vas, zovite me Maya. I visoka sam točno oko 180.«

»Dakle, jedan je bio tvoje visine.«

Pokušala je ne zakolutati očima. »Ah, da.«

»Bila si prilično precizna u opisu napadača.« Kierce je stao čitati iz notesa. »Jedan je bio visok 180. Drugi je prema tvojoj procjeni bio oko 175. Jedan je bio u crnoj jakni s kapuljačom, trapericama i u crvenim Converse tenisicama. Drugi je bio u svjetlo-plavoj majici bez natpisa, sa svjetlo-smeđim ruksakom i u crnim tenisicama za trčanje kojima nisi mogla odrediti marku.«

»Tako je.«

»Onaj u crvenim Conversicama, on je bio taj koji ti je ubio muža.«

»Da.«

»A zatim si pobjegla.« Maya nije odgovorila.

»Prema tvojoj izjavi, htjeli su vas orobiti. Rekla si i da je Joe bio spor u vađenju novčanika. Tvoj muž je također imao i jako skupocjeni sat. Hubolt, ako se ne varam.«

Grlo joj se osušilo. »Da, tako je.«

»Zašto ga jednostavno nije dao?«

»Mislim da... da bi ga dao.«

»Ali?«

Odmahnula je glavom. »Maya?«

»Jeste li ikada imali pištolj uperen u glavu, detektive?«

»Ne.«

»Onda možda ne razumijete.«

»Ne razumijem što?«

»Cijev. Njezin otvor. Kad je netko uperi u vas, kad prijeti da će povući okidač, ta crna rupa postaje nemoguće široka, kao da će vas cijeloga progutati. Neki, kad to vide, ukoče se.«

Kierceov ton je sada bio blag. »A Joe... on je bio jedan od tih?«

»Na trenutak.«

»A to je trajalo predugo?«

»U ovom slučaju, da.«

Nekoliko dugih trenutaka sjedili su u tišini.

»Je li pištolj mogao opaliti slučajno?« upitao je Kierce.

»Sumnjam.«

»Zašto to kažete?«

»Dva su razloga. Prvi, to je bio revolver. Znae li išta o njima?«

»Nemam pojma.«

»Da ispali, morate ili povući čekić unatrag, ili jako pritisnuti okidač. Ne ispaljuje slučajno.«

»Shvaćam. A drugi razlog?«

»Još je očitiji«, uzvratila je. »Čovjek s pištoljem pucao je još dva puta. Ne ispaljuju se tri hica >slučajno<.«

Kierce je kimnuo glavom i ponovo provjerio zabilješke. »Prvi metak pogodio ti je muža u lijevo rame. Drugi u desnu ključnu kost.«

Maya je zatvorila oči.

»Koliko je napadač bio udaljen kad je pucao?«

»Tri metra.«

»Naš mrtvozornik je izjavio da nijedan hitac nije bio smrtonosan.«

»Da, rekli ste mi«, odvratila je.

»Onda, što se dalje dogodilo?«

»Pokušala sam ga pridržati...«

»Joea?«

»Da, Joea«, odbrusila je. »Koga drugoga?«

»Oprosti. Što se zatim dogodilo?«

»Ja... Joe je pao na koljena.«

»I tada je napadač ispalio treći hitac?«

Nije odgovorila.

»Treći hitac«, ponovio je Kierce. »Taj ga je usmrtio.«

»Već sam vam rekla.«

»Rekla što?«

Maya je podigla pogled i srela se s njegovim. »Nisam vidjela treći hitac.«

Kierce je kimnuo. »Tako je«, rekao je suviše polako. »Jer si tada već bježala.«

»Pomoć... molim... neka netko ... moj muž...«

Grudi su joj poskakivale. Zvukovi, pucnji iz pištolja, zujanje propelera helikoptera, krici bola, sve ju je odjednom obuzelo. Zatvorila je oči, nekoliko puta duboko udahнула, zadržala miran izraz lica.

»Maya?«

»Da, pobjegla sam. U redu? Dvojica su držala pištolje. Pobjegla sam. Pobjegla sam i ostavila muža, a zatim negdje, ne znam, možda pet, deset sekundi poslije, začula sam prasak koji je dolazio meni iza leđa i da, sada, prema onome što ste mi rekli, znam da nakon što sam pobjegla, onaj isti napadač prislonio je pištolj na glavu moga muža i dalje na koljenima, povukao okidač... «

Zastala je.

»Nitko te ne krivi, Maya.«

»Nisam se pitala krivi li me netko, detektive«, rekla je kroz stisnute zube. »Što želite?«

Kierce krene listati zabilješke. »Osim vrlo detaljnog opisa počinitelja, bila si u stanju reći nam da je onaj u crvenim Conversicama imao *Smith and Wesson 686* a njegov partner da je bio naoružan *Berettom M9*.« Kierce je podigao pogled. »To je zaista dojmljivo. Prepoznati oružje tek tako.«

»To je dio obuke.«

»To bi bilo, tvoje vojne obuke, jesam li u pravu?«

»Recimo jednostavno da imam dar zapažanja.«

»Oh, mislim da si skromna, Maya. Svima su nam poznata tvoja prekomorska herojstva.«

I moj pad, zamalo je dodala.

»Osvjetljenje u tom dijelu parka nije sjajno. Tek nekoliko udaljenih uličnih lampi.«

»To je dovoljno.«

»Dovoljno za prepoznavanje marke pištolja?«

»Poznam vatreno oružje.«

»Točno, naravno. Ustvari, ti si vrhunski strijelac, nije li tako?«

»Strijelkinja.«

Ispravka je uslijedila automatski. Isto kao i njegov zaštitnički osmijeh.

»Moja greška. Ipak, bilo je mračno...«

»*Smith and Wesson* je bio od nehrđajućeg čelika, za razliku od crnog. Lako vidljiv u mraku. Isto tako, čula sam kako povlači čekić. To se na revolveru radi, na poluautomatskom ne.«

»A *Beretta*?«

»Ne mogu biti sigurna u točnu marku, ali imao je kliznu cijev u stilu *Berette*.«

»Kao što ti je poznato, iz tijela tvoga muža izvadili smo tri metka. Kalibar trideset i osam, odgovarajući za *Smith and Wesson*.« Protrljao je obraze kao da je duboko zamišljen. »Imaš pištolje, je li tako, Maya?«

»Imam.«

»Je li možda jedan od njih *Smith and Wesson 686*?«

»Znate odgovor«, rekla je. »Odakle bih znao?«

»Zakoni New Jerseyja nalažu da registriram svako oružje koje kupim u državi. To vam je sve poznato. Osim ako niste potpuno nesposobni, detektive Kierce, što definitivno niste, odmah ste provjerili moje papire o pištoljima. Dakle, možemo li se prestati igrati i prijeći na stvar?«

»Koliko je po tebi daleko od mjesta gdje ti je muž pao do fontane

Bethesda?«

Promjena teme ju je osupnula. »Sigurna sam da ste izmjerili.«

»Jesmo, da. To je približno tristo metara sa svim zavojima i skretanjima. Pretrčao sam taj put. Nisam u tako dobroj formi kao ti, ali trebalo mi je oko jedne minute.«

»U redu.«

»Ali, stvar je u ovome. Nekoliko svjedoka je izjavilo da su čuli pucnje a ti da si se pojavila najmanje minutu ili dvije kasnije. Kako to objašnjavaš?«

»Zašto bih trebala objašnjavati?«

»Pitanje je na mjestu.«

Nije ni trepnula. »Mislite li da sam ubila svog muža, detektive?«

»Jesi li?«

»Nisam. I znate kako to mogu dokazati?«

»Kako?«

»Dodite sa mnom na streljanu.«

»Što znači?«

»Kao što ste rekli, ja sam vrhunska strijelkinja.«

»Tako nam je rečeno.«

»Onda znate.«

»Znam što?«

Maya se nagnula i pogledi su im se sreli. »Ne bi mi trebala tri metka da ubijem čovjeka s te udaljenosti ni da imam povezane oči.«

Kierce se nasmijao. »Touche. I ispričavam se zbog načina ispitivanja jer ne, ne mislim da si ubila muža. U stvari, mogu prilično sigurno dokazati da nisi.«

»Što mislite pod time?«

Kierce je ustao. »Držiš li oružje u kući?«

»Da.«

»Hoćeš li mi ga pokazati?«

Prvo, odvela ga je do sefa s oružjem u podrumu.

»Čini mi se da si jako privržena Drugom amandmanu¹«, rekao je Kierce.

»Ne zanima me politika.«

»Ali voliš oružje.« Pogledao je sef. »Ne vidim kotačić za kombinaciju. Otvara li se ključem?«

»Ne. Otvoriti se može jedino pomoću otiska palca.«

»Ah, jasno mi je. Dakle podešen je da ga samo ti možeš otvoriti.«

Maya je progutala slinu. »Sada je tako.«

»Oh«, umetnuo je Kierce shvaćajući pogrešku. »Tvoj muž?«
Kimnula je.

»Još netko osim vas dvoje ima pristup?«

»Nitko.« Prislonila je palac na otvor. Vrata su se otvorila uz lagan zvuk. Odmaknula se.

Kierce je pogledao unutra i tiho zazviždao. »Čemu će ti sve to?«

»Ne treba mi ništa od toga. Volim pucati. To mi je hobi. Mnogi to ne vole ili ne razumiju. Meni je svejedno.«

»Dakle gdje ti je *Smith and Wesson 686*?«

Pokazala je u sef. »Ovdje.«

Stisnuo je oči. »Mogu li ga odnijeti?«

»*Smith and Wesson*?«

»Da, ako nije problem.«

»Mislila sam da ne mislite da sam ja to napravila.«

»Ne mislim. Ali osim tebe, mogli bismo isključiti i tvoj pištolj, ne misliš li?«

Maya je izvadila *Smith and Wesson*. Poput mnogih dobrih strijelaca, Maya je bila opsjednuta kad je u pitanju bilo čišćenje i punjenje/praznjenje njezine zbirke oružja, što jednostavno znači da svaki put iznova provjerava kako bi se uvjerila da nije napunjeno. Nije bilo.

»Dat ću ti potvrdu«, rekao je.

»Ja bih, naravno, mogla tražiti sudski nalog.«

»A ja bih ga vjerojatno mogao pribaviti«, odvratio je. Istina. Pružila mu je pištolj.

»Detektive?«

»Što je?«

»Nešto mi tajite.«

Kierce se osmjehnuo. »Bit ćemo u vezi.«

Treće poglavlje

Isabella, Lilyna dadilja, stigla je u sedam sljedećeg jutra. Na pogrebu je Isabellina obitelj bila među najdublje dirnutima. Njezina majka Rosa, Joeova dadilja iz djetinjstva, bila je osobito pogođena, stezala je maramicu i neprestano se rušila na svoju djecu, Isabellu i Hectora. Čak i sada, Maya je u Isabellinim očima vidjela tragove crvenila od jučerašnjih suza.

»Tako mi je žao, gospođo Burkett.«

Maya ju je nekoliko puta zamolila da je zove po imenu a ne gospođo Burkett, ali Isabella bi samo kimnula i nastavila je zvati gospođo Burkett, tako da je Maya digla ruke. Ako je Isabelli u radnoj sredini više odgovarala formalnost, tko je bila Maya da je prisiljava.

»Hvala ti, Isabella.«

Lily je skočila sa svoje kuhinjske stolice s pahuljicama i dalje u ustima i potrčala prema njima. »Isabella!«

Isabellino lice se ozarilo kad je prihvatila djevojčicu i čvrsto je zagrlila. Maya je osjetila iznenadnu bol zaposlene majke: sretna što joj kći toliko voli dadilju, istovremeno nesretna što joj kći toliko voli dadilju.

Vjeruje li Isabelli?

Odgovor je da, kao što je jučer rekla, koliko god može vjerovati bilo kojem »strancu« u ovoj situaciji. Naravno, Joe je uzeo Isabellu. Maya nije bila sigurna. Postojao je novi cjelodnevni dječji centar u ulici

Porter nazvan *Growin' Up*², što je Maya protumačila kao mali izraz štovanja staroj pjesmi Brucea Springsteena. Jedno slatko, mlado i nasmijano stvorenje imenom Kitty Shum (*Cal me Miss Kitty!*³) provela je Mayu kroz čiste i uređene višebojne jako motivirajuće prostorije, sa svim mogućim kamerama, sigurnosnim postupcima i drugim mladim nasmijanim stvorenjima i, naravno, s drugom djecom s kojom bi se Lily igrala, ali Joe je inzistirao na dadilji. Podsjetio je Mayu da ga je Isabellina majka »praktički podigla«, a ona je u šali kontrirala, »jesi li siguran da je to dodatni plus?« Ali s obzirom da se Maya u to vrijeme spremala na šestomjesečnu prekomorsku misiju, imala je mali utjecaj na izbor i nijedan razlog da ga ne prihvati.

Poljubila je Lily u tjeme i krenula na posao. Mogla je uzeti još koji slobodan dan i ostati kod kuće s kćeri. Ni u kom slučaju nije joj trebao novac, čak i bez predbračnog ugovora bila bi jako bogata udovica, ali klasično majčinstvo s pretjeranom ljubavi jednostavno nije bilo za nju. Bila je pokušala uroniti u sav taj »mamin svijet«, u razgovore uz kavu s ostalim mamama u kojima se razglabalo o učenju korištenja zahoda, o najboljim malim školama, o sigurnosti dječjih kolica, uz lagano hvalisavo nepatvoreno zanimanje za svakodnevni razvoj djece. Maya bi sjedila i smješkala se, ali iza pogleda vraćala bi se u Irak, u specifične krvave uspomene. Obično bi se sjetila Jakea Evansa, devetnaestogodišnjaka iz Fayettevilla iz države Arkansas kojem je bio raznesen cijeli donji dio tijela, ali nekako je preživio, i pokušavala je na neki način prihvatiti neshvatljivu činjenicu da tračevi uz kavu i krvlju natopljeno bojno polje postoje na istom planetu.

Ponekad, dok je bila s drugim mamama, zvuk propelera, više nego jezive slike, zagrmio bi joj u glavi. Ironično, razmišljala je, to agresivno i nametljivo roditeljstvo nazivalo se »helikopterstvom«.

Sve one jednostavno nisu imale pojma.

Dok je po svom kućnom prilazu išla prema autu, Maya je provjeravala okolinu, tražila mjesta gdje bi neprijatelj mogao biti skriven ili odakle bi napao. Razlog tome bio je jednostavan: stare navike teško se gube. Jednom vojnik, uvijek vojnik.

Nema traga neprijatelju, zamišljenom ili ne.

Maya je znala da pati od neke udžbeničke mentalne bolesti uzrokovane boravkom tamo preko mora, ali istina je da se nitko ne vraća bez ožiljaka. Njoj je ta bolest došla više kao prosvjećenje. Sada razumije svijet. Ostali ne razumiju.

U vojsci je Maya pilotirala borbenim helikopterom, uglavnom

pružala zaštitu i čistila teren ispred kopnenih postrojbi u napredovanju. Letjeti je počela u Fort Campbellu na *UH60 Black Hawk*, a kad je skupila dovoljno milja prijavila se za Bliski istok u prestižan 160. zračni puk za specijalne operacije (SOAR)⁴. Vojnici helikoptere rutinski nazivaju »pticama«, što je u redu, ali postoje neke šakljivije stvari nego kad to govori običan civil. Namjeravala je ostati u vojsci, vjerojatno doživotno, ali kad je na web-stranici CoreyTheWhistle⁵ objavljen onaj video, taj plan se raznio, kao da je i sam, poput Jakea Evansa, stao na improviziranu nagaznu minu.

Danas se satovi letenja izvode na *Cessni 172*, jednomotorcu četvorosjedu za kojeg se ispostavilo da je najuspješniji zrakoplov u povijesti. Obuka završava da polaznici u zraku provedu više sati. Mayin zadatak bio je više da »nadgleda i provjerava« nego da aktivno podučava.

Mayi je letenje, ili sam boravak u kokpitu zrakoplova u zraku, bilo jednako meditaciji. Osjećala je kako joj se napeti mišići u ramenima opuštaju. Ne, nije pružalo uzbuđenje ili, budimo iskreni, ushit kao u pilotiranju *UH60 Black Hawk*om iznad Bagdada, ili u činjenici da je bila jedna od prvih žena koje su pilotirale jurišnim helikopterom *Boeing MH-6 Little Bird*. Nitko ne želi priznati užasan užitak u bitci, navalu adrenalina koju neki uspoređuju s drogom. Nedolično je »uživati« u bitci, osjećati trnce, shvatiti da se ništa u životu neće ni približiti tome. To je grozna tajna koja se ne može glasno reći. Da, rat je užasan i ni jedan ljudski stvor ga nikad ne bi trebao iskusiti. Maya bi žrtvovala vlastiti život da osigura da se rat nikad ne, približi Lily. Ali neizrečena istina dio je čovjeka ovisnog o pogibeljima. On je ne želi. Ne sviđa mu se što govori o njemu. Ako mu se sviđa, to znači da je prenatalno nasilan ili da mu nedostaje empatije ili sličnih besmislica. Ali strah uzrokuje izvjesnu ovisnost. Kod kuće čovjek živi relativno mirnim, tihim, svakodnevnim životom. Zatim ode tamo preko i živi u smrtnom strahu, a po povratku kući od njega se očekuje da ponovo bude miran, tih i svakodnevan. Čovjek ne funkcionira na taj način.

Kad je s polaznikom bila u zraku Maya je mobitel uvijek ostavljala u garderobi jer nije željela ometanja. Ako bi bilo nešto hitno, mogli su je nazvati preko radija. Ali kad je u vrijeme pauze za ručak provjeravala poruke, naišla je na čudan tekst Daniela, njezina nećaka.

Alexa ne želi da dođeš na njezinu nogometnu utakmicu.

Maya je otipkala broj. Daniel se javio na prvi signal.

»Halo?« rekao je.

»Što se dogodilo?«

Kad je Maya Alexinog trenera potapšala po ramenu, krupan čovjek se okrenuo tolikom brzinom da je zviždaljkom oko vrata zamalo pljusnuo Mayu po licu.

»Što je?« viknuo je.

Trener, ime mu je bilo Phil, a kći mu je bila mrska nasilnica imenom Patty, je tijekom gotovo cijele utakmice neprestano vikao, koračao i bjesnio. Maya je poznavala narednike za obuku koji bi njegovo ponašanje smatrali pretjeranim i za očvrсле novake, da ne govorimo o dvanaestogodišnjim djevojčicama.

»Ja sam Maya Stern.«

»Oh, znam tko ste, ali«, trener Phil je teatralno pokazao na teren, »usred sam utakmice. Trebali biste to poštovati, vojniče.«

Vojniče? »Imam kratko pitanje.«

»Sada nemam vremena za pitanja. Potražite me poslije utakmice. Svi gledatelji moraju biti s druge strane terena.«

»Pravila lige?«

»Točno.«

Trener Phil je otpustio Mayu okretom tako da mu je sada gledala u široka leđa. Nije se pomaknula.

»Ovo je drugo poluvrijeme«, rekla je Maya.

»Što?«

»Pravila lige propisuju da svaka djevojčica igra pola utakmice«, rekla je Maya. »Sada je drugo poluvrijeme. Tri od njih još nisu ušle. Čak i da ih sada uvedete do kraja, to ne bi bilo pola utakmice.«

Kratke hlače trenera Phila vjerojatno su mu pristajale prije deset, petnaest kila. Njegova crvena polo majica s riječju »Trener« ušivenom kosim slovima preko lijeve strane prsa se dvostruko rastegnuta kao crijevo kobasice. Izgledao je kao propali bivši nadmeni sportaš, što je, Maya je pretpostavljala, vjerojatno i bio. Bio je širok i zastrašujući i svojom veličinom je vjerojatno plašio ljude.

I dalje okrenut leđima, trener Phil je progovorio krajem usana: »Vama za informaciju, ovo je poluzavršnica prvenstva lige.«

»Znam.«

»Vodimo samo s golom prednosti.«

»Provjerila sam pravila lige«, rekla je Maya. »Nisam našla nikakvu

iznimku za pravilo pola utakmice. Ni u četvrt završnici niste igrali sa svim igračicama.«

Okrenuo se i ponovo joj stao sučelice. Namjestio je šilt kape i krenuo prema Mayinom osobnom prostoru. Nije uzmaknula. Za vrijeme prvog poluvremena, dok je sjedila s roditeljima i promatrala tog tipa kako stalno prigovara djevojčicama i sucima, vidjela je da je dva puta tu glupu kapu tresnuo o zemlju. Izgledao je kao histerično dvogodišnje dijete.

»Ne bismo ni bili u polufinalu«, trener Phil je govorio kao da pljuje staklo, »da sam prošlu utakmicu igrao s tim curama.«

»Što znači da biste izgubili da ste slijedili pravila?«

Patty, trenerova kći, se na to nacerila. »Što znači da nemaju pojma.«

»Mir, Patty, dosta. Uđi umjesto Amande.«

Patty je uz zloban osmijeh otišla do sudačkog stola.

»Vaša kći«, krenula je Maya.

»Što je s njom?«

»Zlostavlja ostale djevojčice.«

Napravio je grimasu gađenja. »Je li vam to vaša Alice rekla?«

»Alexa«, ispravila ga je. »I nije.« Rekao joj je Daniel.

Savio se dovoljno da se osjeti dašak salate od tune.

»Gledajte, vojniče...«

»Vojniče?«

»Vojnik ste, zar ne? Ili ste bili?« Nacerio se. »Pronose se glasine da ste i sami malo kršili pravila, ne?«

Stezala je i opuštala prste, stezala i opuštala.

»Kao bivši vojnik«, nastavio je, »to biste trebali znati, kratko i jasno.«

»Kako?«

Trener Phil je podigao kratke hlače. »Ovo je«, pokazao je na teren, »moje bojno polje. Ja sam general, ovo su moji vojnici. Nekog glupog novaka ne bi stavili za upravljač jednog F-16, ili bilo čega, bi li?«

Maya je osjetila kako joj se krv u žilama zagrijava.

»Samo da bude jasno«, rekla je nekako uspijevajući da joj glas ostane miran, »izjednačujete li ovu utakmicu s ratovima koje naši vojnici vode u Afganistanu i Iraku?«

»Vi to ne vidite tako?«

Stegni, opusti, stegni, opusti, stegni, opusti. Diši ravnomjerno.

»Ovo je sport«, nastavio je trener Phil ponovo pokazujući na teren. »Ozbiljan, natjecateljski sport, i da, ponešto nalikuje na rat. Ne tetošim

te cure. Hoću reći, ovo više nije peti razred u kojem je sve slatko i u duginim bojama. Ovo je sada šesti razred. Stvarni svijet. Shvaćate što govorim?»

»Pravila lige na web stranici...«

Nagnuo se toliko da joj je rubom šilta dodirnuo glavu. »Briga me što je na web stranici. Ako imate prigovor, pošaljite službenu žalbu na nogometnu organizaciju.«

»Kojoj ste vi predsjednik.«

Trener Phil joj se široko nasmijao. »Sada moram voditi svoje cure. Zato, zbo-gom.« Prstom joj je odmahnuo pozdrav i polako se okrenuo prema terenu.

»Ne biste mi trebali okretati leđa«, rekla je.

»Što ćete poduzeti s tim u vezi?«

Ne bi trebala. Znala je to. Trebala je jednostavno sve ostaviti. Nije trebala Alexi pogoršavati situaciju.

Stegni, opusti, stegni...

Ali iako su joj takvi uzvišeni ciljevi prolazili mislima, njezine ruke imale su drugačije zamisli. Munjevitom brzinom Maya se sagnula, zgrabila mu kratke hlače i, moleći se da ima gaće, povukla ih sve do gležnjeva.

Nekoliko stvari dogodile su se u kratkom roku.

U publici se začuo kolektivni uzdah. Trener, u kratkim slip gaćicama, pokrenuo se također brzinom munje, sagnuo se da podigne kratke hlače ali je stao cupkati. Srušio se na zemlju.

Zatim je uslijedio smijeh.

Maya je čekala.

Trener Phil je brzo vratio ravnotežu. Uspravio se u skoku podižući kratke hlače i zatim jurio prema njoj. Lice mu je poput signalne rakete isijavalo crvenilo bijesa i neugode.

»Ti kučko.«

Maya se mirno pripremila, ali se nije pomaknula. Trener Phil je nakrivio šaku.

»Hajde«, rekla je Maya. »Daj mi razlog da te skršim.«

Trener je stao, pogledao Mayu u oči, ugledao nešto u njima i spustio ruku. »Ah, nisi vrijedna toga.« *Dovoljno*, pomislila je Maya.

Već je napola *zažalila*, zbog onoga što je učinila, jer je time svojoj nećakinji dala krivu lekciju da je nasilje ispravan odgovor. Od svih ljudi, ona je trebala znati više. Ali kad je pogledala Alexu, očekujući od svoje mirne nećakinje da bude prestrašena ili skamenjena, umjesto toga, na

licu te curice ugledala je lagan osmijeh. Nije to bio osmijeh zadovoljstva ili čak sreće zbog trenerova poniženja. Govorio je nešto drugo.

Sada zna, pomislila je Maya.

Maya je to naučila u vojsci, ali naravno, odnosilo se na stvaran život. Tvoji suborci moraju znati da si uz njih. To je prvo pravilo. Prva lekcija, i iznad svega je ostaloga. Ako neprijatelj krene na tebe, krenuo je i na mene.

Možda je Maya pre naglila, možda nije, ali bilo kako, sada je Alexa znala da ma što da se dogodi, njezina teta će biti tu i boriti se za nju.

Daniel je krenuo prema njoj kad je komešanje započelo, gledajući na svoj način kako bi pomogao. I on je kimnuo Mayi. I on je razumio.

Mayka im je bila mrtva. Otac pijanica.

Ali Maya je bila uz njih.

Maya je opazila da ih netko prati.

Vozila je Daniela i Alexu kući i ponovo zagledavala naokolo što joj je dolazilo samo od sebe. Pretraživala je okolicu i tražila bilo što ne prirodno kad je u retrovizoru ugledala crveni Buick Verano.

Još nije bilo ničeg sumnjivog oko Buicka. Vozila je tek kilometar i pol, ali taj isti automobil je vidjela kad je izlazila iz parkirališta nogometnog igrališta. Možda nije ništa. Vjerojatno nije ništa. Shane je govorio o šestom čulu u vojnika, da ponekad, na neki način, jednostavno znaju. Bila je to glupost. Maya je u tu tlapnju vjerovala sve dok se svi zajedno na grozan način nisu uvjerali u suprotno.

»Teta Maya?«

Javila se Alexa.

»Što je dušo?«

»Hvala što si došla na utakmicu.«

»Bilo je zabavno. Mislim da si odlično igrala.«

»Nee, Patty ima pravo. Grozna sam.«

Daniel se nasmijao. Nasmijala se i Alexa.

»Prestanite. Voliš nogomet, je li tako?«

»Da, ali ovo će mi biti zadnja godina.«

»Zašto?«

»Neću biti dovoljno dobra da igram sljedeće godine.« Maya je odmahнула glavom. »Ne radi se o tome.«

»Ha?«

»Sport bi se trebao sastojati od zabave i vježbanja.«

»Vjeruješ u to?« upitala je Alexa.

»Vjerujem.«

»Teta Maya?«

»Da, Daniele.«

»Vjeruješ li i u uskršnjeg zeca?«

Daniel i Alexa su se ponovo nasmijali. Maya je stresla glavom i osmijehnula se. Pogledala je u retrovizor.

Crveni Buick Verano je i dalje bio iza njih.

Pitala se želi li to trener Phil drugu rundu. Boja auta je odgovarala - crvena - ali ne, taj krupni iskompleksirani tip bi vozio sportski auto, ili Hummer, ili nešto slično.

Kad je stala kod Claireine kuće, čak i toliko nakon ubojstva Maya je o kući razmišljala kao o sestrijoj, crveni Buick je prošao pored njih bez usporavanja. Dakle, možda ih nije pratio. Možda je to bila neka druga obitelj s nogometne utakmice koja živi u blizini. To je imalo smisla.

Maya se u mislima vratila u vrijeme kad je Claire njoj i Eileeni prvi puta pokazala kuću. Na izvjestan način izgledala je isto kao sada. Trava previsoka, boja se ljušti, asfalt ispučan, cvijeće klonulo.

»Kako ti se sviđa?« upitala ju je Claire tada.

»Otužna je.«

Claire se nasmijala. »Točno tako, hvala ti. Ali samo čekaj.«

Maya nije imala kreativnosti u takvim stvarima. Nije sagledavala potencijal. Claire je to mogla. Imala je smisla za to. Uskoro su dvije riječi koje su padale na pamet kad bi se stalo ispred kuće bile »veselo« i »ugodno.« Kuća i okolica su uskoro izgledale kao crtež u bojama sretnog djeteta, sa suncem koje vječno sja i cvijećem višim od ulaznih vrata.

Svega toga više nije bilo.

Eddie ih je dočekaao na vratima. I on je predstavljao odraz kuće, nešto drugo prije Clairene smrti, nakon toga izbljedjela i siva pojava. »Kako je prošlo?« upitao je kćer.

»Izgubile smo«, odgovorila je Alexa.

»Oh, žao mi je.«

Poljubila je oca u obraz dok je s Danielom hitala u kuću. Eddie je izgledao nepovjerljivo, ali se odmaknuo i pustio Mayu da uđe. Bio je u crvenoj flanelnoj košulji i trapericama, a Maya je ponovo osjetila dašak vodice za usta.

»Ja bih bio došao po njih«, rekao je pravdajući se.

»Ne«, odvrátila je Maya, »ne bi.«

»Nisam namjeravao... popio sam jednu nakon što sam čuo da ćeš ih ti dovesti.«

Nije odgovorila. U uglu su još uvijek bile naslagane kutije. Clairene stvari. Eddie ih još nije odnio u podrum ili garažu. Stajale su u dnevnom boravku kao djelo poludjelog tvrđice.

»Zaista«, rekao je. »Ne pijem kad vozim.«

»Ti si kralj, Eddie.«

»To je kompliment.«

»Teško.«

»Maya?«

»Što je?«

Čuperci dlake i dalje su mu bili na bradi i desnom obrazu, na mjestima koja nije obrijao. Claire bi ih bila vidjela i rekla mu, i pobrinula se da ne izađe iz kuće tako neuredan.

Glas mu je bio mekan. »Nisam pio dok je bila živa.«

Maya nije znala što bi na to odgovorila zato je nastavila šutjeti.

»Hoću reći, popio bih tu i tamo, ali... «

»Znam što hoćeš reći«, prekinula ga je. »Kako bilo, bolje da odem. Pazi na njih.«

»Nazvali su me iz gradske nogometne organizacije.«

»Dobro.«

»Izgleda da si napravila pravu scenu.«

Maya je slegnula ramenima. »Samo sam s trenerom raspravljala o pravilima.«

»Što ti je dalo to pravo?«

»Tvoj sin, Eddie. Nazvao me je da pomognem tvojoj kćeri.«

»I misliš da si pomogla?« Nije odgovorila.

»Misliš da takva guzica kao Phil zaboravlja takve stvari? Misliš da neće naći načina da se iskali na Alexi?«

»Bolje mu je ne.«

»Ili što?« poskočio je Eddie. »Ponovo ćeš uzeti stvar u ruke?«

»Da, Eddie. Ako tako mora biti. Ja ću je braniti dok ne bude u stanju braniti se sama.«

»Tako da ćeš treneru skidati hlače?«

»Tako da ću napraviti sve što bude potrebno.«

»Čuješ li uopće što govoriš?«

»Jasno i glasno. Rekla sam, branit ću je. Znaš zašto? Jer nitko drugi neće.«

Trznuo se kao da ga je ošamarila. »Van iz moje kuće.«

»Dobro.« Maya je krenula prema vratima, zaustavila se, okrenula se prema njemu. »Tvoja kuća, usput, je zahod. Sredi je.«

»Rekao sam, van. I možda da ne svraćaš neko vrijeme.«

Stala je. »Molim?«

»Ne želim te oko moje djece.«

»Tvoje...?« Maya mu se približila. »Hoćeš mi objasniti?«

Sav bijes nestao mu je iz očiju. Progutao je slinu, skrenuo pogled i rekao. »Ne razumiješ.«

»Ne razumijem što?«

»Ti si ona koja je vodila bitke, da ne bi morali mi. Činila si nas sigurnima.«

»Činila?«

»Da.«

»Ne razumijem.« Rekla je.

Konačno ju je pogledao u oči. »Smrt te prati, Maya.«

Stajala je nijemo. U daljini netko je uključio televizor. Čula je prigušenu viku.

Eddie je stao nabrajati na prste. »Rat. Claire. Sada Joe.«

»Okrivljuješ me?«

Otvorio je usta, zatvorio ih, pokušao ponovo. »Možda, ne znam, možda te je smrt pronašla u nekoj vukojebini u pustinji. Ili je možda možda jednostavno oduvijek bila u tebi a ti si je nekako oslobodila, ili je za tobom došla kući.«

»Besmisleno je to što govoriš, Eddie.«

»Možda. Čovječe, volio sam Joea. Joe je bio dobar frajer. A sada i njega nema.« Podigao je pogled prema njoj. »Ne želim da itko koga volim bude sljedeći.«

»Znaš da nikad nikom ne bih. dozvolila da naudi Danielu i Alexi.«

»Misliš da imaš toliku moć, Maya?« Nije odgovorila.

»Nikad nikom ne bi dozvolila ni da naudi Claire ili Joeu. Kako to tumačiš?«

Stegni, opusti.

»Govoriš besmislice, Eddie.«

»Van iz moje kuće. Van iz moje kuće i ne vraćaj se.«

Četvrto poglavlje

Tjedan dana kasnije crveni Buick Verano se vratio.

Maya se vraćala kući nakon predugog dana satova letenja.

Bila je umorna i gladna, samo je željela doći kući i otpustiti Isabellu. Ali tada se vratio taj prokleti crveni Buick.

Kako da se ponaša?

Tek što je počela razmatrati moguće opcije Buick je ponovo zamaknuo. Još jedna koincidencija, ili je vozač zaključio da Maya ide kući? Bila bi se okladila na ovo drugo.

Kad se zaustavila čekao ju je Isabellin brat Hector uz svoj kamionet. Obično bi nakon završetka vrtlarskih poslova povezoa Isabellu kući.

»Dobar dan, gospođo Burkett.«

»Hej, Hectore.«

»Upravo sam završio s cvjetnim gredicama.« Do vrata je zakopčao svoju jaknu s kapuljačom što je bio čudan modni izbor po takvoj vrelini.

»Jeste zadovoljni?«

»Sjajno izgledaju. Mogu li te zamoliti za uslugu?«

»Naravno.«

»Na kući moje sestre bili bi potrebni neki sitni radovi. Ako ti dodatno platim, misliš li da bi mogao pokositi travu i možda malo počistiti?«

Hector je na taj prijedlog osjetio malu nelagodu. Obitelj je radila isključivo za Burkette. Oni su mu isplaćivali plaću.

»Prvo ću to raščistiti s Judith«, rekla je Maya.

»Onda svakako, bit će mi drago da to napravim.«

Dok je išla prema kući zazvonio joj je mobitel. Bila je to poruka od Alexe.

Dan nogometa je subota. Dolaziš?

Od incidenta s trenerom Philom prošlog tjedna smišljala je izlike da ne svrati. Iako je znala da je Eddie u krivu, njegove optužbe su je proganjale. Znala je da je bio iracionalan s tim svojim »smrt te prati« blebetanjem. Ali možda otac ima pravo biti iracionalan kad se radi o njegovoj djeci, samo nakratko, naravno.

Pred dugo godina, kad se rodio Daniel, Claire i Eddie su Mayu imenovali starateljicom najprije za Daniela, a zatim za oboje njihovo djece, u slučaju da se Claire i Eddieju nešto dogodi. Ali čak i tada, čak i prije nego je Claire mogla znati kako će sve krenuti po zlu, odvukla je Mayu na stranu i rekla: »Ako mi se nešto dogodi, Eddie neće biti u stanju nositi se s time.«

»Zbog čega to govoriš?«

»On je dobar čovjek. Ali nije jak čovjek. Moraš biti u blizini, bez obzira na sve.«

Nije morala dodati »obećaj mi« ili nešto slično. Claire je znala. Maya je znala. Maya je odgovornost i sestrinu zabrinutost shvatila ozbiljno, a dok je Eddijeve potrebe mogla tolerirati kratko vrijeme, čak i on je znao da to neće trajati vječno.

Odgovorila je na poruku: Draga, ne mogu. Ludnica na poslu. Vidimo se skoro. Pusa.

Dok je išla prema stražnjim vratima u mislima se vratila u onaj dan u logoru Arifjan u Kuvajtu. U bazi je bilo podne, kod kuće pet ujutro, kad je stigao poziv.

»Ja sam«, javio se Joe dok mu je glas pucao. »Imam loše vijesti.«

Čudno je, pomislila je u tom kratkom trenu tišine prije nego se njezin svijet srušio, biti na ovoj strani linije, kako se kaže. Takvi grozni pozivi uvijek bi išli obrnutim smjerom, loše vijesti s Bliskog istoka putovale su na zapad prema Sjedinjenim Državama. Naravno, sama nikad nije obavljala takve pozive. Postojao je protokol. »Časnik za obavijest o smrti«, da, postoji tako nešto, osobno bi vijest priopćio obitelji. Kakav zadatak. Nitko se nije dobrovoljno javljao za njega. To su bili »dragonaređeni«, da upotrijebimo vojnički izraz. Časnik za

obavijest o smrti odjenuo bi svečanu odoru, ušao s pastorom u automobil, pokucao na vrata, a obavijest o smrti znao je napamet.

»Sto je?« upitala je Joea.

Muk. Najteži muk kojeg je ikad osjetila.

»Joe?«

»Radi se o Claire«, javio se, a Maya je osjetila kako joj se u nutrini nešto raspada.

Otvorila je stražnja vrata. Na kauču je Lily crtala zelenom bojom. Nije podigla pogled kad joj je majka ušla, ali to je bilo u redu. Bila je dijete s čudesnom koncentracijom. Tog trenu sva koncentracija bila joj je usmjerena na crtanje. Isabella je polagano ustala, kao da se boji da je ne probudi i prešla preko sobe.

»Hvala ti što si ostala do kasna«, rekla je Maya.

»Nema problema.«

Lily je podigla pogled i osmjehnula im se. Obje su uzvratile osmijeh i mahnule.

»Kakva je bila danas?«

»Užitak.« Isabella je pogledala Lily uz žaloban izraz. »Nije joj jasno.«

Isabella je to ili nešto slično govorila svakog dana. »Vidimo se ujutro«, rekla je Maya. »Da, gospođo Burkett.«

Kad je čula da se Hectorov kamionet udaljuje Maya je sjela do svoje kćeri. Na digitalnom okviru kamere-dadilje, vidjela je kako prolaze slike, cijelo vrijeme svjesna činjenice da se snima sve što radi. Svaki dan ju je pregledavala, tek da se uvjeri da Isabella nije... no, što točno? Kako bilo, snimka je uvijek bila prilično neinventivna. Maya nikad nije gledala kako se igra sa svojim djetetom. Bilo je to čudno. Ali onda, bilo je i čudno imati nadzornu kameru u sobi, kao da se zbog nje mora drugačije ponašati. Je li kamera djelomično određivala Mayinu interakciju s Lily? Da, vjerojatno.

»Što crtaš?« upitala je Maya.

»Ne vidiš?«

Izgledalo je kao zavojite crte. »Ne.« Lily je bila povrijeđena.

Maya je slegnula ramenima. »Možeš mi reći?«

»Dvije krave i gusjenica.«

»Krava je zelena?«

»To je gusjenica.«

Nasreću, Mayi je zazvonio mobitel. Pogledala je i vidjela da je Shane.

»Kako se držiš?« upitao ju je.

»Dobro.«

Muk. Prošle su tri sekunde prije nego je Shane progovorio. »Volim ovu neprijatnu tišinu«, nastavio je. »Ti?«

»Divna je. Onda, što je?«

Bili su isuviše bliski za »kako se držiš« pitanja. To jednostavno nije predstavljalo dio njihova odnosa. »Moramo razgovarati«, rekao je. »Onda govori.«

»Doći ću do tebe. Jesi gladna?«

»Ne baš.«

»Mogu uzeti pizzu s piletinom u *Best of Everything*.«⁶

»Požuri, zaboga.«

Prekinula je. U logoru Arifjan su za gotovo svaki obrok nudili pizzu po izboru, ali umak je imao okus po pokvarenom kečapu a tijesto je bilo konzistencije paste za zube. Otkad se vratila kući žudjela je jedino za tankom hrskavom pizzom, a nigdje nije bila bolja nego u *Best of Everything*.

Kad je Shane stigao, sve troje je sjelo za kuhinjski stol i stalo proždirati pizzu. Lily je voljela Shanea. Uopće, djeca su voljela Shanea. Toliko dobro nije se slagao s odraslima. Bilo je neke neprijatnosti u njemu, nekog stoicizma kojeg je većina ljudi s potrebama za egzibicionizmom i lažnim osmjesima smatrala odbojnim. Shane se nije snalazio u ispraznim razgovorima ili pretjeranim preseravanjima suvremenog društva.

Kad su pojeli pizzu Lily je inzistirala da je Shane, a ne Maya, spremi u krevet.

Shane je napućio usta. »Ali tako mi je dosadno čitati ti.«

Tu je Lily prasnula u smijeh. Uхватила ga je za ruku i počela ga vući prema stepenicama. »Nemoj, molim te!« povikao je Shane i srušio se na pod. Lily se još jače nasmijala i nastavila ga vući. Shane se opirao cijelim putom. Lily je trebalo deset minuta da ga odvuče po stepenicama.

Kad su stigli u spavaću sobu Shane joj je pročitao priču a Lily je zaspala toliko brzo da se Maya upitala nije li joj na brzinu podvalio tabletu za spavanje.

»Bilo je brzo«, rekla je kad se spustio.

»Dio mog plana.«

»A taj je bio?«

»Da me odvuče uz stepenice. To ju je izmorilo.«

»Pametno.«

»Pa, da.«

Iz hladnjaka su izvadili hladne pive i otišli u stražnje dvorište. Noć se bila spustila. Vлага u zraku ih je shrvala, ali kad je netko po pustinjskoj vrelini nosio dvadeset kilograma opreme na leđima, ništa ga više u vrućinama nije smetalo.

»Lijepa noć«, rekao je Shane.

Sjedili su uz bazen i počeli pijuckati. Bilo je nečega u zraku, nekog jaza, što se Mayi nije sviđalo.

»Prestani s tim«, rekla je.

»Sa čime?«

»Ponašaj se prema meni kao...«

»Kao?«

»Kao prema udovici. Prekini s time.«

Shane je kimnuo. »Dobro, u redu, moja greška.«

»Onda, o čemu si htio razgovarati?« upitala ga je.

Otpio je gutljaj piva. »Možda nije ništa.«

»Ali?«

»Pojavio se jedan obavještajni izvještaj.« Shane je i dalje bio u vojsci, zapovijedao je lokalnom postrojbom vojne policije.

»Izgleda da se Corey Rudzinski vratio u SAD.«

Shane je čekao njezinu reakciju. Maya je dobro potegnula iz boce i nije odvrtila.

»Mislimo da je prije dva tjedna ušao preko kanadske granice.«

»Je li za njim izdan uhidbeni nalog?«

»Tehnički, nije.«

Corey Rudzinski bio je osnivač web stranice *CoreyTheWhistle* na kojoj su zviždači mogli na siguran način postavljati informacije. Zamisao je bila da se otkriju nezakonite radnje vlasti i velikih kompanija. Sjećate li se priče o Južnoameričkom vladinom dužnosniku koji je primao mito od naftnih kompanija? Iscurilo je u *CoreyTheWhistle*. Onog slučaja korupcije u policiji oko rasističkih e-mailova? *CoreyTheWhistle*. Lošeg postupanja prema zatvorenicima u Idaho, zataškanoj nuklearnog incidenta u Aziji, tajnih agenata koji su unajmljivali pratilje? *CoreyTheWhistle*.

I naravno, pogibije civila zbog prevelike revnosti pilotkinje vojnog helikoptera?

Da, pogodili ste.

Sve te »vijesti« bile se posljedice dojava Coreyevih zviždača.

»Maya?«

»Više mi ne može nauditi.« Shane je nakrivio glavu. »Što je?«

»Ništa.«

»Ne može mi nauditi«, odgovorila je. »Već je objavio snimku.«

»Ne u cjelini.«

Otpila je gutljaj piva. »Nije me briga, Shane.«

Naslonio se. »U redu.« Zatim, »Zašto misliš da to nije napravio?«

»Napravio što?«

»Pustio zvučni zapis?«

Bilo je to pitanje koje ju je proganjalo više nego će Shaneu ikad biti jasno.

»On je zviždač«, nastavio je Shane. »Dakle zašto nije sve pustio?«

»Ne znam.«

Shane je izgledao odsutno. Maya je znala što to znači. »Pretpostavljam da imaš teoriju.« Rekla je. »Imam.«

»Da čujemo.«

»Corey je to čuvao za pravo vrijeme«, odgovorio je. Maya se namrštila.

»S prvom objavom dobiva veliku medijsku pažnju. Zatim, kad mu zatreba novi publicitet, objavljuje ostatak.«

Stresla je glavom.

»On je morski pas«, nastavio je Shane. »Morskog psa moraš stalno hraniti.«

»Što znači?«

»Da bi njegovo djelovanje bilo uspješno, Coreyu Rudzinskom treba ne samo uništenje onih koje smatra korumpiranima, već to mora napraviti uz maksimalan publicitet.«

»Shane?«

»Da.«

»Nije me briga. Nisam više u vojsci. Ujedno sam« - uzdah - »i udovica. Neka napravi najgore.«

Pitala se hoće li Shane progutati tu bravuru, ali ponovo, njemu nije bila poznata cijela istina, je li tako?

»Dobro, dobro.« Shane je ispio pivo. »Hoćeš li mi onda reći što se zaista događa?«

»Kako to misliš?«

»Obavio sam ti ispitivanja, nije bilo pitanja.«

Kimnula je. »Hvala ti.«

»Ovdje nisam zbog zahvalnosti, to znaš.«

Znala je.

»Ispitivanje je značilo kršenje moje prisege. Bilo je, budimo iskreni,

protuzakonito. To ti je poznato, nije li?»

»Pusti, Shane.«

»Jesi li znala da je Joe u opasnosti?»

»Shane... «

»Ili si ti bila stvarna meta?»

Ne trenutak je sklopila oči. Buka je navaljivala.

»Maya?»

Otvorila je oči i polako se okrenula prema njemu. »Vjeruješ li mi?»

»Ne vrijeđaj me. Spasila si mi život. Ti si najbolji i najhrabriji vojnik kojeg znam.«

Odmahnula je glavom. »Najbolji i najhrabriji su se vratili u sanducima.«

»Ne Maya, nisu. Oni su platili najvišu cijenu, da. U većini, bili su to oni s najmanje sreće. Oboje to znamo. Jednostavno bili su na krivom mjestu u krivo vrijeme.«

Bila je to istina. Ne stoji da bolji ratnici imaju veće izgleda da prežive. To je glupost. Rat poginulima ne predstavlja meritokraciju.

Shaneov glas je u tami bio blag. »Pokušat ćeš to obaviti sama, je li tako?»

Nije odgovorila.

»Sama ćeš skinuti Joeove ubojice.«

Nije to bilo pitanje. Nad njima se neko vrijeme nadvila tišina, baš kao i vlaga.

»Ako trebaš pomoć, tu sam. To valjda znaš.«

»Znam.« Zatim: »Vjeruješ li mi Shane?»

»Bezgranično.«

»Onda se ostavi toga.«

Shane je dovršio pivo i krenuo prema vratima. »Trebam još nešto«, rekla je Maya. Pružila mu je komadić papira. »Što je to?»

»Registracija crvenog Buicka Verana. Želim znati tko je vlasnik.«

Shane je iskrivio lice. »Neću uvrijediti nijedno od nas ako upitam zašto ti to treba«, rekao je. »Ali ovo je zadnja besplatna usluga.«

Poljubio ju je očinski po tjemenu i otišao.

Maya je zavirila i pogledala usnulu kćer. Zatim je mekim korakom kroz hodnik otišla do teretane s visokom tehnologijom koju je Joe uredio kad su se uselili. Napravila je nekoliko laganih vježbi - čučnjevi, klupa, izvijanje, a zatim stala na traku za trčanje. Kuća joj se od početka činila prevelikom, suviše luksuznom. Njezina obitelj ni u kom smislu

nije bila siromašna, ali ova vrsta bogatstva nije joj odgovarala. Nije se ovdje ugodno osjećala, nije nikad, ali Burkettovi su bili takvi. Nitko nije napuštao obiteljsko okruženje, njihov posjed se samo širio.

Dobro se oznojila vježbajući. Od toga se uvijek bolje osjećala. Kad je završila, prebacila je ručnik oko vrata i izvadila ledeno pivo. Bocu je prislonila na čelo. Ugodno i hladno.

Pomaknula je miša, oživila računalo i otvorila internet. Upisala je URL za stranicu *CoreyTheWhistle* i pričekala da se otvori. Druge slične stranice poput *WikiLeaksa* bile su bez besmislenih sadržaja, bez kolačića, jednobojne, informativne. Corey se odlučio za daleko stimulativniji izgled. Njegov moto, raznolikim slovima ispisan na vrhu, bio je jednostavan i sirov: »Mi osiguravamo zviždaljku, a vi osigurajte, uh, puhanje.«⁷

Sve je prštalo bojama. Bilo je sličica snimaka. I dok su konkurentske stranice ublažavale bilo kakva pretjerivanja, Coreyeva se služila najjeftinijom poticajnom terminologijom: »Deset najboljih načina kako te vlada špijunira - broj 7 će te raspametiti!« »*Wall Street* napada tvoj novac... i nećeš vjerovati što slijedi.« »Misliš da je policija tu da te zaštiti? Razmisli još jednom.« »Mi ubijamo civile. Zašto nas generali mrže?« »Dvadeset pokazatelja da te tvoja banka pljačka.« »Najbogatiji na svijetu ne plaćaju poreze - kako da ih i ti ne plaćaš?« »Kojem tiraninu si najbliži? Riješi naš test.«

Otvorila je arhivu i našla staru snimku. Nije znala zašto je otišla na Coreyevu stranicu da dođe do nje. Na *YouTubeu* postoji desetak njezinih varijanti. Mogla je jednostavno otići na njega, ali nekako se činilo ispravnim da ode na izvor.

Netko je Coreyu Rudzinskom dostavio nešto što je započelo kao misija spašavanja. Četvorica vojnika, uključivši trojicu koje je Maya poznavala i voljela, su ubijena u zasjedi u Al Qua'imu, nedaleko sirijsko-iračke granice. Preostala dvojica su još bila živa, ali pritisnuta ispod neprijateljske vatre. Crni SUV je dolazio da ih ubije. Maya i Shane, leteći punom brzinom u lakom jurišnom *Boeing MH-6 Little Bird* helikopteru su od dvojice preživjelih vojnika začuli užasnote pozive u pomoć. Zvučali su tako mlado, tako prokleta mlado, a znala je da bi četvorica već poginulih zvučala potpuno isto.

Kad su ugledali metu pričekali su potvrdu. I dok svi misle da je vojna tehnika besprijekorna, radio signal iz Komande zajedničkih operacija u Al Asadu se stalno gubio i vraćao. Tako nije bilo s dvojicom vojnika koji su preklinjali da ih se spasi. Maya i Shane su čekali. Oboje

su psovali preko radija, tražili odgovor od KZO-a, a tada su začuli kako dvojica preživjelih vrište.

To se dogodilo kad je Maya raketom *AGM-114 Hellfire* pogodila crni SUV. SUV se razletio visoko u zraku. Ušlo je pješništvo i spasilo vojnike. Obojica su bila ranjena, ali su preživjela.

Tada je sve izgledalo čisto.

Zazvonio joj je mobitel. Brzo je zatvorila web-tražilicu, kao da je uhvaćena u gledanju porno filmova. Vidjela je da na pozivu stoji »FARNWOOD«, što je bio naziv imanja obitelji Burkett.

»Halo?«

»Maya, Judith je.«

Joeova mama. Prošlo je više od tjedan dana od Joeove smrti, ali u njezinu glasu se i dalje osjećala ona ista težina, kao da je svaka riječ predstavljala kušnju, napor, bol.

»Oh, pozdrav, Judith.«

»Htjela sam znati kako se ti i Lily snalazite.«

»To je pažljivo od tebe. Dobro smo koliko se može očekivati.«

»Drago mi je čuti«, rekla je Judith. »Zovem i da te podsjetim da će sutra točno u devet ujutro u biblioteci *Farnwood* Heather Howel pročitati Joeovu oporuku.«

Bogati čak i svojim prostorijama daju imena.

»Doći ću, hvala.«

»Hoćeš li da pošaljemo auto?«

»Ne, ne treba.«

»Zašto da ne povedeš i Lily? Voljeli bismo je vidjeti.«

»Vidjet ćemo, može?«

»Naravno, ja... stvarno mi nedostaje. Toliko slični... No, vidimo se sutra.«

Judith je suzdržala suze dovoljno dugo da prekine vezu.

Maya je neko vrijeme ostala sjediti. Možda će povesti Lily. I Isabellu. To ju je podsjetilo da mora provjeriti SD karticu na kameri-dadilji. Nije ju gledala već dva dana, ali onda, pa što? Osjećala se umornom. Može pričekati do jutra.

Oprala se. U spavaćoj sobi je bila velika fotelja, Joeova fotelja, u koju je sada sjela i otvorila knjigu. Bila je to nova biografija braće Wright Pokušavala se koncentrirati, ali misli su joj lutale.

Corey Rudzinski se vratio u Sjedinjene Države. Je li to bila slučajnost?

»Pokušat ćeš to obaviti sama, je li tako?«

Osjetila je znakove upozorenja. Zatvorila je knjigu i hitro se uvukla u krevet. Ugasila je svjetlo i čekala.

Prvo se oznojila, zatim su se javile vizije. Ali uvijek su je najviše uznemiravali zvukovi. Zvukovi. Besprekidna buka, trajna kakofonija helikopterskih propelera, statični glasovi na radio vezi, vatra iz oružja i, naravno, ljudski zvukovi, smijeh, poruge, panika, krici.

Jastuk je čvrsto pritisnula na uši, ali to je samo pogoršalo stvar. Svi ti zvuci nisu bili samo oko nje. Nisu samo odjekivali i odbijali se. Trgali su joj glavu. Parali joj moždano tkivo, poput vrelog šrapnela kidali joj snove, želje i misli.

Ugrizla se da ne vrisne. Noć će biti teška. Trebat će joj pomoć.

Izvukla je ladicu na noćnom stoliću. Izvukla je bocu i popila dvije tablete.

Nisu zaustavile zvukove, ali na kraju, nakon što je izdržala još neko vrijeme, utišale su buku dovoljno da zaspe.

Peto poglavlje

Mayina prva pomisao nakon buđenja: provjeri kameru-dadilju. Uvijek se budila točno u 4:58. Neki su tvrdili da ima unutarnju budilicu, ali ako je i imala, mogla se jedino namjestiti na 4:58 i i nije ju se moglo isključiti, čak ni u noćima u kojima je do kasna ostajala budna i žudjela za još malo sna, a ako je pokušala »namjestiti« unutarnju budilicu samo nekoliko minuta ranije ili kasnije, vratila bi se na zadanih 4:58.

To je počelo u vrijeme osnovne obuke. Njezin narednik za obuku je odredio buđenje u 5:00. I dok je većina novaka gundala ili vodila borbu, Maya je već bila budna pune dvije minute i spremna za skorašnji i rijetko kada ugodni dolazak narednika.

Kad bi uvečer Maya zaspala (čitaj, onesvijestila se), spavala bi čvrsto. Začudo, kakvi god da su je demoni opsjedali, rijetko su se pojavljivali u snu. Nije bilo noćnih mora, nije bilo uvijanja plahti, buđenja u hladnom znoju. Nikad se nije sjećala svojih snova, što je moglo značiti da je spavala mirno, ili da je sve ono što se u tim snovima događalo njezina milosrdna podsvijest predavala zaboravu.

S noćnog stolića je uzela vrpču i kosu povukla u rep. Joe je volio njezin rep. »Volim razmještaj tvojih kostiju«, znao je reći. »Želim vidjeti što više od tvog lica.« Volio se i poigravati s repom i čak ga u nekim prilikama povući, ali to je bila sasvim druga stvar.

Zarumenjela se na ta sjećanja.

Provjerila je poruke na mobitelu. Ništa važno. Zamahom je noge izbacila iz kreveta i otapkala niz hodnik. Lily je još uvijek spavala. Ništa čudno. Prema genetskom unutarnjem odjeljku za buđenje, Lily je bila na oca: spavaj sve dok bezuvjetno ne moraš ustati.

Vani je još uvijek bilo mračno. Kuhinja je mirisala na pečenje, očito Isabellino djelo. Maya nije kuhala, pekla ili se na bilo koji način angažirala u kuhinji, osim ako nije bila prisiljena. Mnogi od njezinih prijateljica i prijatelja bili su majstori u kuhanju, što je Maya smatrala zanimljivim s obzirom da je kroz generacije, a ustvari kroz gotovo cijelo postojanje ljudskog roda, kuhanje bilo smatrano mučnim i napornim poslom kojeg se valjalo kloniti. U povijesnim knjigama rijetko se moglo pročitati o kraljevima ili lordovima ili bilo kome imalo višeg statusa da je uživao biti u kuhinji. Jesti? Naravno. Fino večerati uz vino? Svakako. Ali pripremati jela? To je bio ropski zadatak za sluge.

Razmišljala je da si ispeče jaja s malo slanine, ali ju je privukao čin da jednostavno prelije mlijeko preko zobnih pahuljica. Sjedila je za stolom i pokušavala ne razmišljati o čitanju Joeove oporuke toga dana. Nije mislila da će pri tom biti ikakvih iznenađenja. Maya je bila potpisala predbračni ugovor (Joe: »To je obiteljska stvar, ako ga netko od nas Burkettovih ne potpiše, ostaje bez naslijeđstva.«), a kad se rodila Lily, Joe ga je preinačio tako da u slučaju njegove smrti sva njegova imovina odlazi u fondaciju za njihovu kćer. Maya je time bila zadovoljna.

U kuhinjskom ormaru nije bilo zobnih pahuljica. Prokletstvo. Isabella je prigovarala zbog šećera u njima, ali jeli otišla tako daleko da ih baci? Krenula je prema hladnjaku i zaustavila se.

Isabella.

Kamera-dadilja.

Probudila se misleći na to, što je bilo čudno. Naravno, pregledavala ju je većinu dana, ali ne svaki. Nikad joj se to nije činilo žurnim. Ništa, čak ni najmanja upitna sitnica nije se nikad pojavila. Obično je tipku za brzo premotavanje držala pritisnutom. Ispod kamere, Isabella je cijelo vrijeme bila vesela i sretna što je bilo malo zabrinjavajuće jer to nije bilo njezino prirodno stanje. Razveselila bi se uz Lily, ali uglavnom je imala lice nalik na totem. Nije se često smijala.

Ali ispod kamere-dadilje bila je uvijek nasmijana. Cijelo vrijeme je bila savršena dadilja, ali, budimo iskreni, ni jedna nije takva. Ni jedna. Svatko ima svoje trenutke, zar ne?

Je li Isabella znala da postoji kamera-dadilja?

Mayin laptop i SD čitač kartica koji joj je dala Eileen bili su u njezinu ruksaku. Neko vrijeme nosila je svoj vojnički ruksak, svijetlosmeđu stvar od najlona s mnogo džepova, ali suviše je onih koji su željeli izgledati vojnički istu stvar naručivalo preko interneta, tako da joj se to činilo previše razmetljivim. Joe joj je bio kupio ruksak za laptop od kevlar. Mislila je da je preskupo plaćen, sve dok nije vidjela koliko su oni koji su željeli izgledati vojnički preko interneta plaćali za svoje.

Podigla je okvir za slike, pritisnula gumb sa strane i primila SD karticu. Pretpostavimo da je Isabella otkrila stvar. Kao prvo, bi li to bilo jako iznenađujuće? Ne baš. Ako čovjek ima imalo dara zapažanja, a Isabella ga je imala, može se upitati zašto je poslodavka odjednom kupila novi okvir za slike. Ako čovjek ima imalo dara zapažanja, a ponovo, Isabella ga je imala, može se upitati zašto se taj novi okvir za slike pojavio na dan u kojem je poslodavka pokopala svog ubijenog muža.

Ili, ako čovjek ima imalo dara zapažanja, možda se ne bi upitao. Tko će znati?

Maya je SD karticu spojila na čitač, a zatim čitač utaknula u USB ulaz. Zašto je osjećala tjeskobu pri tome? Ako su njezine sumnje bile točne, ako je Isabella otkrila da novi okvir za slike sadrži više od niza obiteljskih fotografija, u tom slučaju će, naravno, sve što bude vidjela biti Isabella u njezinom najboljem izdanju.

Neće biti toliko glupa da napravi nešto sumnjivo. Cijela zamisao oko skrivene kamere-dadilje bila je da bude *skrivena*. Kad dadilja jednom za nju sazna, cijeli poduhvat u najboljem slučaju postaje sporan.

Pritisnula je tipku za pokretanje. Kamera je radila pomoću detektora pokreta, tako da je snimka počela kad je Isabella prošla noseći kavu u šalici s, naravno, zaštitnim poklopcem. Nema načina da se vruća tekućina prolije djetetu po koži. Isabella je s poda podignula Lilyjinu punjenu žirafu, krenula natrag prema kuhinji i nestala iz okvira.

»Mamice.«

Ova kamera nije snimala zvuk, stoga se Maya okrenula i pogledala kćer na stepenicama. Poznata toplina prostrujila joj je tijelom. Mogla je biti cinična oko pretjeranog roditeljstva, ali taj osjećaj kad gleda svoje dijete, kad ostatak svijeta blijedi, kad sve osim tog malog lica postaje tek krajobraz u dubokoj pozadini, taj osjećaj je razumjela.

»Hej, zlato.«

Maya je negdje bila pročitala da prosječno dvogodišnje dijete raspolaže riječnikom od oko pedeset riječi. To se činilo točnim. »Još« je bila jedna od značajnijih na tom popisu malog djeteta. Hitro se popela uz stepenice, pružila ruke preko dječje ograde i podigla je. Lily je s obje ruke stezala jednu od svojih knjiga s debelim kartonskim stranicama. Bila je to skraćena verzija Dr. Seussova klasika *Jedna riba dvije ribe crvena riba plava riba*. Zadnje vrijeme tu je knjigu nosila naokolo kao što neka djeca nose plišane medvjediće. Knjiga prije punjene životinje. To je beskrajno veselilo Mayu.

»Hoćeš da ti mamica čita knjigu?«

Lily je kimnula.

Maya ju je odnijela dolje i posjela za kuhinjski stol. Snimka se i dalje vrtjela. Jednu stvar je naučila: mala djeca vole ponavljanja. Zasad nisu željela nova iskustva. Lily je imala cijelu zbirku kartonskih knjiga. Maya je voljela narativnost knjiga P.D. Eastmana poput *Jesi li ti moja majka?* Ili *Riba izvan vode*, obje pune jezovitih trenutaka i s neočekivanim završecima. Lily bi slušala - bilo koja knjiga bolja je od nijedne knjige - ali uvijek bi se vraćala rimama i crtežima Dr. Seussa, i zaista, tko bi joj zamjerio.

Maya je gledala na monitor računala dok se snimka vrtjela. Na zaslonu su Lily i Isabella bile na kauču. Isabella joj je davala jedan po jedan kreker, kao da su ribe kojima se nagrađuju tuljani u predstavi. Potaknuta time, Maya je iz ostave donijela kekere i nekoliko ih poredala po stolu. Lily ih je počela jesti jednog po jednog.

»Hoćeš nešto drugo?«

Lily je odmahнула glavom i pokazala na knjigu. »Čitaj.«

»Ne >Čitaj<. Kaže se, >Molim te mamice, hoćeš li mi čitati... <«

Maya se zaustavila. Dosta je. Uzela je knjigu, okrenula na prvu stranu, počela s jedna riba, dvije ribe, okrenula stranu. Upravo je dolazila do debele ribe sa žutom kapom kad joj je nešto na računalu privuklo pogled.

Prestala je čitati.

»Još«, zahtijevala je Lily.

Maya se nagnula prema zaslonu.

Kamera se ponovo uključila ali pogled je bio zastrt. Ali kako... ? Maya je zaključila da gleda Isabellina leđa. Stajala je točno ispred okvira za slike i to je bio razlog zbog kojeg Maya nije ništa vidjela.

Ne.

Isabella je bila suviše niska. Mogla je pogled zastrti glavom. Ali

leđima? Ni u kom slučaju. Dodatno, Maya je raspoznala boju. Jučer je Isabella nosila crvenu bluzu. Ova košulja bila je zelena.

Šumsko-zelena.

»Mamice?«

»Sekundu, dušo.«

Tko god je bio, odmaknuo se od okvira slike i nestao iz vidokruga. Sada je mogla vidjeti kauč. Lily je na njemu bila sama. Držala je ovu istu knjigu i okretala strane pretvarajući se da čita.

Pričekala je.

S lijeve strane, od kuhinje, netko je ušao u vidokrug. Nije to bila Isabella.

Bio je to neki muškarac.

Barem se činilo da je muškarac. I dalje je stajao blizu kamere, ali pod kutom pod kojim mu je bilo nemoguće vidjeti lice. Maya je na trenutak pomislila da bi to mogao biti Hector koji je svratio da predahne, da popije čašu vode ili nešto slično, ali Hector je bio u radnom kombinezonu i majici. Ovaj je bio u plavim trapericama i zelenoj...

...šumsko-zelenoj...

Košulji...

Na zaslonu je Lily pogledala tog možda-muškarca. Kad mu se široko osmijehnula, Maya je osjetila kako je nešto steže u grudima. Lily nije voljela nepoznate ljude. Dakle, tko god da je bio, tko god da je bio u poznatoj tamno zelenoj košulji...

Muškarac je krenuo prema kauču. Leđima je bio okrenut prema kameri i priječio Mayi pogled na kćer. Osjetila je nemir kad joj nije bila u vidokrugu, naginjala se lijevo desno kao da bi mogla vidjeti iza tog muškarca i uvjeriti se da je Lily još uvijek tamo, na kauču, na sigurnom s knjigom Dr. Seussa. Imala je osjećaj da joj je kći u opasnosti i da će ta opasnost trajati sve dok je, u najmanju ruku, ne bude ponovo mogla vidjeti i držati je na oku. Opasnost je, naravno, bila besmislica. Mayi je to bilo jasno. Gledala je nešto što se već dogodilo, nije to bio izravan prijenos, a kći je sjedila uz nju, zdrava i, kako se činilo, sretna, ili je barem bila sretna dok joj mama nije zašutjela i zabuljila se u zaslon računala.

»Mamice?«

»Sekundu, dušo, može?«

Muškarac u poznatim plavim trapericama i šumsko-zelenoj košulji, tako je uvijek opisivao tu košulju, ne kao zelenu, tamno-zelenu ili

žarko-zelenu, već kao šumsko-zelenu, očito nije nudio ili ozlijedio njezinu kćer, ili nešto slično, tako da se tjeskoba koju je Maya osjećala činila bezrazložnom i više nego napuhanom.

Na zaslonu se muškarac odmaknuo u stranu.

Maya je ponovo vidjela Lily. Pomislila je da će straha sada nestati. Ali to se nije dogodilo. Muškarac se okrenuo i sjeo na kauč odmah do Lily. Pogledao je u kameru i nasmijao se.

Maya je uspjela da ne zavrišti.

Stegni, opusti, stegni...

Maya je u bitci bila uvijek mirna, uvijek je uspijevala u sebi pronaći neki kutak koji joj je održavao otkucaje srca i priječio da je navale adrenalina ne ukoče. Taj isti kutak pokušavala je pronaći i sada. Poznata odjeća, plave traperice i naročito šumsko-zelena košulja, pripremila ju je na mogućnost - a pod »mogućnost« je mislila na »nemogućnost« - onoga što je vidjela. Zato nije vrisnula. Nije se zagrcnula.

Umjesto toga, nešto joj se tvrdo proširilo grudima što joj je otežalo disanje. Krv joj se sledila. Usne podrhtavale.

Tamo na zaslonu računala, vidjela je Lily kako se uspinje u krilo njezina mrtva muža.

Šesto poglavlje

Snimka nije dugo trajala.

Lily se jedva »Joeu« uspela u krilo kad je ustao i odnio je izvan dosega kamere. Snimanje je prestalo trideset sekunda kasnije kad je detektor za kretanje isključio kameru-dadilju.

To je bilo to.

Sljedeći put kad se kamera uključila Isabella i Lily su došle iz kuhinje i počele se igrati, kao i mnogo puta do tada. Maya je ubrzala snimku, ali ostatak dana je prošao gotovo kao i svaki drugi. Isabella i Lily. Bez pokojnog muža ili nekog drugog.

Premotala je i ponovo pogledala snimku, zatim još jednom.

»Knjiga!«

Bila je to Lily, postajala je nestrpljiva. Maya se okrenula prema njoj i razmišljala kako da postavi pitanje. »Dušo«, rekla je polako, »Jesi li vidjela tatu?«

»Tatu?«

»Da, Lily. Jesi li vidjela tatu?«

Lily se odjednom rastužila. »Gdje tatu?«

Maya je nije željela uznemiriti, ali ovo je predstavljalo golem preokret. Kako odigrati stvar? Nije nalazila drugog načina. Ponovo je pustila snimku i pokazala je Lily. Lily je gledala bez daha. Kod se pojavio Joe, presretno je ciknula: »tata!«

»Da«, potvrdila je Maya stišavajući djetetov grč oduševljenja. »Jesi li

vidjela tatu?«

Lily je pokazala prema zaslону. »Tata!«

»Da, to je tata. Je li jučer bio ovdje?«

Lily ju je samo gledala.

»Jučer«, ponovila je Maya. Ustala je i otišla do kauča. Sjela je na isto mjesto na kojem je »Joe«, njegovo ime mogla je zamisliti jedino ispod navodnika, sjedio. »Je li tata jučer bio ovdje?«

Lily nije shvaćala. Maya je pokušavala biti vesela, pokušavala je da sve izgleda kao igra i kao nešto veselo a ne beznadno, ali, ili je njezin govor tijela bio pogrešan, ili je njezina curica bila oštroumnija nego je mislila.

»Mamice, prestani.«

Uznemiravaš je.

Maya je usne razvukla u lažan osmijeh i čvrsto obujmila Lily. Odnijela ju je uz stepenice, hihoćući se i plešući cijelim putom, sve dok s Lilyna lica nije nestalo prijašnje nelagode. Spustila ju je u krevet i uključila televizor. Nick Jr. je davao *Bubble Guppies*, jednu od Lilynih najdražih serija. Da, Maya se bila zaklela da televiziju neće koristiti kao dadilju, svi roditelji se zakunu, ali ne izdrže, no možda neće škoditi da je na nekoliko minuta iskoristi za odvlačenje djetetove pozornosti.

Pohitala je do Joeove garderobe i zastala ispred vrata. Od njegove smrti nije ih otvorila. Bilo je suviše rano. Ali sada, naravno, nije bilo vremena za takve stvari. Dok je Lily imala pogled prikovan uz ekran Maya je otvorila vrata garderobe i upalila svjetlo.

Joe je volio odjeću i pažljivo se o njoj brinuo, na isti način kao što se, hm, ona brinula o svom oružju. Odišla su uredno visjela, a svaka vješalica bila je točno osam centimetara udaljena od druge. Košulje su bile složene po bojama. Hlače su uvijek bile na vješalicama koje su stiskale manšete i visjele su ravno, a nikad na onima na kojima bi se preklapile i na taj način dobile nabor.

Joe je volio sam kupovati. Mrzio je svu odjeću koju mu je Maya pokušala kupiti kao dar. Postojala je jedna iznimka, šumsko-zelena »brušena« košulja na kopčanje koju je bila naručila iz kompanije *Moods of Norway*. Tu košulju, osim ako je oči nisu varale, a to je bila prilično velika mogućnost, »Joe« je nosio na snimci. Točno je znala gdje ju je držao.

I nije bila ondje.

Ponovo nema vriska ni grcanja. Ali sada je bila uvjerena. Netko je bio u kući. Netko je prekopavao po Joeovoj garderobi.

Deset minuta poslije Maya je vidjela kako stiže osoba koja bi mogla dati trenutne odgovore.

Isabella.

Isabella je jučer bila ovdje, navodno čuvala Lily i stoga, barem teoretski, morala je primijetiti bilo što neobično, kao na primjer, recimo, Mayina pokojnog muža kako prekapa po garderobi ili se igra s njezinom kćeri.

S prozora spavaće sobe gledala je Isabellu kako prilazi putom. Nadolazeću dadilju pokušavala je procijeniti kao što bi procijenjivala svakog neprijatelja. Činilo se da nije naoružana ni sa čim osim svojom torbicom, ali i u njoj bi moglo biti oružje. Torbicu je držala čvrsto, kao da se bojala da je netko ne ukrade, ali tako ju je uvijek držala. Isabella nije bila pretjerano topla osoba, osim, naravno, tamo gdje je bilo najpotrebnije. S Lily. Voljela je Joea na način na koji zaposlenici vole dobročinitelja, a Mayu je tolerirala samo kao uljeza. To je ponekad prisutno kod odanih zaposlenika. Prema strancima se ponašaju više obrambeno i odbojno nego njihovi bogati poslodavci.

Izgleda li Isabella danas nepovjerljivije nego inače?

Teško je reći. Zbog nervoznih pogleda, tvrdog izraza, zatvorenog govora tijela, uvijek se činila nepovjerljivom. Ali je li toga danas bilo više, ili je to bila samo Mayina sada već pretjerana mašta koja joj je maglila prosudbe.

Isabella je svojim ključem otključala stražnja vrata. Maya je ostala gore i čekala.

»Gospođo Burkett?«

Muk.

»Gospođo Burkett?«

»Silazimo za sekundu.«

Maya je uzela daljinski upravljač i isključila televizor. Očekivala je da će se Lily buniti, ali to se nije dogodilo. Čula je Isabellin glas i čekala da se spuste dolje. Maya ju je uzela u ruke i krenula niz stepenice.

Isabella je bila za sudoperom i prala šalicu za kavu. Okrenula se kad je čula korake. Pogled je uputila Lily, samo Lily, a tvrd, nepovjerljiv izraz slomio se u osmijeh. Bio je to prijazan osmijeh, pomislila je Maya, ali nije li mu nedostajalo onog uobičajenog sjaja?

Dosta.

Lily je pružila ruke prema Isabelli. Isabella je zatvorila vodu, ručnikom obrisala ruke i krenula prema njima. I ona je pružila ruke,

nešto protepala i pokretima prstiju govorila »daj mi, daj mi.«

»Kako si, Isabella?« upitala je Maya.

»Dobro, gospođo Burkett, hvala.«

Ponovo je pružila ruke prema Lily, a Maya ju je na trenutak zamalo odmaknula. Eileen ju je pitala vjeruje li toj ženi. Koliko može vjerovati bilo kome s njezinim djetetom, odgovorila je. Ali sada, nakon onoga što je upravo vidjela na kameri-dadilji...

Isabella joj je uzela Lily iz ruku. Maya je dozvolila. Bez riječi je otišla u sobicu. Zajedno su sjele na kauč.

»Isabella?«

Isabella ju je pogledala kao da se trgnula. Na licu joj je bio ukočen osmijeh. »Da, gospođo Burkett?«

»Mogu li razgovarati nakratko s tobom?«

Lily joj je bila u krilu. »Sada?«

»Da, molim te«, odgovorila je Maya. Vlastiti glas joj se odjednom učinio smiješnim. »Htjela bih ti nešto pokazati.«

Isabella je Lily nježno spustila na jastuk kauča pokraj nje. Dala joj je kartonsku knjigu, ustala i poravnala haljinu. Polako je krenula prema Mayi, kao da očekuje udarac.

»Da, gospođo Burkett?«

»Je li netko jučer bio tu?«

»Ne znam na što mislite.«

»Mislim«, rekla je Maya jednoličnim tonom, »je li jučer osim tebe i Lily još netko bio u ovoj kući?«

»Ne, gospođo Burkett.« Ponovo se vratio tvrd izraz. »Na koga mislite?«

»Mislim na bilo koga. Je li Hectior ulazio, na primjer?«

»Ne, gospođo Burkett.«

»Dakle, nitko nije bio tu?«

»Nitko.«

Maya je pogledala prema računalu, zatim ponovo Isabellu. »Jesi li izlazila?«

»Iz kuće?«

»Da.«

»Otišla sam s Lily na igralište. To radimo svaki dan.«

»Jeste li još koji puta izlazile iz kuće?«

Isabella je pogledala uvis kao da se pokušava prisjetiti. »Nismo, gospođo Burkett.«

»A jesi li sama izlazila iz kuće?«

»Bez Lily?« izrekla je to s oštrim uzdahom, kao da je bilo nešto najuvredljivije što je mogla zamisliti. »Ne, gospođo Burkett, naravno da nisam.«

»Jesi li je i na trenutak ostavila samu?«

»Ne razumijem.«

»To je jednostavno pitanje, Isabella.«

»Ne razumijem ništa od svega ovoga«, nastavila je Isabella. »Zašto mi postavljate sva ta pitanja? Ne sviđa vam se kako radim?«

»Nisam to rekla.«

»Nikad ne ostavljam Lily samu. Nikad. Možda kad gore malo zaspi odem dolje i malo počistim... «

»Ne mislim to.«

Sada je Isabella stala proučavati Mayino lice. »Što onda mislite?«

Nije više bilo razloga za odlaganje. »Želim ti nešto pokazati.«

Laptop je bio na kuhinjskom otoku. Maya je posegnula za njim dok se Isabella približavala. »U dnevnoj sobi imam kameru«, započela je.

Isabella je bila zbunjena.

»Dala mi ju je prijateljica«, nastavila je Maya kao da objašnjava, no zaista, je li morala objašnjavati? »Snima što se događa kad me nema.«

»Kamera?«

»Da.«

»Ali nikad nisam vidjela kameru, gospođo Burkett.«

»Nije predviđeno da je vidiš. Sakrivena je.« Isabella je skrenula pogled prema dnevnoj sobi.

»To je kamera-dadilja«, nastavila je Maya. »Znaš onaj novi okvir za slike koji držimo na polici?«

Vidjela je kako Isabellin pogled sjeda na policu za knjige. »Da, gospođo Burkett.«

»To je kamera.«

Isabella je vratila pogled na Mayu. »Dakle, špijunirali ste me?«

»Nadgledala sam svoje dijete«, odvratila je Maya. »Ali niste mi rekli.«

»Ne, nisam.«

»Zašto?«

»Nema razloga da se uzbuđuješ.«

»Nema?« povisila je ton. »Niste mi vjerovali.«

»Bi li ti?«

»Što?«

»Nisi u pitanju bila ti, Isabella. Lily je moje dijete. Odgovorna sam za

nju.«

»A mislite da je špijuniranje mene najbolje za nju?«

Maya je povećala sliku na zaslonu i pripremila snimku. »Prije ovog jutra mislila sam da to ne može škoditi.«

»A sada?«

Maya je okrenula zaslon da ga Isabella može vidjeti. »Gledaj.«

Sama više nije željela gledati. Za sada ju je vidjela dovoljno puta. Umjesto toga, fokusirala se na Isabellino lice i tražila znakove stresa ili obmane.

»Što bih trebala vidjeti?«

Maya je pogledala na zaslon. Lažni Joe je upravo nestao sa zaslona nakon što je bio zapriječio pogled. »Samo gledaj.«

Isabella je stisnula oči. Maya je pokušavala zadržati jednolično disanje. Kaže se da se nikad ne zna kako će netko reagirati kad je bomba bačena. Uvijek je to bilo hipotetično: Stojiš sa suborcima i bomba ti pada pred noge. Tko bježi? Tko se saginje? Tko se baca na bombu i žrtvuje se? Možeš predviđati, ali dok bomba nije zaista bačena, ne znaš.

Maya se svojim suborcima višestruko dokazala. Znali su da je pod pritiskom bitke mirna, hladnokrvna i sabrana. Bila je vođa koja je te kvalitete iskazala nebrojeno puta.

Čudno je bilo da se to liderstvo i hladnokrvnost nije prenijelo u njezin svakodnevni život. Eileen joj je pričala o svom sinčiću Kyleu koji je u svojoj maloj školi bio krajnje organiziran i uredan, a kod kuće čista suprotnost. Nešto slično dogodilo se i s Mayom.

Dakle, dok je stajala iznad Isabelle, dok se »Joe« pojavio na zaslonu i posjeo Lily na krilo, dok se Isabellin izraz lica nije promijenio, osjetila je da je nešto u njoj popustilo.

»Onda?« upitala je Maya. Isabella ju je pogledala. »Onda, što?« Nešto joj se slomilo u glavi. »Kako to misliš, onda, što?« Isabella je pognula glavu. »Kako to objašnjavaš?«

»Ne znam što mislite.«

»Prestani se igrati sa mnom, Isabella.« Isabella je uzmaknula jedan korak. »Ne razumijem što mislite.«

»Jesi li gledala snimku?«

»Naravno.«

»Onda si vidjela muškarca, je li tako?« Isabella nije odgovorila. »Vidjela si muškarca, je li tako?« Isabella i dalje nije odgovarala.

»Pitala sam te nešto, Isabella.«

»Ne znam što hoćete od mene.«

»Vidjela si ga, je li tako?«

»Koga?«

»Kako misliš, koga? Joea!« Maya je pružila ruke i zgrabila Isabellu za revere. »Kako je dovraga ušao u kuću?«

»Molim vas, gospođo Burkett, plašite me!« Maya ju je privukla. »Nisi vidjela Joea?«

Pogledi su im se sreli. »Vi jeste?« Glas joj je bio mekan, skoro da je šaptala. »Hoćete mi reći da ste na snimci vidjeli Joea?«

»Ti... ti nisi?«

»Molim vas, gospođo Burkett«, nastavila je Isabella. »To boli.«

»Čekaj, govoriš li... «

»Pustite me!«

»Mamice... «

Bila je to Lily. Maya je skrenula pogled prema kćeri. Isabella je iskoristila taj trenutak da se odgurne i primi se za vrat kao da je netko davi.

»U redu je, dušo«, Maya se obratila Lily. »Sve je u redu.«

Glumeći da hvata dah, Isabella je dodala, »Mama i ja smo se samo igrale, Lily.«

Lily ih je gledala.

Isabella je desnu ruku i dalje držala na vratu i trljala se više nego dramatično. Maya se okrenula prema njoj. Isabella je brzo podigla lijevi dlan nalažući joj da stane.

»Želim odgovore«, rekla je Maya.

Isabella je uspjela kimnuti. »U redu«, rekla je, »ali najprije mi treba vode.«

Maya je oklijevala a zatim se okrenula prema sudoperu. Pustila je vodu, otvorila ormar, izvadila čašu. Jedna misao prostrujala joj je glavom.

Eileen je bila ta koja joj je dala kameru-dadilju.

Razmišljala je o tome dok je čašu stavljala ispod slavine. Napunila ju je dopola i okrenula se prema Isabelli. Tada je začula neobično šištanje.

Vrisnula je kad je osjetila bol, vrelu, žareću bol.

Osjećala je kao da joj netko ravno u oči gura sitne krhotine slomljenog stakla. Savila se u koljenima. Srušila se na pod.

Šištanje.

Negdje u magli, nakon vatre, nakon patnje, dobila je odgovor.

Isabella ju je nečim poprskala po licu. Paprenim sprejem.

Papreni sprej nije samo žario oči, izazivao je i upalu mukoznih membrana u nosu, ustima i plućima. Maya je pokušala zadržati dah da joj sprej ne ude u pluća, pokušala treptati brzo i čvrsto da ga ispere suzama. Ali za sada nije bilo olakšanja, nije bilo spasa.

Nije se mogla pomaknuti.

Čula je kako netko trči, zatim kako se zatvaraju vrata. Isabella je nestala.

»Mamice?«

Maya je uspjela doći do kupaonice.

»Mama je dobro, dušo. Nacrtaj mi sliku, može? Dolazim za minutu.«

»Isabella?«

»I ona je dobro. Vratit će se brzo.«

Trebalo joj je duže da se oporavi nego što je u početku mislila. Bijes je u njoj ključao kao i u očima. Prvih deset minuta bila je potpuno onesposobljena, nemoćna da neprijatelju pruži i najmanji otpor. Konačno je bol i poriv na povraćanje popustio. Došla je do daha. Isprala je oči i oprala kožu deterdžentom za posude. Zatim je samu sebe izgrdila.

Neprijatelju okrenuti leđa. Diletantski.

Kako je mogla biti toliko glupa?

Bila je bijesna, najviše na sebe. Čak je bila počela vjerovati Isabellinoj predstavi, pomislila je da možda ipak ništa ne zna o svemu. Tako da se bila opustila. Samo na sekundu. A pogledaj rezultat.

Nije li dovoljno puta vidjela kad je mala nesmotrenost, sekunda pomanjkanja koncentracije, stajala života? Nije li naučila te najosnovnije lekcije?

Više se neće dogoditi.

Dobro, dosta samokažnjavanja. Vrijeme je da se zapamti, nauči i krene dalje. I što sad?

Odgovor je bio prilično jasan. Pričekaj još koju minutu. Oporavi se do pune snage. Zatim pronađi Isabellu i prisili je da progovori.

Zazvonilo je zvonce na vratima.

Još jednom je isprala oči i krenula prema njima. Razmišljala je da li da prvo uzme pištolj, nema više riskiranja, ali odmah je vidjela da je to detektiv Kierce.

Zurio je u nju kad je otvorila vrata. »Koji vam se vrug dogodio?«

»Napadnuta sam paprenim sprejem.«

»Molim?«

»Isabella. Moja dadilja.«

»Vi to ozbiljno?«

»Ne, ja sam nadarena komičarka. Ništa toliko ne zagrijava publiku kao šale o dadiljama koje štrcaju papreni sprej.«

Roger Kierce pogledom je prešao prostoriju, zatim se vratio Mayi.
»Zašto?«

»Vidjela sam nešto na mojoj kameri-dadilji.«

»Imate kameru-dadilju?«

»Imam.« Ponovo je pomislila na Eileen koja joj je kameru dala, čak joj i rekla gdje da je postavi. »Skrivena je u okviru za slike.«

»Moj Bože. Jeste li... jeste li vidjeli da Isabella radi...?«

»Što?« Ali naravno, bilo je prirodno da misli jednog policajca odu u tom smjeru. »Ne, nije to.«

»Onda nisam siguran da slijedim priču.«

Maya je razmišljala kojim putem da krene, ali znala je da će onaj najizravniji biti jedini koji će je zaštititi na duge staze. »Bit će lakše ako vam pokažem.«

Krenula je prema laptopu na kuhinjskom otoku. Kierce ju je slijedio. Izgledao je smeteno. No, pomislila je, ta smetenost će se udesetorostručiti.

Okrenula je zaslon prema njemu. Pomaknula je strelicu kursora, kliknula na kreni i čekala.

Ništa.

Provjerila je USB ulaz. SD kartice nije bilo.

Pregledala je kuhinjski otok i pod oko njega. Ali, znala je. »Što je?« upitao je Kierce.

Maya je duboko i jednolično disala. Morala je ostati mirna. Sada je gledala dva ili tri koraka unaprijed, ponovo kao na zadatku. Ne možeš samo razmišljati da na crni SUV ispališ salve. Moraš razmotriti svoj odgovor. Prije nego napraviš neke iznenadne poteze koji će promijeniti život, moraš imati najbolje obavještajne podatke.

Znala je kako će to zvučati. Ako izvali što je vidjela na kameri-dadilji, Kierce će pomisliti da je luda. Dovraga, zvučalo je sumanuto sada kad je sve vrtjela u mislima. Oči su joj još uvijek bile zamučene od paprenog spreja. Što se točno dogodilo? Razmišlja li zaista jasno?

Idi polako.

»Gospođo Burkett?«

»Rekla sam vam da me zovete Maya.«

Dokaz za njezinu blesavu tvrdnju, SD kartica, je nestao. Isabella ju je

odnijela. Možda bi za Mayu bilo najbolje da stvar obavi sama. Ali istovremeno, ako tako napravi, ako mu sada ne kaže, a jednom iskrсне...

»Mora da ju je Isabella uzela.«

»Uzela što?«

»SD karticu.«

»Nakon što te je poprskala paprenim sprejem?«

»Da«, odgovorila je Maya silno nastojeći zvučati autoritativno.

»Dakle, popraska te, uzima video karticu, i zatim što, bježi?«

»Da.«

Kierce je kimnuo. »Dakle što je bilo na njoj?«

Maya je pogledala prema sobici. Lily je bila sretno zalučena velikom slagalicom od četiri dijela sa zoološkim vrtom. »Vidjela sam čovjeka.«

»Čovjeka?«

»Da. Na snimci. Lily mu je sjedila u krilu.«

»Oho«, rekao je Kierce. »Pretpostavljam da ti je taj čovjek bio nepoznati.«

»Ne.«

»Poznaš ga?« Kimnula je.

»Dakle, tko je to bio?«

»Nećete mi vjerovati. Razumljivo da ćete pomisliti da sam sumanuta.«

»Iskušaj me.«

»Bio je to Joe.«

Njemu za pohvalu, Kierce nije napravio grimasu, nije se zagrcnuo i nije je pogledao kao da je najluđa osoba u povijesti svijeta.

»Shvaćam«, rekao je kao da i sam pokušava ostati pribran. »Dakle, to je bila stara vrpca?«

»Molim?«

»To je bilo nešto što si snimila dok je Joe još bio živ i možda, ne znam, možda si pomislila da si snimila preko toga, ili... «

»Kameru-dadilju sam dobila nakon ubojstva.«

Kierce je stajao bez riječi.

»Datum govori da je snimljeno jučer«, nastavila je Maya.

»Ali... «

Muk.

Zatim: »Znaš da ne može biti.«

»Znam«, odgovorila je.

Gledali su se. Nije imalo smisla pokušavati ga uvjeriti. Umjesto

toga, Maya je promijenila temu. »Zašto ste došli?«

»Moraš doći u postaju.«

»Zašto?«

»Ne mogu ti reći. Ali jako je važno.«

Sedmo poglavlje

Isto malo nasmijano stvorenje bilo je na poslu u cjelodnevnom dječjem centru *Growin' Up*.

»Oh, sjećam vas se«, rekla je. Sagnula se prema Lily. »A sjećam se i tebe. Zdravo Lily!«

Lily nije odgovorila. Dvije žene ostavile su je s kockama i otišle u ured.

»Namjeravam je upisati«, rekla je Maya. »Izvršno! Kad želite početi?«

»Odmah.«

»Hm, to je malo neuobičajeno. Obično nam treba dva tjedna da riješimo molbu.«

»Dadilja mi je neočekivano otkazala.«

»Žao mi je čuti, ali... «

»Gospođice... oprostite, zaboravila sam vam ime.«

»Kitty Shum.«

»Tako je, gospođica Kitty, oprostite. Kitty, vidiš li onaj zeleni auto tamo vani?«

Kitty je pogledala kroz prozor. Stisnula je oči. »Ta vas osoba uznemirava? Moramo li pozvati policiju?«

»Ne, gledaj, to je neobilježeno policijsko vozilo. Nedavno mi je ubijen muž.«

»Čitala sam o tome«, uzvratila je Kitty. »Moja sućut.«

»Hvala. Stvar je u ovome, taj policajac me treba odvesti u postaju. Nisam sigurna zašto. Jednostavno je navratio. I sada imam izbor. Mogu Lily uzeti sa sobom dok me ispituju o ubojstvu njezina oca... «

»Gospođo Burkett?«

»Maya.«

»Maya.« Kitty je i dalje pogled držala na Kierceovom automobilu. »Znaš kako možeš preuzeti našu telefonsku aplikaciju?«

»Znam.«

Kitty je kimnula. »Za dijete je najbolje da se ne oprostite jako emocionalno.«

»Hvala.«

Kad su stigli u postaju Central Park Maya je upitala: »Dakle, možete li mi sada reći zašto smo ovdje?«

Kierce je za vrijeme vožnje jedva progovorio riječ. Mayi je to odgovaralo. Trebalo joj je vremena da o svemu razmisli - o kameri-dadilji, o snimci, Isabelli, o šumsko-zelenoj košulji.

»Trebaš obaviti dva prepoznavanja.«

»Prepoznavanja čega?«

»Ne želim prejudicirati tvoje odgovore.«

»Ne može se raditi o napadačima. Rekla sam vam. Imali su skijaške maske.«

»Crne, rekla si. Samo s prorezima za oči i usta?«

»Da.«

»U redu, dobro. Pođi sa mnom.«

»Ne razumijem.«

»Vidjet ćeš.«

Dok su išli Maya je provjerila aplikaciju *Growiri Up-a*. Omogućavala je plaćanje računa, predbilježavanje za satove, pregled djetetova »kurikuluma aktivnosti«, uvid u biografije svih odgajateljica. Ali najbolji dio aplikacije, zbog kojeg ju je *Growiri Up* privukao na prvom mjestu, predstavljao je jednu specifičnu ponudu. Kliknula je na nju. Postojala su tri izbora: crvena prostorija, zelena prostorija, žuta prostorija. Lilyna dobna grupa bila je u žutoj. Kliknula je na žutu ikonicu.

Kierce je otvorio vrata. »Maya?«

»Sekundu.«

Zaslon na njezinu mobitelu je oživio i stao uživo prikazivati žutu prostoriju. Čovjek bi pomislio da je Mayi bilo dosta nadzornih snimaka

za jedan dan. Ali ne. Okrenula je mobitel da poveća sliku. Lily je bila na njoj. Na sigurnom. Odgajateljica, kasnije će potražiti i pročitati njezinu biografiju, je s Lily i jednim dječakom otprilike njezine dobi slagala kocke.

Maya je osjetila olakšanje. Gotovo se nasmijala. Mjesecima prije morala je inzistirati da Lily ode na takvo mjesto. Imati dadilju značilo je ovisiti o jednoj osobi bez nadzora, s malo mehanizama uzajamne kontrole. Ovdje su postojali svjedoci, nadzorne kamere i sacijalizacija. Moralo je biti sigurnije, nije li?

»Maya?«

Bio je to ponovo Kierce. Zatvorila je aplikaciju i mobitel stavila u džep. Ušli su. U prostoriji je bilo još dvoje ljudi. Okružna tužiteljica zadužena za slučaj i odvjetnik obrane. Maya se pokušala usredotočiti, ali misli su joj još uvijek bile uskomešane od kamere-dadilje i Isabelle. Dugotrajni učinci paprenog spreja su joj i dalje pekli pluća i nosne membrane. Šmrcala je kao ovisnik o kokainu.

»Želim ponovo uložiti prigovor u zapisnik«, rekao je odvjetnik obrane. Imao je kosu skupljenu u rep koji mu je sezao do pola leđa. »Svjedokinja je priznala da im nije vidjela lica.«

»Već je zabilježeno«, rekao je Kierce. »I slažemo se.«

Konjski rep je raširio ruke. »Onda, što je svrha ovoga?«

Isto se pitala i Maya.

Kierce je povukao konopčić i zavjesa se podigla. Nagnuo se nad mikrofona i rekao: »Uvedite prvu grupu.«

Šestoro je ljudi ušlo u prostoriju. Svi su imali skijaške maske.

»Ovo je smiješno«, javio se Konjski rep.

Maya nije očekivala tako nešto.

»Gospođo Burkett«, rekao je Kierce glasno kao da ga se snima, što je, pomislila je, vjerojatno bilo točno, »prepoznajete li bilo koga u prostoriji?«

Gledao ju je i čekao.

»Broj četiri«, odgovorila je Maya.

»To je glupost«, javio se Konjski rep.

»A po čemu ste prepoznali broj četiri?«

»>Prepoznala< je možda prejaka riječ«, rekla je Maya. »Ali iste je građe i iste visine kao onaj koji je ubio mog muža. A također je u istoj odjeći.«

»Nekolicina ostalih je u točno istoj odjeći«, rekao je Konjski rep.

»Kako možete biti sigurni?«

»Kao što sam rekla, nisu iste građe ni visine.«

»Sigurni ste?«

»Da. Broj dva najbliže odgovara, ali ima plave tenisice. Čovjek koji je ubio mog muža imao je crvene.«

»Ali da budemo jasni«, nastavio je Konjski rep, »ne možete sa sigurnošću tvrditi da je broj četiri onaj koji je ubio vašeg muža. Možete reći da se sjećate da je relativno iste visine i građe i da je u sličnoj odjeći... «

»Ne sličnoj«, upala je Maya. »U istoj odjeći.«

Konjski rep je nakrivio glavu. »Stvarno?«

»Da.«

»To ne možete sa sigurnošću reći, gospođo Burkett. Postoji više od jedne vrste crvenih Conversica, jesam li u pravu? Hoću reći, ako tu stavimo četiri vrste crvenih Conversica, hoćete li mi sa sigurnošću moći reći koje je napadač nosio te noći.«

»Ne.«

»Hvala.«

»Ali odjeća nije >slična<. Ne radi se o tome da je nosio bijele Conversice umjesto crvenih. Broj četiri je u potpuno istoj odjeći kao i napadač.«

»Što me dovodi do druge stvari«, rekao je Konjski rep. »Ne znate zasigurno da je to napadač, je li tako? Ovaj čovjek sa skijaškom maskom može biti u istoj odjeći i biti iste visine kao napadač. Je li to točno?«

Maya je kimnula. »Točno je.«

»Hvala.«

Konjski rep je za sada završio. Kierce se nagnuo nad mikrofonom. »Možete otići. Pošaljite sljedeću grupu.«

Ušla su nova šestorica sa skijaškim maskama. Maya ih je proučavala. »Najvjerojatnije je broj pet.«

»Najvjerojatnije?«

»Broj dva je u istoj odjeći i skoro je iste visine i građe. Po mom sjećanju to bi bio broj pet, ali dovoljno su slični tako da se ne bih mogla zakleti.«

»Hvala«, rekao je Kierce. Ponovo se nagnuo nad mikrofonom. »To je sve. Hvala.«

Izašla je za Kierceom.

»Što se događa?«

»Uхватili smo dva sumnjivca.«

»Kako ste ih našli?«

»Prema tvom opisu.«

»Možete mi pokazati?«

Kierce je oklijevao, ali ne dugo. »U redu, dođi.« Doveo ju je do stola s velikim monitorom, vjerojatno od trideset inča, možda više. Sjeli su. Kierce je počeo tipkati. »Pregledali smo sve obližnje nadzorne kamere u noći ubojstva i tražili dvojicu koji odgovaraju tvom opisu. Kao što možeš zamisliti, trebalo nam je vremena. Kako bilo, na uglu 74. i 5. Avenije velika je stambena zgrada. Pogledaj.«

Nadzorna kamera snimila je dva muškarca odozgo.

»Jesu li to oni?«

»Da«, odgovorila je Maya. »Ili želite da pravnim rječnikom kažem da odgovaraju po građi i odjeći?«

»Ne, ovo nije službeno. Kao što vidiš, ne nose skijaške maske. Nismo ni očekivali da će ih nositi na ulici. To bi privuklo pozornost.«

»Ipak«, nastavila je Maya, »ne vidim kako ste ih pod tim kutom mogli identificirati.«

»Jasno. Kamera je jako visoko. To je grozno. Ne mogu ti reći koliko puta nam se to dogodilo. Kamera je postavljena tako smiješno visoko da počinitelji jednostavno spuste bradu ili stave kapu da im ne možemo vidjeti lica. Kako bilo, kad smo došli do ovoga, znali smo da su u okolini. I nastavili smo tražiti.«

»Ugledali ste ih ponovo?«

Kierce je kimnuo i ponovo stao tipkati. »Da. U *Duane Readeu*⁸ pola sata poslije.« Pokrenuo je snimku. Bila je u boji. Snimljena sa strane blagajne. Sada su lica te dvojice bila prepoznatljiva. Jedan je bio crnac. Drugi je bio svijetlije puti, možda Hispanac. Plaćali su gotovinom.

»Da se smrzneš«, rekao je Kierce.

»Što?«

»Pogledaj na oznaku vremena. Ovo je petnaest minuta nakon što su ti ubili muža. I evo ih, možda pola kilometra dalje, kupuju *Red Bull* i čips.«

Maya je samo gledala.

»Kao što sam rekao, da se smrzneš.«

Okrenula se prema njemu. »Ili sam krivo vidjela.«

»Vjerojatno ne.« Zaustavio je snimku, zaledio dva muškarca. Da, muškarca. Bili su mladi, bez sumnje, ali Maya je bila u vojsci s previše muškaraca te dobi da bi ih nazvala dječacima. »Pogledaj ovo.«

Na tipkovnici je pritisnuo tipku sa strelicom. Kamera je zumirala i

povećala sliku. Kierce se fokusirao na Hispanca. »To je onaj drugi, je li tako? Onaj koji nije pucao?«

»Da.«

»Primjećuješ nešto?«

»Ne baš.«

Još je više zumirao i kamera se u zaustavila ravno na struku toga tipa. »Pogledaj ponovo.«

Maya je kimnula. »Naoružanje.«

»Točno. Ima pištolj. Ako dovoljno zumiraš vidjet ćeš dršku.«

»Nije baš profinjeno«, dodala je.

»Nije. Hej, pitam se što bi tvoji domoljubni zagovornici slobodnog nošenja oružja rekli da im se ova dvojica ovako opremljeni prošeću ulicom.«

»Ne vjerujem da je ovo legalno kupljeno oružje«, rekla je Maya.

»Nije.«

»Našli ste pištolj?«

»Poznato ti je.« Uzdahnuo je i ustao. »Upoznaj Emilija Rodriga. Za mladog dripca ima impresivan kriminalni dosje. Imaju ga obojica. Kad smo ga uhitili, gospodin Emilio Rodrigo je kod sebe imao *Berettu M9*. U nelegalnom posjedu. Zbog toga će ležati.«

Zaustavio se.

Maya je nastavila: »Čujem >ali<.«

»Pribavili smo nalog i pretražili njihove stanove. Ondje smo našli odjeću koju si danas opisala i identificirala.«

»Hoće li to proći na sudu?«

»Sumnjam. Kao što je naš repati prijatelj rekao: to su crvene Conversice. Mnogi ih imaju. A nije bilo ni traga skijaškim maskama što mi se čini čudnim. Želim reći, zadržali su odjeću. Zašto bi bacili skijaške maske?«

»Ne znam.«

»Vjerojatno su ih odbacili u kantu za smeće. Znaš ono. Istog trenu. Pucaju, bježe, skidaju maske, odbacuju ih negdje.«

»To ima smisla.«

»Da, osim što smo pretražili sve kante za smeće u blizini. Iako, mogli su naći neko mjesto, možda kanalizaciju ili slično.« Kierce je oklijevao.

»Što?«

»Činjenica je da smo našli *Berettu*, kao što sam rekao. Ali nismo našli oružje kojim je počinjeno ubojstvo. Tridesetomicu.«

Maya se naslonila. »Čudilo bi me da su ga zadržali, vas ne bi?«

»Vjerojatno. Osim...«

»Osim što?«

»Dripći poput ove dvojice ne odbacuju oružje u svim prilikama. Trebali bi. Ali to ne rade. Oružje ima vrijednost. Zato ga ponovo koriste. Ili ga prodaju prijatelju. Bilo što.«

»Ali ovo je prilično velik slučaj, nije li tako? Visokog profila, s puno publiciteta.«

»Istina.«

Maya ga je gledala. »Ali vi u to ne vjerujete, zar ne? Imate drugu teoriju.«

»Imam.« Kierce je odvratio pogled. »Ali nema smisla.«

»U čemu?«

Počeo se češati po ruci. Bio je to neki nervozni tik. »U tridesetosmicama koje smo izvadili iz tijela tvoga muža. Balistički smo ih ispitali. Znaš već. Da vidimo odgovaraju li meci nekom slučaju iz naše baze podataka.«

Maya je podigla pogled prema njemu. Kierce se i dalje češao. »Prema vašem izrazu«, rekla je, »zaključujem da ste našli slučaj kojem odgovaraju.«

»Jesmo, da.«

»Dakle ti tipovi. I prije su ubili.«

»Mislim da nisu.«

»Ali, upravo ste rekli... «

»Isti pištolj. Ne znači isti dečki. U stvari, Fred Katen, onaj kojeg si prepoznala kao onog koji je pucao ima neoboriv alibi za prethodno ubojstvo. Bio je u zatvoru. Nije to mogao napraviti.«

»Kada?«

»Kada što?«

»Kad se dogodilo to prethodno ubojstvo?«

»Prije četiri mjeseca.«

Zavladao je težak muk. Kierce nije trebao reći. Znao je. Znala je i ona. Nije joj mogao pogledati u oči. Skrenuo je pogled, kimnuo i rekao: »Istim pištoljem kojim ti je ubijen muž, ubijena ti je i sestra.«

Osmo poglavlje

Jesi dobro?« upitao je Kierce.
»Jesam.«

»Znam da ima puno toga što moraš prihvatiti.«

»Nemojte me patronizirati, detektive.«

»Oprosti. U pravu si. Prođimo cijelu stvar još jednom, može?«

Maya je kimnula. Gledala je ravno pred sebe.

»Na ovo sada moramo gledati na sasvim nov način. Dva ubojstva činila su se slučajna i nepovezana, ali sada kad znamo da su počinjena istim oružjem... «

Maya je šutjela.

»Kad ti je sestra ubijena bila si u misiji na Srednjem Istoku. Je li to točno?«

»U logoru Arifjan«, odgovorila je. »U Kuvajtu.«

»Znam.«

»Što?«

»Provjerili smo. Samo da se uvjerimo.«

»Uvjerite...?« Skoro se nasmijala. »Ah. Mislite nešto kao da se uvjerite da se nisam iskrala i došla kući, ubila sestru i zatim se vratila u Kuvajt i onda, što, čekala četiri mjeseca da ubijem muža?«

Kierce nije odgovorio. Nije morao. »Sve je provjereno, Alibi ti je čvrst kao stijena.«

»Super«, odgovorila je.

Maya se u mislima ponovo vratila na Joeov poziv. Suze. Sok. Taj poziv. Taj prokleti poziv značio je kraj života kakvog je znala. Ništa više nakon toga neće biti isto. Čudno je kad se razmišlja o tome. Otputuješ na drugi kraj svijeta u neki pakao gdje se boriš s poludjelim neprijateljem. Pomislila bi da će tamo biti izvor opasnosti, da će stvarnu prijetnju predstavljati naoružani vojnik. Pomislila bi, ako ti je životu suđeno da bude uništen, to će učiniti raketna granata, improvizirana nagazna mina ili neki fanatik s kalašnjikovim.

Ali ne. Neprijatelj je udario, kao što često radi, ondje gdje je najmanje očekivala. Kod kuće, u dobroj staroj Americi.

»Maya?«

»Slušam.«

»Policajci koji istražuju ubojstvo tvoje sestre vjeruju da se radilo o upadu u kuću. Bila je... Znaš li detalje?«

»Sasvim dovoljno.«

»Oprosti.«

»Molila sam vas da me ne patronizirate.«

»Ne patroniziram te. Samo pokušavam biti ljudsko biće. Ono što su joj učinili... «

Ponovo je uključila aplikaciju. Htjela je vidjeti kćerino lice. Trebalo joj je to utočište. Ali se zaustavila. Ne. Ne sada. Ne uvlači Lily u to. Ni na najmanje škodljiv način.

»U vrijeme ubojstva policajci su dobro provjerili i Claireina muža, tvog šogora...« Počeo je pretraživati svoje papire. »Eddieja.«

»Tako je. Edwarda Walkera.«

»On to ne bi napravio. Volio ju je.«

»Pa, skinuli su sumnju s njega«, nastavio je Kierce. »Ali sada moramo pozornije sagledati situaciju u kući. Moramo sve ponovno razmotriti.«

Mayi je postalo jasno. Osmjehnula se, ali bez radosti ili topline.

»Koliko dugo, detektive?«

Nije dizao glavu. »Molim?«

»Koliko dugo znate za balističko izvješće?«

Kierce je nastavio čitati dosje.

»Već neko vrijeme znate za njega, je li tako? O tome da su Joe i Claire ubijeni istim pištoljem.«

»Zbog čega to tvrdiš?«

»Kad ste došli k meni provjeriti moj *Smith and Wesson*, pretpostavljam da ste se došli uvjeriti da njime nije počinjeno

ubojstvo, da se ne poklapa s ni jednim od počinjenih ubojstava.«

»To ne znači ništa.«

»Ne znači, ali rekli ste da više ne sumnjate na mene. Sjećate se?«

Nije odgovorio.

»To je zato jer ste već znali da imam savršen alibi. Znali ste da je istim oružjem ubijena moja sestra. I znali ste da sam u vrijeme Claireina ubojstva bila daleko. Prije toga, hm, niste bili našli dvojicu sa skijaškim maskama. Mogla sam sve izmisliti. Ali kad ste dobili balističko izvješće, samo ste u vojsci morali još jednom provjeriti moje kretanje. To ste učinili. Poznat mi je postupak. Tu se ne radi o jednom telefonskom pozivu. Dakle, koliko dugo imate balističko izvješće?«

Glas mu je bio tih. »Od pogreba.«

»U redu. A kad ste našli Emilia Rodriga i Freda Katena i dobili potvrdu da sam u Kuvajtu?«

»Kasno sinoć.«

Maya je kimnula. Točno kako je mislila.

»Daj, Maya, ne budi naivna. Kao što sam rekao, dobro smo provjerili tvog šogora nakon što ti je sestra ubijena. Ovdje konačno nema seksizma. Razmisli. Ti si supruga. Sami ste u parku. Da si na mom mjestu, tko bi ti bio prvi u koga bi posumnjala?«

»Osobito«, dodala je Maya, »kad je supruga u vojsci i kad je, po vama, luda za oružjem.«

Nije se pokušao braniti. A nije ni morao. Bio je u pravu. Sumnja uvijek pada na suprugu.

»I sada, kad smo sve to raščistili«, nastavila je Maya, »Što ćemo dalje?«

»Potražiti ćemo poveznice«, odgovorio je Kierce, »između tvoje sestre i tvog muža.«

»Pri čemu sam najveća ja.«

»Da. Ali ima ih još.«

Maya je kimnula. »Radili su zajedno.«

»Točno tako. Joe je tvoju sestru zaposlio u svojoj investicijskoj tvrtki. Zašto?«

»Jer je Claire bila pametna.« Samo izgovaranje njezina imena bilo je bolno. »Jer Joe je znao da je radišna, pouzdana i osoba od povjerenja.«

»I zato jer je bila dio obitelji?«

Maya je razmislila. »Da, ali na nepotistički način.«

»Onda na koji?«

»Burkettovi jako drže do obitelji. To je nešto klanovsko iz starog

svijeta.«

»Ne vjeruju ljudima izvana?«

»Ne žele vjerovati ljudima izvana.«

»Dobro, shvaćam«, rekao je Kierce, »ali kad bih svaki dan morao raditi sa šogoricom... uh, jeza. Znaš što hoću reći?«

»Znam.«

»Naravno, moja šogorica je svjetski poznata, gnjavatorica olimpijskih razmjera. Siguran sam da tvoja sestra...« Tu se uhvatio i nakašljao se. »Dakle, njihov zajednički rad, Joea i Claire, je li uzrokovao kakve napetosti?«

»To me je brinulo«, odgovorila je Maya. »Moj je ujak vodio posao. Vrlo uspješan. Ali onda su se drugi članovi obitelji željeli uključiti i on ih je primio. Tada je sve otišlo do vrha. Obitelj i novac uvijek su loša kombinacija. Netko će uvijek biti ozlojeđen.«

»Ali to se u ovom slučaju nije dogodilo.«

»Upravo suprotno. Claire i Joe uspostavili su novu vrstu povezivanja kroz zabavu. Rad. Cijelo vrijeme su razgovarali o poslu. Nazivala bi ga s novim idejama. On bi se sjetio nečeg što je trebalo biti obavljeno sljedećeg dana i poslao bi joj poruku.« Slegnula je rukama. »Ali ipak...«

»Ipak?«

Maya ga je pogledala. »Nije me dugo bilo.«

»Bila si na Bliskom istoku, u misiji.«

»Tako je.«

»Ipak«, rekao je Kierce, »ništa se tu ne slaže. Što bi nekoga natjeralo da ubije Claire, četiri mjeseca čuva pištolj i onda ga da tom Katenu da ubije Joea?«

»Bok, Kierce?«

Bio je to policajac iz postaje. Mladić je stajao na drugoj strani prostorije i dao znak Kierceu da mu priđe.

»Oprosti na trenutak.«

Kierce je krenuo prema policajcu. Onaj mlađi se nagnuo i počeli su šaptati. Maya je gladak. Vrtjelo joj se u glavi, ali misli su joj se stalno vraćale na nešto što Kiercea izgleda nije ni najmanje brinulo.

Na kameru-dadilju.

Bilo je to razumljivo, mislila je. Nije vidio stvarne slike. Bio je zaokupljen činjenicama, te iako sve što je rekla nije u potpunosti odbacio kao buncanje opsjednute lude, vjerojatno je mislilo da je to posljedica preaktivne mašte ili nečeg sličnog. Budimo poštenu, čak je i

ona razmišljala o toj mogućnosti.

Kierce je završio razgovor i vratio se do nje.

»Što se dogodilo?«

Uzeo je svoju jaknu od odijela i prebacio je preko ramena kao Sinatra na koncertu. »Odvest ću te kući«, rekao je. »Putem možemo završiti razgovor.«

Nakon deset minuta vožnje Kierce ju je upitao: »Dakle, vidjela si kako razgovaram s onim policajcem prije nego smo otišli?«

»Da.«

»Radilo se o tvojoj, ah, situaciji.« Gledao je na cestu. »Hoću reći, o onom što si rekla o kameri-dadilji, paprenom spreju i ostalom.«

Dakle nije zaboravio. »Što je s tim?«

»Pa, gledaj, za sada se neću osvrutati na ono što si rekla o sadržaju, može? Dok ne vidim i dok ne budemo zajedno mogli analizirati snimku, nema razloga odbaciti ili, uh, potvrditi što bi moglo biti na tom... Što je ono bilo, USB?«

»SD kartica.«

»Tako je, SD kartica. Još nema razloga da se bavimo s neopipljivim. Ali to ne znači da ne možemo ništa napraviti.«

»Ne razumijem.«

»Bila si napadnuta. To je činjenica. Ispravak: očito je da si bila pogođena peprenim sprejem ili sličnim sredstvom. Oči su ti još uvijek crvene. Vidim da i dalje imaš naknadne posljedice. Dakle, što god željeli misliti, jasno je da ti se nešto dogodilo.«

Skrenuo je i pogledao Mayu ispod oka.

»Rekla si da te je napala tvoja dadilja, Isabella, je li tako?«

»Točno.«

»Zato sam poslao čovjeka do nje. Znaš već. Da provjeri tvoj navod.«

Njezin navod. Krasan jezik. »I je li je tvoj čovjek našao?«

Kierce nije pogled skidao sa ceste. »Prvo da te nešto pitam.«

Nije joj se sviđao taj odgovor. »U redu.«

»Za vrijeme te rasprave«, počeo je sada pažljivije, »jesi li prijetila ili davila Isabellu Mendez?«

»Je li vam to rekla?«

»To je jednostavno pitanje.«

»Ne, nisam.«

»Nisi je doticala?«

»Možda sam je dotaknula, ali...«

»Možda?«

»Dajte, detektive. Možda sam je dotaknula da joj privučem pažnju. Kako to rade dvije žene.«

»Dvije žene.« Zamalo se nasmijao. »Znači sada mi igraš na žensku kartu?«

»Nisam je ozlijedila ili nešto slično.«

»Jesi li je primila?«

Maya je shvatila kamo stvar ide. »Znači vaš čovjek ju je našao?«

»Je.«

»A ona je, što, tvrdila da me je posprejala u samoobrani?«

»Tako nekako. Rekla je da si se ponašala nerazumno.«

»Na koji način?«

»Rekla je da si nešto buncala o tome kako si vidjela Joea na snimci.«

Pokušala je razmisliti kako da odigra dalje. »Što je još rekla?«

»Rekla je da si je prestrašila. Rekla je da si je zgrabila za košulju, blizu vrata, na prijeteći način.«

»Shvaćam.«

»Govori li istinu?«

»Je li spomenula da sam joj pustila snimku?«

»Da.«

»I?«

»Rekla je da je zaslon bio prazan.«

»Au«, odvratila je Maya.

»Rekla je da se bojala da si poremećena. Rekla je da si bila u vojsci i da često nosiš pištolj. Rekla je, kad se sve to zbroji, tvoja povijest, tvoje buncanje, tvoje paranoje, tvoj napad na nju... «

»Napad?«

»Po tvom vlastitom priznanju, Maya, dirala si je.« Namrštila se, ali je ostala mirna.

»Isabella je izjavila da se osjetila ugroženom, zato je upotrijebila papreni sprej i pobjegla.«

»Je li ju tvoj čovjek pitao za nestalu SD karticu?«

»Je.«

»Da pogađam. Nije ju uzela i ne zna ništa o njoj.«

»Pogodak«, odvratio je Kierce. Uključio je žmigavac. »Želiš li i dalje podnijeti prijavu?«

Maya je znala kako bi se to odvijalo. Zaljubljenica u oružje s kontroverznom prošlošću u vojsci vrišti kako joj se na snimci ubijeni muž igra s kćeri, hvata dadilju za revere, i zatim je optužuje za, što,

neovlašteno korištenje paprenog spreja? Oh, i za krađu snimke s njezinim pokojnim mužem.

Da, bilo bi tako.

»Sada ne«, odgovorila je.

Kierce ju je ostavio ispred kuće. Obećao je da će je obavijestiti o svim novim događajima. Maya mu je zahvalila. Pitala se je li da uzme Lily iz centra, ali nakon brzog pogleda na aplikaciju, bilo je vrijeme za priču, i nakon što je, makar i pod čudnim kutom kamere, vidjela da je Lily sva u priči, zaključila je da to može pričekati.

Na mobitelu su je čekali deseci poruka, sve od Joeove obitelji. Oh, prokletstvo. Nije došla na čitanje oporuke. Nije brinula zbog sebe, ali Joeova obitelj je sigurno bila izbezumljena. Uzela je mobitel i nazvala Joeovu majku.

Judith se javila na prvi signal. »Maya?«

»Žao mi je zbog ovog danas.«

»Jesi dobro?«

»Jesam«, odgovorila je. »A Lily?«

»I ona je. Nešto je iskrsnulo. Nisam vas željela uznemiravati.«

»Nešto je iskrsnulo važnije od... «

»Policija je pronašla napadače«, prekinula ju je Maya. »Trebali su me da ih identificiram.«

Čula je kako Judith dahće. »Jesi li bila u stanju?«

»Jesam.«

»Dakle, u zatvoru su? Završeno je?«

»Nije tako jednostavno«, odgovorila je Maya. »Za sada nemaju dovoljno dokaza da ih zadrže.«

»Ne razumijem.«

»Nosili su skijaške maske tako da im nisam vidjela lica. Stas i odjeća nisu dovoljni.«

»Znači... jednostavno su ih pustili? Dvojica koja su mi ubili sina su slobodni i šeću ulicama?«

»Jednog su zadržali u vezi optužbe zbog oružja. Kao što sam rekla, komplicirano je.«

»Možda da o tome razgovaramo kad navratiš sutra ujutro? Heather Howell misli da je s čitanjem oporuke najbolje pričekati dok sve strane ne budu prisutne.«

Heather Howell bila je obiteljska odvjetnica. Maya je pozdravila, prekinula vezu i zagledala se po kuhinji. Sve je bilo dotjerano i novo.

Bože, žalila je za onim kuhinjskim stolom u Brooklynu.

Kojeg vruga radi u ovoj kući? Nikad joj nije pripadala.

Otišla je do okvira za slike s kamerom-dadiljom. Možda je SD kartica još u njemu. Nije mogla zamisliti kako bi to bilo moguće, ali bila je otvorena za svako objašnjenje. Je li zaista vidjela Joea na toj snimci? Nije. Je li na neki način još uvijek mogao biti živ? Nije. Je li sve to umišljala?

Nije.

Njezin je otac bio zaljubljenik u detektivske priče. Za kuhinjskim stolom je njoj i Claire čitao Arthura Conana Doylea. Kako je ono Sherlock Holmes rekao? »Kad se ukloni nemoguće, što god da ostane, koliko god nevjerovatno, mora biti istina.«

Uzela je okvir za slike i pogledala straga.

Nema SD kartice.

»Kad se ukloni nemoguće...«

SD kartica je nestala. Znači, Isabella ju je uzela. Znači, Isabella je lagala. Isabella je upotrijebila papreni sprej da je onesposobi kako bi mogla uzeti SD karticu. Isabella je bila dio toga.

Dio čega?

Jedno po jedno.

Krenula je vratiti okvir na policu kad ju je nešto zaustavilo. Gledala je okvir, prolazile se digitalne fotografije koje je Eileen postavila, i nešto joj je ponovo sinulo.

Zašto joj je Eileen uopće dala taj okvir s kamerom?

Eileen joj je objasnila, nije li? Maya je sada sama. Lily ostavlja s dadiljom. Držati kameru-dadilju imalo je smisla. Bolje biti na oprezu nego žaliti. To se sve poklapalo, nije li?

I dalje je gledala u okvir. Kad je bolje zagledala, spazila je sićušnu kameru ugrađenu na vrhu crnog okvira. Čudno, kad se o tome razmisli: naravno, kamera-dadilja bila je dodatno sredstvo osiguranja, ali kad je pustiš u kuću...

Puštaš li i nekog drugog?

Nije li te netko na neki način mogao nadzirati?

Dobro, uspori. Ne budi paranoična.

Ali kad je o tome razmislila, netko je konstruirao te kamere. Većina tih naprava može biti podešena na izravno snimanje i može se gledati uživo. Ne znači da je tako bilo, ali postojala je mogućnost. Proizvođač je mogao imati tajni ulaz i pratiti svaki njezin korak, na isti način na koji je ona mogla uključiti aplikaciju i pratiti Lily u dnevnom centru.

Dođavola. Zašto je tako nešto pustila u kuću?

Sjetila se Eileeninih riječi.

Znači, ne vjeruješ joj? I zatim:

»Ti ne vjeruješ nikome, Maya.«

Ali vjerovala je. Vjerovala je Shaneu. Vjerovala je Claire. A Eileeni?

Eileen je upoznala preko Claire. Još uvijek je bila u završnom razredu srednje škole kad je Claire, godinu starija, krenula na koledž Vassar. Odvezla ju je i pomogla joj da se raspakira. Eileen su odredili za Claireinu cimericu. Sjeća se kako je mislila da je Eileen baš sjajna. Bila je zgodna i duhovita, a psovala je kao kočijaš. Bila je glasna, živahna i žestoka. Kad bi je Claire u vrijeme praznika dovodila k njima u Brooklyn, satima bi raspravljala s tatom, davajući više nego što bi uzimala.

Maya je mislila da je Eileen žestoka i snažna žena. Ali život mijenja ljude. Prizemljuje takve koje misle da su važnije od života. Vrijeme ih utišava. Gdje je sada ona prštava djevojka iz srednje škole? To se u tolikoj mjeri ne događa muškima. Dečki često odrastaju da budu gospodari svemira. Super-uspješne djevojke? One na neki način umiru od polaganog društvenog gušenja.

Dakle, zašto joj je Eileen dala tu kameru-dadilju?

Nema smisla zapitkivati se. Vrijeme je za suočavanje i shvaćanje onoga što se događa. Otputila se u podrum. Otiskom kažiprsta otvorila je sef. *Beretta M9* bila je pred njom, ali umjesto nje uzela je *Glock 26*. Manji je. Lakše se sakrije.

Nije mislila da će joj trebati oružje, ali to nitko nikad ne misli.

Deveto poglavlje

Eileen je bila u dvorištu ispred kuće i bavila se ružama kad se Maya zaustavila. Domahnula joj je. Maya je uzvratila i mjenjač stavila u položaj za parkiranje.

Maya nikad nije imala mnogo prijateljica. Ona i Claire odrasle su u donja dva kata stambene zgrade u Greenpointu u Brooklynu. Otac joj je bio profesor na Njujorškom sveučilištu. Majka je šest godina radila kao odvjetnica, ali je je prestala da bi mogla podizati dvoje djece. Roditelji joj nisu bili pacifisti ni socijalisti ili tome slično, ali su bez sumnje naginjali ljevici. Djecu su slali u ljetni kamp na Sveučilište Brandeis. Poticali su ih da sviraju puhaće instrumente i čitaju klasike. Svojim djevojkama su dali formalno vjersko obrazovanje, ali su naglasili da su to alegorije i mitovi, a ne činjenice. Nisu posjedovali oružje. Nisu odlazili u lov ili na pecanje, nisu se bavili ničim što bi značilo boravak na otvorenom.

Kao maloj, Mayi se dopala zamisao da bude pilot. Nitko nije znao kako ni zašto. Nitko u obitelji nije letjeo niti se zanimao za nešto što bi uključivalo letenje, mehaniku, ili bilo što s time povezano. Njezini roditelji su mislili da je to prolazna opsesija. Ali nije bila. Nisu ni osuđivali ni odobravali njezinu odluku da se prijavi za Vojni elitni pilotski program. Jednostavno nisu shvaćali.

Za vrijeme osnovne obuke dali su joj *Berettu M9*, a Maya je, koliko god neki u tome tražili sve moguće vrste kompliciranih razloga zašto,

jednostavno voljela pucati iz pištolja. Da, znala je da oružje može ubiti, shvaćala je njegovu destruktivnu prirodu i vidjela je kako ga mnogi, uglavnom muškarci, koriste kao opasnu i glupu kompenzaciju za vlastite nedostatke. Shvaćala je da neki vole oružje zbog osjećaja koje im pruža, da se u njima događa neka nezdrava preobrazba i da često rezultira nečim lošim.

Ali u njezinu slučaju, ona je jednostavno voljela pucati. Isto tako, bila je dobra u tome i obuzimalo ju je. Zašto? Tko će dovraga znati? Iz istog razloga netko je obuzet košarkom, plivanjem, sakupljanjem starina, padobranstvom, pretpostavljala je.

Eileen se podigla i stresla zemlju s koljena. Nasmijala se i krenula prema Mayi. Maya je izašla iz auta.

»Hej, ti!« viknula je Eileen.

»Zašto si mi dala kameru-dadilju?«

Jednostavno tako.

Eileen je zastala u pola koraka. »Što je? Što se dogodilo?«

Maya je u njoj tražila onu živahnu srednjoškolku. Tu i tamo javili bi se znakovi. Oporavljala se, ali vrijeme prolazi, a rane ne zacijeljuju u potpunosti. Eileen je bila silno inteligentna, čvrsta i snalažljiva, ili se tako činilo, a onda je upoznala krivog čovjeka. Baš tako.

U početku je Robby bio pun ljubavi. Razmetao se i hvalisao se njome. Bio je ponosan na nju, svima je govorio koliko je pametna. Zatim je postao suviše ponosan na nju, bio je to ponos koji igra na crti između ljubavi i opsesije. Claire se zabrinula, ali prva je Maya ugledala modrice. Eileen je počela nositi duge rukave. Ali u početku sestre nisu ništa poduzimale, jer jednostavno nisu mogle povjerovati. Maya je mislila da žrtve kućnog nasilja same preuzimaju taj položaj? Slabe žene upadaju u takve situacije. Izgubljene, siromašne ili neobrazovane žene bez kičme, takve muškarci zlostavljaju.

Jake žene poput Eileen? Nema šanse.

»Samo odgovori na pitanje«, rekla je Maya. »Zašto si mi dala kameru-dadilju?«

»Što misliš zašto?« uzvratila je Eileen. »Udovica si s malom curicom.«

»Za zaštitu.«

»Zaista ne vidiš?«

»Gdje si ga kupila?«

»Što?«

»Digitalni okvir sa sakrivenom kamerom. Gdje si ga kupila?«

»Preko interneta.«

»U kojoj kompaniji?«

»Šališ se, je li tako?« Maya ju je samo gledala.

»Šššš, u redu, kupila sam je preko *Amazona*. Što se događa, Maya?«

»Pokaži mi.«

»Ti to ozbiljno?«

»Ako si kupila preko interneta postojat će zabilješka u rubrici prošle narudžbe. Pokaži mi.«

»Ništa mi nije jasno. Što se dogodilo?«

Maya je obožavala Eileenu. Sestra joj je bila nekako dobrica. Eileen je bila divljija. S njom se dobro osjećala. Eileen ju je zaokupila.

Ali to je bilo davno.

Eileen je bijesno skinula vrtlarske rukavice i bacila ih na zemlju.
»Dobro.«

Krenula je prema vratima. Maya ju je slijedila. Kad ju je dostigla vidjela je odlučan izraz na njezinu licu.

»Eileen... «

»Bila si u pravu.«

»Oko čega?«

Oči su joj zasuzile. »Oko Robbyja. Na taj način sam ga se zauvijek riješila.«

»Ne razumijem.«

Kuća razdjeljena na katove bila je sagrađena u šezdesetima. Stajale su u sobici. Jedan zid je bio prekriven fotografijama Kyle i Missy. Ni jedne Eileenine slike. Ni jedne slike Robbyja. Ali ono što je privuklo Mayin pogled bio je poster na drugoj strani. Claire je imala isti takav u svojoj sobici. Četiri crno-bijele fotografije u okviru, poredane od lijeva na desno, prikazivale su stadije izgradnje Eiffelova tornja. Eileen i Claire su ih kupile kad su njih tri, Eileen, Maya i Claire, s ruksacima na leđima jednog ljeta otputovale u Francusku. Eileeni i Claire je bilo dvadeset, Mayi devetnaest.

U prvom tjednu putovanja svake večeri bi upoznale nove Francuze. Izlazile su s njima, ništa više od toga, hihotale se cijele noći o tome kako je Francois, ili Laurent, ili Pascal bio zgodan. Nakon sedam dana Claire je upoznala Jean-Pierrea i započela divnu ljetnu romansu, intenzivnu, strastvenu, romantičnu, punu javnih iskazivanja ljubavi oko čega su Maya i Eileen zbijale šale, a koja je nažalost bila osuđena da umre nakon šest tjedana.

U jednom prolaznom trenutku pri kraju boravka u Parizu Claire se

zabavljala misliti da se ne vrati na Vassar na zadnju godinu. Bila je zaljubljena, Jean-Pierre je bio zaljubljen. Preklinjao ju je da ostane. Tvrdio je da je »realistični romantik«, zato je znao kakvi su im izgledi, ali je također znao da ih mogu prevladati. Volio ju je.

»Molim te, Claire, znam da možemo uspjeti.«

Claire je jednostavno bila suviše praktična. Slomila je njegovo i svoje srce. Vratila se kući, plakala i zatim nastavila živjeti uobičajenim rasporedom.

Gdje je Jean-Pierre danas, pitala se Maya. Je li oženjen i sretan? Ima li djece? Misli li još uvijek na Claire? Zna li, preko interneta ili na neki drugi način, da je mrtva? Kako je reagirao na njezinu smrt? Je li to bio šok, bijes, poricanje, shrvanost ili žalosno slijeganje ramenima?

Pitala se što bi se bilo dogodilo da je Claire odlučila ostati s Jean-Pierreom u Francuskoj. Najvjerojatnije je da bi romana potrajala još nekoliko tjedana, možda mjeseci, a onda bi se vratila kući. Možda bi propustila semestar na Vassaru i diplomirala kasnije.

Ništa lakše.

Claire je trebala ostati. Nije trebala biti tako prokleta praktična.

»Znam da si mislila da si Robbyja riješila trajno«, rekla je Eileen. »I na tome sam ti zahvalna. Spasila si mi život. To znaš.«

Ponoćna poruka koju je Eileen poslala Mayi bila je jednostavna: ubit će me. Molim te, pomози. Maya se odvezla do nje s ovim istim pištoljem u torbici. Robby je bio pijan i divljao je. Nazivao je Eileenu prljavom kurvom i još gore. Špijunirao ju je i vidio kad se osmjehnula nekom tipu u teretani. Bacaо je stvari kad je Maya stigla, tražio je svoju ženu koja je našla zaklon u podrumu.

»Prestrašila si ga te noći.«

Da, je, a možda je otišla korak predaleko, ali ponekad je to jedini način.

»Ali kad je saznao da si ponovo u misiji, opet se počeo pojavljivati.«

»Zašto nisi zvala policiju?«

Eileen je samo slegnula ramenima. »Ne vjeruju mi. Govore ono što moraju. Ali znaš Robbyja. Može biti jako šarmantan.«

A, Maya je dodala u sebi, *Eileen nije nikad podignula tužbu*. Začarani krug zlostavljanja pokretan mješavinom lažnog optimizma i straha.

»Dakle, što se dogodilo?«

»Vratio se i istukao me. Slomio mi je dva rebra.« Maya je zatvorila oči. »Eileen.«

»Nisam više mogla živjeti s tim strahom. Razmišljala sam da

nabavim pištolj. Znaš već. Bila bi to samoobrana, je li tako?»

Maya nije odgovorila.

»Osim, onda što? Policija bi se pitala zašto sam odjednom odlučila nabaviti pištolj. Vjerojatno bih ipak bila optužena. A čak i kad ne bih, kakav bi to život bio za Kyle i Missy? Mama im je ubila tatu. Misliš da bi to ikad razumjeli?»

Bi, pomislila je Maya. Ali je zadržala za sebe.

»Nisam mogla živjeti u strahu. Zato sam namjestila da još jednom dobijem batine. To je sve. Ako uspijem preživjeti, možda ga se riješim zauvijek.«

Maya je shvatila kamo Eileen smjera. »Pratila si ga skrivenom kamerom.«

Kimnula je. »Vrpca sam odnijela svom odvjetniku. On ju je htio odnijeti na policiju, ali ja sam smo htjela da sve završi. Zato je razgovarao s Robbyjevim odvjetnikom. Robby je povukao zahtjev za zajedničkim skrbništvom. Zna da je vrpca kod mog odvjetnika, i ako se vrati... Nije savršeno, ali sada je bolje.«

»Zašto mi nisi rekla?»

»Jer nisi ništa mogla napraviti. Zato jer si uvijek svima bila zaštitnica. Nisam željela da to ponovo budeš. Željela sam da i ti budeš dobro.«

»Dobro sam.«

»Ne, Maya, nisi.«

Eileen se nagnula nad računalo. »Znaš li koliko ljudi želi da policajci stalno nose kamere? Devedeset i dva posto javnosti. Hoću reći, zašto ne? Ali se pitam ne bismo li ih svi trebali nositi. Kako bismo se ponašali? Bismo li bili bolji jedno prema drugome? Zato sam počela razmišljati o tome. Pomislila sam da trebamo snimiti sve što možemo. Zato sam kupila skrivenu kameru. Shvaćaš li?»

»Pokaži mi narudžbu, molim te.«

»Dobro.« Eileen više nije protestirala. »Evo je.« Maya je pogledala na zaslone. Bila je ondje, narudžba za tri okvira sa sakrivenim kamerama.

»Ova narudžba je stara mjesec dana.«

»Tri sam naručila za sebe. Jednu sam dala tebi.«

Prije mjesec dana. Znači da je zamisao da je Eileen bila u svemu tome, što god dovraga to bilo, činila se prilično nevjerojatnom.

Nitko to nije mogao predvidjeti prije mjesec dana. I stvarno, što je mislila da bi Eileen tu mogla napraviti?

Ništa od toga nije imalo smisla.

»Maya?«

Okrenula se prema njoj.

»Preskočit ću dio gdje me vrijeđaš da mi nisi vjerovala.«

»Vidjela sam nešto...«

»Da, shvatila sam. Što?«

Maya nije bila raspoložena da svoje ludilo podijeli s Eileen. Mogla je povjerovati, mogla je ne povjerovati, ali u oba slučaja trebalo bi vremena za objašnjavanje, a Maya nije vidjela neki izlaz do kojeg bi joj Eileen pomogla doći.

»Policija je saznala nešto čudno u vezi Claireinog ubojstva.«

»Neki trag?«

»Možda.«

»Nakon toliko vremena?« Stresla je glavom. »Au.«

»Reci mi čega se sjećaš u vezi s time?«

»U vezi s Clairenim ubojstvom?«

»Da.«

Slegnula je ramenima. »Bio je to upad u kuću. Skitnice, vjerovala je policija. To je sve što znam.«

»Nije to bio upad u kuću. I nisu bile skitnice.«

»Što onda?«

»Istim pištoljem kojim je ubijena Claire«, nastavila je Maya, »ubijen je i Joe.«

Eileen je razrogačila oči. »Ali... ne može biti.«

»Može.«

»I to si saznala na mojoj kameri-dadilji?«

»Što? Ne. U policiji su napravili balistički test na mecima koje su izvadili iz Joeova tijela. Rezultate su pustili kroz računalo da vide odgovaraju li meci nekom drugom slučaju u njihovom sustavu.«

»I odgovarali su Claireinom?« Eileen se srušila na naslon. »Moj Bože.«

»Tu te trebam da mi pomogneš, Eileen.«

Eileen ju je pogledala kao kroz maglu. »Sve što treba.«

»Moraš se vratiti.«

»U redu.«

»Je li se Claire ponašala drugačije prije ubojstva? Je li se događalo nešto čudno? Bilo što?«

»Ja sam stalno mislila da se to dogodilo slučajno.« Eileen je i dalje bila zapanjena. »Upad u kuću.«

»Nije. To sada znamo. Želim da se fokusiraš, Eileen, može? Claire je mrtva. Joe je mrtav. Oboje su ubijeni istim oružjem. Možda su oboje bili umješani u nešto...«

»Umješani u nešto? Claire?«

»Ništa loše. Ali nešto se događalo. Nešto što ih je povezivalo. Razmisli, Eileen. Claire si poznavala bolje od svih.«

Eileen je spustila glavu.

»Eileen?«

»Mislila sam da to nema veze s time... «

Maya je osjetila ubod. Pokušala je ostati sasvim mirna. »Reci mi.«

»Claire se ponašala... ne čudno ili tako nekako, ali... bila je jedna situacija.«

Maya je kimnula u pokušaju da je ohrabri da nastavi.

»Jednog dana smo ručale kod *Baumgarta*. To je bilo tjedan, možda dva prije njezina ubojstva. Zazvonio joj je mobitel. Sva je problijedila. Bilo je normalno da razgovara preda mnom. Nismo imale nikakvih tajni, to znaš.«

»Nastavi.«

»Ali taj puta je zgrabila mobitel i izjurila van. Pogledala sam kroz prozor i vidjela da je silno uzbuđena. Razgovarala je možda pet minuta, zatim se vratila.«

»Je li ti rekla tko je bio?«

»Ne.«

»Jesi pitala?«

»Da. Rekla je da nije ništa...«

»Čujem >ali<.«

»Ali očito da nije bilo ništa.« Eileen je stresla glavom. »Kako je nisam mogla nagovoriti da mi kaže? Kako sam mogla samo...? Kako bilo, ostatak ručka bila je sva rastresena. Pokušala sam je pitati još nekoliko puta, ali me je jednostavno poklopila. Bože. Morala sam učiniti više.«

»Ne znam što si više mogla učiniti.« Maya je razmišljala. »Policija bi ionako provjerila sve njezine telefonske zapise. Provjerila bi sve njezine pozive.«

»U tome je stvar.«

»Što?«

»Mobitel.«

»Što s njime?«

»Nije bio njezin.«

Maya se nagnula. »Molim?«

»Njezin je mobitel, onaj s futrolom na kojoj je slika djece, ostao na stolu«, rekla je Eileen. »Claire je imala još jedan mobitel.«

Deseto poglavlje

Posluga Burkettovih živjela je u kompleksu malih kuća na stražnjem rubu imanja Farnwood, lijevo od ulaza za dostavu. Bile su to jednokatnice i Mayu su podsjećale na vojničke barake. U najvećoj su prebivali Mendezovi, Isabellina obitelj. Isabellina majka je i dalje radila u glavnoj kući, iako je bilo teško reći koje poslove je obavljala sada kad su sva djeca već bila odrasla.

Maya je pokucala na Isabellina vrata. Nije bilo znakova života, ali to su bili jako zaposleni ljudi. Imali su ludo radno vrijeme. Daleko od toga da je Maya bila socijalist, ali je držala ironičnim koliko su se Burkettovi žalili na osoblje i radnike, čvrsto vjerujući da je ova zemlja meritokratska, a dvije generacije prije, sve je dospjelo u njihove ruke kad je pradjed našao načina kako da iskoristi zakon o nekretninama. Znala je da većina Burkettovih ne bi izdržala ni tjedan dana odrađujući radno vrijeme svoje posluge.

Hectorov kamionet Dodge Ram je ušao iza nje. Parkirao je na priličnoj udaljenosti i izašao.

»Gospođo Burkett?« Izgledao je uplašeno.

»Gdje je Isabella?«

»Mislim da je bolje da odete.«

Maya je odmahнула glavom. »Ne dok ne porazgovaram s Isabellom.«

»Nije ovdje.«

»Gdje je?«

»Otišla je.«

»Otišla kamo?«

Hector je odmahnuo glavom.

»Želim se samo ispričati«, nastavila je. »Sve je to bio samo mali naspোরазум.«

»Reći ću joj što ste rekli.« Težinu je s jedne noge prebacio na drugu. »Mislim da je sada bolje da odete.«

»Gdje je, Hectore?«

»Neću vam reći. Zaista ste je prestrašili.«

»Moram razgovarati s njome. Možeš biti prisutan. Da se uvjeriš da je sigurna ili što već.«

Javio se glas iza nje. »To se neće dogoditi.« Maya se okrenula i ugledala Isabellinu majku. Zastrašujuće ju je pogledala i rekla: »Odlazite.«

»Neću.«

Pogled je skrenula na sina. »Dođi u kuću, Hectore.«

Ostavljajući prostora, Hector je ušao kroz vrata. Uz još jedan bijesan pogled Isabellina majka ih je zatvorila za njima i ostavila Mayu vani.

Trebala je biti spremna na to.

Povuci se, rekla je u sebi. *Razmisli*.

Javio se njezin mobitel. Pogledala je i vidjela da zove Shane. »Hej«, rekla je.

»Provjerio sam onu registraciju«, krenuo je Shane bez uvoda. »Tvoj Buick Verano dala je na leasing kompanija *WTC Limited*.« *WTC*. Nije govorilo ništa. »Imaš li ideju čega je to kratica?«

»Ne. Adresa je poste restante u Houstonu u Teksasu. Djeluje kao neka holding kompanija.«

»Nešto što se koristi kad se želi ostati anonimn?«

»Da. Ako želimo saznati više, morat ću pribaviti nalog. A da ga dobijem, moram imati razlog zašto ispitujem.«

»Zaboravi«, odgovorila je.

»Ako ti kažeš.«

»Nije ništa važno.«

»Ne laži mi, Maya. Mrzim to.«

Nije odgovorila.

»Kad budeš spremna biti iskrena, nazovi me.« Prekinula je vezu.

Eddie nije promijenio brave.

Maya nije navraćale do Claireine kuće, da, još uvijek je tako o njoj razmišljala, otkad je treneru Philu bila skinula hlače. Na prilazu nije bilo auta. Nitko nije odgovarao na kucanje. Zato je izvadila ključ i otključala vrata. Dok je ulazila u predsoblje javile su joj se Eddijeve riječi.

»Smrt te slijedi, Maya...«

Možda je Eddie bio u pravu. Ako je to istina, je li pošteno Daniela i Alexu izlagati riziku?

Ili, u tom slučaju, Lily?

Kutije s Claireinim stvarima još uvijek nisu bile uklonjene. Razmišljala je o misterioznom drugom mobitelu kojeg je Eileen vidjela. Bilo je očito da se takav mobitel kupuje kad se ne želi da netko vidi koga se zove.

Što se dogodilo s njime?

Da je glasio na Claire kad je preminula, policija bi ga bila provjerila. Naravno, to se možda dogodilo. Možda su ga otkrili kroz istragu i zaključili da nema veze sa slučajem. Ali Maya nije mislila tako. Shane je imao veza u policiji. Raspitao se o istrazi. Nije bilo ničega o drugom mobitelu ili neobjašnjivim pozivima.

Što je značilo da mobitel vjerojatno još nije pronađen.

Na kutijama nije bilo natpisa. Čini se da je Eddie sve napravio u žurbi, ubacivao stvari u naletu bola tako da je odjeća bila pomješana s toaletnim potrepštinama, nakit s dokumentima, cipele s raznim tričarijama. Claire je voljela jeftine suvenire. Antikviteti i kolekcionarske vrednote bile su joj preskupe, ali Claire bi u posjetu novom gradu ili nekoj turističkoj atrakciji uvijek kupila kuglu sa snijegom. Imala je kuglu iz Tijuane. Kupila je malu kasicu-prasicu u obliku kosog tornja u Pisi. Imala je tanjur u spomen na Princezu Dianu, bujnu havajsku hula plesačicu koja se tresla na kontrolnoj ploči u autu, par rabljenih kocki iz igračnice u Las Vegasu.

Maya je ostala kamena lica dok je prekapala po luckastim stvarčicama koje su u jedno vrijeme svoga postojanja uveseljavale Claire. Sada je bila kao na zadatku. Na jednoj razini, ovaj posao, prekapanje po tim bezvrijednostima koje je njezina sestra obožavala, bilo je užasno bolno i počeo ju je obuzimati osjećaj krivnje:

Muž ti je u pravu. Pustila sam smrt da ude. Morala sam biti ovdje. Morala sam te zaštititi.

Ali na drugoj razini, višoj, važnijoj razini, osjećaj krivnje i bol su pomogli. Učinili su njezin zadatak jasnijim. Kad ti je poznat ulog, kad shvatiš pravu svrhu svog zadatka, to te motivira. Fokusira. Omogućuje

da odbaciš ono što odvlači pozornost. Svrha ti postaje jasna. Dobivaš snagu.

Ali ni u jednoj kutiji nije bilo mobitela.

Nakon posljednje kutije sjela je na pod. *Razmisli*, rekla je u sebi. *Stavi se u Claireinu glavu*. Njezina sestra imala je mobitel za kojeg nije željela da itko zna. Gdje bi ga sakrila...?

Sjetila se nečega. Claire je u srednjoj školi bila na trećoj, a Maya na drugoj godini. Claire je, vjerojatno u jednom od svojih napada buntovništva, počela pušiti cigarete. Tata je imao izvanredno osjetljiv nos. Namirisao ih je na njoj.

U mnogim stvarima tata je bio prilično liberalan. Kao profesor na koledžu sve je znao i očekivao je eksperimentiranje. Ali cigarete su ga uzrujavale. Njegova majka umrla je groznom smrću od raka pluća. Pred kraj se baka bila preselila u malu odvojenu sobicu. Maya se uglavnom sjećala zvukova, nezaboravljivog, groznog mokrog dahtanja i grgljanja koje se čulo iz njezine sobice u kojoj je provela zadnje dane dok se polako i bolno nije zagušila u smrti.

Nakon bakine smrti Maya je jedva mogla ući u tu sobicu. Osjećala se smrt. Njezin miris kao da se uvukao u zidove. Još gore od toga, ponekad je bila sigurna da čuje ono dahtanje i grgljanje. Negdje je pročitala da zvuk nikada ne nestaje u potpunosti. Samo se zatomi i više i više.

Kao i zvuk helikopterskih propelera. Kao i zvuk vatre iz oružja. Kao i krici umirućih.

Možda, pomislila je Maya, iz te grozne sobice... možda ju je od tamo smrt počela slijediti.

Ostala je na podu i zatvorila oči. Pokušala je usporiti disanje i odagnati zvukove.

Ponovo su navrla sjećanja: tata je mrzio cigarete.

U redu. Dakle, Claire je počela pušiti, a tata bi poludio. Po noći bi pretraživao Claireinu sobu, nalazio bi cigarete i lagano bjesnio. Faza pušenja nije dugo potrajala. Ali dok je trajala, Claire je konačno razmislila da nade mjesto za skrivanje u koje njezin otac ne bi nikad zavirio.

Mayine oči su bljesnule.

Brzo se podigla i požurila u dnevnu sobu. Stari sanduk, ironično, bakin stari sanduk, bio je ondje. Claire ga je koristila kao mali stolić. Na njemu su bile obiteljske fotografije. Maya ih je počela skidati i odlagati na pod. Većina fotografija bila je s Danielom i Alexom, ali jedna je bila s vjenčanja Eddie i Claire. Zastala je i gledala ih. Oboje su izgledali tako

prokleta mlado, sretno i iznad svega bezazleno. Nisu imali pojma što im život sprema, ali, pravo za reći, nitko nema, nije li tako?

Sanduk je služio za spremanje stolnjaka i posteljine. Maya ih je izvadila i krenula opipavati po dnu.

»Moj otac je ovaj sanduk donio iz Kijeva«, rekla im je baka kad su je posjetile dok su bile male, godinama prije nego ju je rak ugušio do smrti, dok je bila bodra i zdrava, dok ih je vodila na plivanje ili ih podučavala tenisu. »Vidite ovo?«

Dvije djevojčice su se sagnule.

»Sam ga je ugradio. To je tajni pretinac.«

»Zašto je tajan, bako?« upitala je Claire.

»Zato da sakrije nakit i gotovinu svoje majke. Svaki stranac potencijalni je lopov. Zapamtite to. Vas dvije. Kad budete starije. Uvijek ćete imati jedna drugu. Ali svoje vrijednosti nikad ne ostavljajte ondje gdje ih drugi mogu pronaći.«

Maya je prstom napipala malu pukotinu. Gurnula je prst u nju, začula klik i povukla tajni poklopac. Zatim se, baš kao kad je bila dijete, još više sagnula i pogledala unutra.

Mobitel je bio unutra.

Izvadila ga je s osmijehom zadovoljstva na licu. Da je bila religioznija, zaklela bi se da je sestra i baka gledaju odozgo. Ali nije bila religiozna. Mrtvi trajno ostaju mrtvi. U tome je problem.

Pokušala je uključiti mobitel, ali baterija je bila potpuno prazna. Nije čudo. Vjerojatno ga nitko nije dirao još od Claireina ubojstva. Maya ga je okrenula i provjerila utičnicu za punjenje. Činila joj se poznatom. Poslije će naći kabel i napuniti ga.

»Što radiš tu?«

Taj glas ju je prenuo. Instinktivno se otkotrljala i podigla, spremna da se brani.

»Za Boga miloga, Eddie.«

Bio je crven u licu. »Rekao sam... «

»Čula sam. Daj mi sekundu da dođem do daha.«

Toliko o jasnoći i fokusiranju, pomislila je. Bila je toliko izgubljena u važnosti svoga otkrića da je Eddie uspio neprimijećeno ući i prišuljati joj se.

Nova pogreška.

»Pitao sam te što...«

»Pretraživala sam kutije«, odgovorila je. Eddie je napravio korak uz malo previše ljuljanja. »Rekao sam ti da se ne približavaš.«

»Jesi.«

Eddie je bio u istoj crvenoj flanelskoj košulji sa zavrnutim rukavima koji su otkrivali snažne mišiće na podlakticama. Bio je žilav i čvrst kao boksač velter kategorije. To se Claire sviđalo na njemu, njegova građa. Oči su mu bile crvene od pića.

Pružio je ruku s dlanom nagore.

»Daj mi svoj ključ. Smjesta.«

»Mislim da neću, Eddie.«

»Mogu promijeniti brave.«

»Jedva da možeš promijeniti odjeću.«

Pogledao je slike u okvirima i posteljini razbacanu po podu. »Što radiš s tim sandukom?«

Nije odgovorila.

»Vidio sam da si nešto uzela. Vрати.«

»Neću.«

Pogledao ju je, dlanove stisnuo u šaku. »Mogu ti jednostavno uzeti...

«

»Ne, ne možeš. Je li imala ljubavnika, Eddie?«

To ga je zaustavilo. Zinuo je. Zatim rekao: »Idi dovraga.«

»Jesi li znao?«

Oči su mu ponovo nabujale, a Maya je na trenutak pogledom uhvatila sliku s vjenčanja, uhvatila Eddijevo sretno lice puno nade. Zato piće možda nije bilo jedino što mu je crvenilo oči. I Eddie ju je ugledao, tu istu sliku i nešto je u njemu puklo. Srušio se na kauč. Lice je zagnjurio u dlanove.

»Eddie?«

Glas mu je bio jedva čujan. »Tko je to bio?«

»Ne znam. Eileen je rekla da je Claire primala tajne pozive. Upravo sam našla mobitel koji je skrivala u ovom sanduku.«

Lice nije dizao iz dlanova. »Ne vjerujem«, rekao je glasom iza kojeg nije bilo ničega.

»Što se dogodilo, Eddie?«

»Ništa.« Podigao je pogled. »Hoću reći, nismo bili u najboljim odnosima. Ali, to je brak. Postoje ciklusi. Ti znaš sve o tome, nije li tako?«

»Ne govorimo o meni.«

Eddie je stresao glavom i ponovo je spustio. »Možda da, možda ne.«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Claire je radila«, rekao je isuviše sporo, »kod tvog muža.«

Mayi se nije dopala modulacija u njegovu glasu. »Pa?«
»Pa, njezina isprika, kad sam pitao, bila je da radi do kasna.«
Ponovo ju je pogledao. I ona njega. Maya nije bila sklona razgovorima u krug.

»Ako pokušavaš implicirati da su Cylaire i Joe...«

Bilo je suviše besmisleno da bi uopće dovršila.

»Ti si rekla da je imala ljubavnika«, rekao je podižući se uz slijeganje ramenima. »Samo ti govorim gdje je bila.«

»Dakle, imao si predosjećaj da postoji netko drugi?«

»To nisam rekao.«

»Da, jesi. Kako to da policiji nisi ništa rekao o tome?«

Sada je na njemu bio red da ne odgovori.

»No, dobro«, rekla je. »Ti si muž. Već su te čvrsto držali na oku. Zamisli da su znali kako sumnjaš da je imala ljubavnika.«

»Maya?«

Čekala je. Približio joj se za korak. Ona je uzmaknula korak.

»Daj mi taj prokleti mobitel«, rekao je. »I odlazi iz moje kuće.«

»Mobitel nosim sa sobom.«

Eddie joj je prepriječio put. »Zar me stvarno želiš isprobati?«

Pomislila je na pištolj u torbici. Istina je, nikad ga se ne zaboravlja. Ako netko nosi oružje, stalno mu je u mislima, stalno ga pritišće ili vuče za rukav. I u dobru i u zlu, pištolj pruža izbor.

Eddie je krenuo prema njoj.

Maya ni u kom slučaju ne bi dala mobitel. Rukom je krenula prema torbici kad je začula dva nova poznata glasa.

»Teta Maya!«

»Jee!«

Daniel i Alexa su jurnuli kroz vrata kako samo djeca mogu. Čvrsto su zagrlili tetku. Ona je uzvratila pazeći da se nijedno ne prisloni na torbicu. Snažno ih je poljubila, brzo se ispričala i kliznula kroz vrata prije nego je Eddie mogao napraviti neku glupost.

Pet minuta kasnije Eddie ju je nazvao na mobitel.

»Žao mi je zbog onog«, rekao je. »Volio sam Claire. Bože koliko sam... Sve znaš. I imali smo problema, naravno, ali i ona je mene voljela.«

Maya je bila u autu. »Znam, Eddie.«

»Učini mi uslugu, Maya.«

»Kakvu?«

»Što god da nađeš na tom mobitelu, koliko god ružno bilo, molim te, reci mi. Moram znati istinu.«

Kroz stražnji prozor ponovo je ugledala crveni Buick.

»Obećaj mi, Maya.«

»Obećavam.«

Prekinula je i ponovo pogledala u retrovizor. Crvenog Buicka više nije bilo. Dvadeset minuta kasnije kad je došla u cjelodnevni dječji centar *Growiri Up* gospođica Kitty ju je zamolila da ispuni preostale papire i da uglave plaćanje. Lily nije željela otići, što je Maya protumačila kao dobar znak.

Kad su stigle kući i kad je sredila Lily, Maya je otvorila ladicu koju je nazivala Ladicom od kabela. Kao i mnogi koje je poznavala, nikad nije bacala kabele za napajanje. Ladica je bila napunjena preko kapaciteta, kao papirnata zmija u limenci, s desecima, možda stotinama kabela (dovraga vjerojatno postoji onaj koji bi odgovarao za *Betamax*) koje je morala provjeriti.

Našla je adaptor koji je pristajao u Clairein mobitel, uključila ga i pričekala dok nije imao dovoljno struje da proradi. Potrajalo je desetak minuta. Mobitel je bio star, samo osnovne stvari, ali ipak je prikazivao prethodne razgovore. Pritisnula je ikonicu i počela pregledavati pozive.

Svi su se odnosili na isti broj.

Odvrtila ih je i nabrojala šesnaest. Broj joj je bio nepoznat. Pozivni je bio 201. To je značilo sjeverni dio New Jersey.

Koga je dovraga Claire zvala?

Provjerila je datume. Pozivi su počeli tri mjeseca prije njezine smrti. Zadnji je stigao četiri dana prije ubojstva. Što je to značilo? Raspored poziva bio je prilično neujednačen. U početku ih je bilo mnogo, mnogo prema kraju i neujednačeno u sredini.

Je li Claire zakazivala *randezvuose*?

Na trenutak, Maya se prisjetila Jean-Pierrea. Mašta se razigrala. Pretpostavimo da je nakon svih tih godina Jean-Pierre stupio u vezu s Claire. To se događa svakodnevno, osobito u doba interneta. Kad imaš *Facebook*, ni jedna ljubav ne nestaje zauvijek.

Ali ne, nije to bio Jean-Pierre. Claire bi joj bila rekla.

Zaista? Je li bila sasvim sigurna u to? Claire je nešto spremala, bez sumnje, a nije bila spremna Mayi reći o čemu je riječ. Maya je stalno mislila da su sve dijelile, da među njima nije bilo tajni, ali opet, budimo pošteni. Maya je bila na drugoj strani svijeta kad se sve ovo dogodilo, ratovala je za svoju zemlju u napuštenoj pustinji umjesto da bude

ovdje, kod kuće, i čuva svoju sestru.

Skrivala si tajne, Claire. I što sada?

Prvo napravi najlakšu stvar. Na *Googlu* provjeri telefonski broj. Vidi hoćeš li imati sreće da se nešto pojavi. Otipkala je broj u tražilicu i pritisnula tipku za povratak.

Pogodak. Na neki način...

Broj se odmah prikazao, što ju je iznenadilo. U većini slučajeva kad se *googla* neki broj, dobiva se ponuda da se kupe informacije, ili provjera vlasnika preko treće strane. Telefonski broj kojeg je Claire nazivala pripadao je manjem poslovnom subjektu, ali, kao i sve ostalo što se događalo oko uskovitlane ludosti iz posljednjih nekoliko tjedana, vodilo je prema novim pitanjima umjesto prema odgovorima. Adresa je doista bila u sjevernom New Jerseyu, u blizini, ako je vjerovati karti na *Googlu*, mosta George Washingtona. Ime poslovnog subjekta bilo je *Leather and Lace - A Gentlemen's Club*.⁹

Klub za gospodu. Blaži izraz za striptiz klub.

Maya je kliknula na vezu, tek toliko da se uvjeri, i za dobrodošlicu je dobila pun zaslon oskudno odjevenih žena. Da. Striptiz klub. Sestra joj je nabavila tajni mobitel i skrivala ga u bakinom starom sanduku da bi mogla nazivati striptiz klub.

Je li to imalo smisla?

Nije.

Maya je tu novu informaciju pokušala dodati starima. Kad je sve stavila na kup, Claire, Joea, kameru-dadilju, mobitel, striptiz klub i ostalo, razmotrila je sve mogućnosti i rezultat je bio nula. Ništa nije imalo smisla. Počela se hvatati za slamku. Možda je Claire imala ljubavnika i, što, taj je radio ondje. Možda je Jean-Pierre vodio klub. Na web-stranici se »otmjenoj klijenteli« nudilo nešto što se zvalo »francusko srkanje«, iako Maya nije imala pojma i nije željela znati što bi to moglo biti. Možda je Claire vodila tajni život i radila u tom klubu. O tome se povremeno može čitati ili vidjeti na filmovima na kablovskoj TV. Danju domaćica, noću striptizeta.

Stani.

Uzela je mobitel i nazvala Eddieja. »Otkrila si nešto?« upitao je.

»Slušaj, Eddie, ako moram plesati naokolo«, shvatila je ironiju istog trena kad joj je riječ prešla preko usana, »ili brinuti o tome da te izvještavam, neću ništa saznati, u redu?«

»Da, oprosti, što je?«

»Odeš li ikad u striptiz klub?« Muk. Zatim: »Ikad?«

»Da.«

»Prošle godine, neki dečki s posla su u jednom imali momačku večer.«

»A nakon toga?«

»To je to.«

»Gdje je taj klub?«

»Čekaj, što to... «

»Samo odgovori, Eddie.«

»Izvan Philadelphije. U području Cherry Hilla.«

»U druge nisi odlazio?«

»To je to.«

»Govori li ti nešto klub *Leather and Lace*?«

»Šališ se, je li tako?«

»Eddie?«

»Ne. Ne govori mi ništa.«

»U redu, hvala.«

»Nećeš mi reći o čemu je riječ?«

»Ne još. Bok.«

Maya je sjedila i gledala web-stranicu. Zašto je Claire nazivala *Leather and Lace-i*.

Nema smisla izlaziti s neutemeljenim teorijama. Htjela se istog trena odvesti u klub, ali nije imala nikoga da čuva Lily. *Growin Up* se zatvara u 20:00.

Sutra, pomislila je. Sutra će, kako se kaže, doći do dna *Leather and Lacea*.

Jedanaesto poglavlje

Maya je usnula najčudniji san o čitanju Joeove oporuke. San je bio nestvaran, jedna od onih mutnih noćnih vizija u kojoj se čovjek ne može sjetiti što je bilo rečeno, gdje je točno bio, ili ništa od toga.

Joe je bio ondje.

Sjedio je u luksuznoj tamno-crvenoj kožnatoj fotelji, u istom smokingu kojeg je nosio one večeri kad su se upoznali. Bio je neopisivo zgodan, s pogledom uprtim u nejasnu figuru koja je čitala dokument. Maya nije razabirala ni riječi, bilo je kao da sluša nerazumljiv govor, ali nekako je znala da čita oporuku. Nije ju bilo briga. Sva se usredotočila na Joea. Zazvala ga je, pokušala privući njegovu pozornost, ali Joe se nije okrenuo prema njoj.

Mayu su ponovo probudili zvukovi. Krici, propeleri, vatra iz oružja. Zgrabila je jastuk i omotala ga oko glave, pokrila je uši u pokušaju da utiša tu groznu buku. Naravno, znala je da to neće pomoći, da se zvukovi javljaju u njezinoj glavi, ali ako ništa drugo, na taj način će ih barem zadržati u njoj. Ali ipak je to učinila. Zvukovi su rijetko kada trajali dugo. Samo je morala zatvoriti oči -još jedna bizarna stvar: zatvoriti oči kad pokušava zatomiti zvukove - i izdržati.

Kad je ta epizoda završila, ustala je iz kreveta i otišla u kupaonicu. Pogledala se u ogledalo i zatim mudro odlučila otvoriti ormarić s lijekovima tako da, u najmanju ruku, ne mora gledati svoje ispijeno lice. Bočice s malim smeđim tabletama bile su unutra. Razmišljala je popiti

jednu ili dvije, ali danas je morala biti bistra zbog čitanja Joeove oporuke i susreta s njegovom obitelji.

Otuširala se i izvukla *Chanelovo* žensko odijelo koje joj je Joe bio izabrao. Joe je volio kupovati za nju. Bila ga je isprobala zbog njega, svidjelo joj se pod rukom i po kroju, ali pretvarala se da joj se ne dopada jer je cijena bila sumanuta. Ali nije prevarila Joea. Sljedećeg dana otišao je u trgovinu i kupio ga. Kad se vratila kući, ležalo je na krevetu, baš kao i sada.

Odjenula ga je i probudila Lily.

Polu sata kasnije ostavila je Lily u *Growin' Up-u*. Gospođica Kitty je bila u kostimu jedne od Disneyevih princeza koju Maya nije prepoznala. »Želiš li se i ti odjenuti kao princeza, Lily?« Lily je kimnula i otišla s princezom gospođicom Kitty jedva mahnuvši svojoj majci. Maya se vratila u auto i uključila aplikaciju *Growin' Up-a*. Pogledala je kameru u prostoriji. Lily je navlačila kostim Elze iz *Smrznutih*.

»>Neka prođe<«, pjevušila je Maya kad se otputila svojoj rodbini.

Uključila je radio da otjera svoje pjevanje iz glave i zamjeni ga bilo kakvim besmislicama jutarnje vožnje. Ljudi koji vode jutarnje radio programe ne mogu zamisliti koliko su smiješni. Prebacila je na AM, sluša li još itko AM? i izabrala program s vijestima. Odvijao se s olakšavajućom, gotovo vojničkom predvidivošću. Sport svakih četvrt sata. Promet svakih deset minuta. Bila je rastresena, slušala je s najviše pola uha kad joj je jedna vijest privukla pozornost:

»Poznati haker Corey zviždač, ovaj tjedan obećao je kutiju s blagom punu novih podataka za koje tvrdi da neće samo uzbuniti vodeće ljude u sadašnjoj vlasti, nego će definitivno dovesti do ostavke i najvjerojatnije optužbe... «

Usprkos svemu, usprkos što je rekla da je izvan užasnog dohvata Coreya zviždača, osjetila je kako joj trnci ponovo prolaze tijelom. Shane se pitao zašto Corey nije sve objavio, ne čeka li pravo vrijeme da izbaci snažniju bombu - i da, izbor riječi zasluživao je jedno tužno ha-ha - na nju. Naravno, i ona se pitala isto. Maya Stern je bila stara vijest, ali potencijal je ostao. Velike tajne ne ostaju skrivene. Imaju načina da se pojave kad ih se najmanje očekuje, da uzburkaju i tutnje i izazovu, ponovo je shvatila koliko često vojnički izrazi kliznu u naš običan rječnik, goleme kolateralne štete.

Farnwood je bilo tradicionalno imanje bogatih ljudi. Prije nego je upoznala Joea Maya je mislila da se takva mjesta nalaze u povijesnim knjigama ili u romanima. Ali ne. Dovezla se do ulaznih vrata imanja

koja je čuvao Morris. Radio je to od ranih osamdesetih. Živio je u istim radničkim kućicama kao i Isabellina obitelj.

»Dobar dan, Morris.«

Mrko ju je pogledao, kao i uvijek, na svoj način je podsjećajući da se samo udala u ovu obitelj i da nije krvno srodstvo. Danas je u njegovoj namrgođenosti možda bilo nečeg više, nečeg što bi se moglo objasniti trajnom tugom zbog Joeove smrti, ili, vjerojatnije, pričama oko Isabelle i napada paprenim sprejem. Morris je zlovoljno pritisnuo dugme i vrata su se otvorila toliko polako da je bilo teško vidjeti prostim okom.

Maya se odvezla preko valovitih brežuljaka, uz teniski teren i veliko nogometno igralište (»To se naziva terenom«, Joe joj je bio rekao) koje Maya nije nikad koristila i stigla do tudorijanske palače koja ju je podsjećala na onu Brucea Waynea u TV seriji o Batmanu. Nekako je očekivala da će je dočekati grupa muškaraca odjevenih za lov na lisice, ali umjesto toga na vratima je stajala samo njezina svekrva Judith. Parkirala je uz kamenu stazu.

Judith je bila lijepa žena. Bila je sitna s velikim okruglim očima i nježnim oblicima poput lutke. Izgledala je mlađe od svoje dobi. Nešto je toga bilo učinjeno, možda malo *Botoxa* oko očiju, ali bilo je ukusno, a veliki dio svog mladenačkog izgleda trebala je zahvaliti ili genetici ili svakodnevnim vježbama joge. I dalje je bila privlačna. Muškarci su je neprestano salijetali - izgled, pamet, novac - ali je li viđala koga, Maya nije znala.

»Mislim da ima tajne ljubavnike«, Joe joj je rekao jednom. »Zašto tajne?«

Ali Joe je samo slegnuo ramenima.

Pričalo se da je u ono vrijeme bila hipi sa Zapadne obale. Maya je vjerovala u to. Ako se malo bolje zagleda, u očima i smijehu još uvijek se nazirao trag nečeg neukroćenog.

Judith se spustila po stepenicama i stala na predzadnjoj, tako da su izgledale iste visine. Poljubile su se u obraz, a Judith je stalno gledala iza nje.

»Gdje je Lily?«

»U dječjem centru.«

Maya je čekala da na licu svekrve ugleda neki znak iznenađenja. Nije ga bilo. »Moraš srediti ono s Isabellom.«

»Rekla ti je?«

Judith se nije potrudila odgovoriti.

»Onda mi pomogni da sredim« odgovorila je Maya. »Gdje je?«

»Koliko mi je poznato, Isabella je na putu.«

»Na koliko dugo?«

»Ne znam. U međuvremenu predlažem da uzmeš Rosu.«

»Mislim da neću.«

»Znaš da je bila Joeova dadilja.«

»Znam.«

»I?«

»Mislim da neću.«

»Znači držat ćeš je u dječjem centru?« Judith je ne slažući se zakimala glavom. »Pred mnogo godina, bila sam angažirana oko cjelodnevnih ustanova, profesionalno govoreći.« Bila je psihijatrica, a i dalje je u ordinaciji u Gornjem Istočnom Manhattanu dva puta tjedno primala pacijente. »Sjećaš li se svih onih slučajeva zlostavljanja djece u osamdesetima i devedesetima?«

»Naravno. Što, tebe su zvali kao stručnjakinju?«

»Tako nekako.«

»Mislim da su sve proglasili lažnima. Dječja histerija ili slično.«

»Da«, nastavila je Judith. »Odgajateljice su oslobođene optužbe.«

»I?«

»Odgajateljice su oslobođene optužbe,« ponovila je, »ali sustav možda nije.«

»Ne razumijem.«

»S djecom u centrima je jako lako manipulirati. Zašto?« Maya je slegnula ramenima.

»Razmisli. Djeca su izašla sa svim tim groznim pričama. Pitam se zašto. Zašto su ta djeca toliko željela reći ono što su mislila da njihovi roditelji žele čuti? Možda, samo možda, da su im roditelji posvetili više pažnje...«

To je, pomislila je Maya, bilo prilično rastezljivo.

»Stvar je u tome, dobro poznam Isabellu. Znam je otkad je bila mala curica. Imam povjerenja u nju. Ne poznam i nemam povjerenja u ljude u dječjem centru, a nemaš ni ti.«

»Imam nešto bolje od povjerenja«, odgovorila je Maya.

»Molim?«

»Mogu ih nadzirati.«

»Što?«

»Sigurnost u brojkama. Ima mnogo svjedoka, uključivši mene.« Otvorila je aplikaciju, pritisnula tipku i pojavila se Lily u svom kostimu Else. Judith je uzela mobitel i nasmijala se na prizor. »Što to radi?«

Maya je pogledala. »Prema načinu na koji se vrti, rekla bih da pleše uz *Zaleđeni*.«

»Posvuda kamere«, rekla je Judith uz odmahivanje glavom. »Novi svijet.« Vratila je mobitel Mayi. »Dakle, što se dogodilo između tebe i Isabelle?«

Ne bi bilo pametno sada ulaziti u to, osobito kad su se sastali da čuju Joeovu oporuku. »Ne bih se zabrinjavala time.«

»Mogu biti otvorena?«

»Nisi li uvijek?«

Judith se osmjehnula. »U tome smo iste, ti i ja. Pa, u mnogome smo iste. Obje smo se udale u ovu obitelj. Obje smo udovice. I obje govorimo što mislimo.«

»Slušam.«

»Posjećuješ li i dalje svog doktora?« Maya nije odgovorila.

»Okolnosti su ti se promijenile, Maya. Muž ti je ubijen. Svjedočila si tome. Mogla si biti ubijena. Sada sama odgajaš dijete. Kad sve te stresove staviš povrh svoje prethodne dijagnoze...«

»Što ti je Isabella rekla?«

»Ništa«, odvratila je Judith. Ruku je stavila Mayi na rame. »Mogla bih te sama liječiti, ali... «

»To ne bi bila dobra zamisao.«

»Točno. Bilo bi pogrešno. Moram se držati svoje uloge najdraže bake i brižne svekrve. Želim reći, imam kolegicu. Zapravo prijateljicu. Zajedno smo studirale na Stanfordu. Sigurna sam da su psihijatri za veterane dobri, ali ova žena je najbolja u svom području.«

»Judith?«

»Da?«

»Dobro mi je.«

Začuo se glas: »Mama?«

Judith se orenula. Bila je to Caroline, njezina kći i Joeova sestra. Sličile su jedna drugoj, vidjelo se da su majka i kći, ali dok je Judith uvijek izgledala jaka i samosvijesna, Caroline se činila nekako povučenom.

»Zdravo, Maya.«

»Caroline.«

Ponovo poljupci u obraze.

»Heather nas čeka u biblioteci«, rekla je Caroline. »Neil je već ondje.«

Judith se namrštila. »Hajde, idemo onda.«

Stala je između Maye i Caroline da je uhvate ispod ruku. Zajedno su prošle kroz grandiozno predvorje i pokraj plesne sale.

Iznad kamina je visio portret Josepha T. Burketta starijeg. Judith je zastala i nakratko ga pogledala.

»Joe je toliko sličio svom ocu«, rekla je.

»Je«, složila se Maya.

»Još jedna stvar koja nam je zajednička«, nastavila je Judith uz lagani osmijeh. »Isti ukus za muškarce, rekla bih.«

»Da, visoki, tamni i zgodni«, dodala je Maya. »Nisam sigurna da se po tome izdvajamo.«

Judith se to dopalo. »Istina je.«

Caroline je otvorila dvostruka vrata i ušle su u biblioteku. Možda zato jer je upravo bila vidjela kako se male curice odijevaju, ili možda jer je nedavno s Lily gledala *Ljepoticu i zvijer*, biblioteka je Mayu podsjetila na dvorac u kojem je živjela zvijer. Bila je visoka kao na dva kata, od stropa do poda s ugrađenim policama od tamnog hrasta. Tepisi su bilo orijentalni s uzorcima. Sa stropa je visio luster. Vidjele su se dvoje ljestve na šinama od lijevanog željeza. Veliki antikni globus se otvarao i otkrivao kristalnu bocu s konjakom. Neil, Joeov preživjeli brat već je uživao u njemu.

»Hej, Maya.«

Ponovo poljupci u obraze, iako nemarniji. Sve oko Neila bilo je nemarno. On je bio jedan od onih kruškolikih tipova koji su izgledali nemarno bez obzira koliko pažljivo krojeno odijelo nosili.

»Hoćeš jedan?«

Pokazao je na bocu.

»Ne, hvala«, odgovorila je Maya.

»Sigurna si?«

Judith je napućila usne. »Devet je ujutro, Neile.«

»Ali negdje je pet popodne. Zar se ne kaže tako?« Nasmijao se. Nitko mu se nije pridružio. »Osim toga, ne događa se svaki dan da čovjek dolazi na čitanje bratove oporuke.«

Judith je skrenula pogled. Neil je bio mezimac, najmlađi od četvoro djece Burkettovih. Prvorođeni je bio Joe, za godinu dana slijedio ga je Andrew koji je »umro na moru«, kako se u obitelji uvijek govorilo, zatim je došla Caroline i konačno Neil. Prilično čudno, ali sada je Neil bio taj koji je upravljao obiteljskim carstvom. Joseph stariji, nikad sentimentaln kad je u pitanju bio novac, postavio ga je na čelo ispred starije braće i sestre.

Joe je na to bio slegnuo ramenima. »Neil je nemilosrdan«, jednom joj je rekao. »Tata je uvijek volio nemilosrdne.«

»Možda da svi sjednemo«, predložila je Caroline.

Maya je pogledala fotelje, luksuzne tamno-crvene fotelje i na trenutak se vratila u svoj san. Nakratko je vidjela Joea u njegovom smokingu, prekriženih nogu, s izgužvanim manšetama, odsutnog, neuhvatljivog.

»Gdje je Heather?« upitala je Judith.

»Ovdje sam.«

Svi su se okrenuli prema glasu na vratima. Heather Howell je zadnjih deset godina bila obiteljska odvjetnica. Prije toga za Burkettove je radio Heatherin otac, Charles Howell III. Prije njega, to je mjesto zauzimao njezin djed, Charles Howell II.

Ništa se ne zna o Charlesu Howellu prvom.

»Dobro«, rekla je Judith. »Krenimo.«

Kod Judith je bilo čudno kakvom se lakoćom mogla preobraziti iz tople majčinske pojave u profesionalnu psihijatricu, zatim u, što je upravo sada bila, uštogljenog matrijarha iz starog svijeta, čak i s laganim britanskim naglaskom.

Počeli su zauzimati svoja mjesta, ali Heather Howell je ostala stajati. Judith se okrenula prema njoj. »Ima nekih problema?«

»Bojim se da ima.«

Heather je bila jedna od onih odvjetnika koji odišu povjerenjem i sposobnošću. Čovjek je želi na svojoj strani. Maya je Heather Howell upoznala nedugo nakon što ju je Joe zaprosio. Pozvala ju je u ovu istu prostoriju i bacila pred nju predbračni ugovor. Izravnim, ali ne i neprijateljskim tonom, rekla joj je. »Potpisivanje ovog dokumenta ne podliježe raspravi.«

Sada je prvi puta Heather Howell izgledala malo izgubljeno, ili u najmanju ruku, izvan svoje sigurne zone.

»Heather?« javila se Judith.

Heather Howell se okrenula prema njoj.

»Što se događa?«

»Bojim se da ćemo morati odgoditi čitanje posljednje želje i oporuke.«

Judith je pogledala Caroline. Ništa. Pogledala je Mayu. Maya je nepomično stajala. Judith se ponovo okrenula prema Heather. »Hoćeš li nam objasniti zašto?«

»Moramo slijediti izvjesne procedure.«

»Kakve procedure?«

»Ništa oko čega treba brinuti, Judith.«

Judith se nije svidio odgovor. »Izgleдам li da sam raspoložena za patroniziranje?«

»Ne, ne izgledate.«

»Onda zašto ne možemo pročitati Joeovu oporuku?«

»Nije da je ne možemo pročitati«, odgovorila je Heather važući svaku riječ prije nego je izrekne.

»Ali?«

»Došlo je do zastoja.«

»I ponovo pitam, zašto?«

»Radi se o papirologiji«, odgovorila je Heather.

»Kako to misliš?«

»Nemamo, uh, nemamo službenu potvrdu o smrti.« Muk.

»Mrtav je skoro dva tjedna«, nastavila je Judith. »Bio je pogreb.«

Zatvoren lijes. Sjetila se odjednom Maya.

To nije bila njezina odluka. Ostavila je Joeovoj obitelji da se brine oko toga. Njoj nije bilo važno. Smrt je smrt. Neka naprave obred koji će im najviše ublažiti bol. Zatvoreni lijes je, naravno, svakako imao smisla. Joe je bio pogođen u glavu. Čak i uz pogrebnikov najbolje obavljen posao, čovjek to vjerojatno ne bi želio vidjeti.

Ponovo se začula Judith. »Heather?«

»Da, naravno, znam, hoću reći, bila sam na sprovodu. Ali valjanost oporuke zahtijeva potvrdu o smrti, neku vrstu dokaza. Ovo je neuobičajen slučaj. Moj suradnik provjerava sudsku praksu. S obzirom da je Joe, pa, ubijen, potrebna nam je potvrda službenih osoba iz policije. Upravo sam obavještena da će još malo potrajati dok se prikupe dokazi.«

»Koliko?« upitala je Judith.

»Zaista ne mogu reći, ali nadam se da neće trajati više od dan dva, sada kad smo to pokrenuli.«

Neil je prvi puta progovorio. »Kako misliš, dokazi? Misliš na dokaz da je Joe mrtav?«

Heather je počela okretati svoj vjenčani prsten. »Još nemam sve činjenice, ali prije nego krenemo u potvrdu oporuke, ovaj... nazovimo ga kaos, hoćemo li?... Taj kaos treba jednostavno riješiti. Moji najbolji ljudi rade na tome. Javit ću se uskoro.«

Dok su svi zapanjeno šutjeli, Heather Howell se okrenula i izašla iz biblioteke.

Dvanaesto poglavlje

Nije to ništa«, govorila je Judith Mayi vodeći je natrag u predvorje. Maya nije odgovorila.

»Odvjetnici su takvi. Sve mora biti perfektno, djelomično zbog zaštite, uglavnom zbog plaćene satnice.« Pokušala se nasmijati na to, ali nije išlo. »Čvrsto vjerujem da je to pitanje samo komplicirane birokratske procedure zbog okolnosti...« Tu je stala, kao da je shvatila da se radilo o Joeu, a ne o nekoj pravnoj stvari.

»Dva sina«, rekla je praznim glasom.

»Žao mi je.«

»Ni jedna majka ne bi trebala pokopati dva sina.« Maya ju je uzela za ruku. »Ne«, rekla je. »Ni jedna.«

»Niti bi mlada žena trebala pokopati sestru i muža.«

»*Smrt te slijedi, Maya...*«Možda je slijedila i Judith.

Judith ju je još trenutak držala za ruku, zatim je pustila. »Molim te, ostani u vezi, Maya.«

»Svakako.«

Izašle su na sunce. Judithina crna limuzina je čekala. Vozač je držao otvorena vrata.

»Dovedi Lily uskoro.«

»Hoću.«

»I molim te, riješi to s Isabellom.«

»Čim je prije vidim«, odvratila je Maya, »tim prije ćemo moći

zaboraviti nesporazum.«

»Ja ću vidjeti što mogu napraviti s moje strane.«

Judith je sjela straga. Vozač je zatvorio vrata. Maya je stajala dok se limuzina nije spustila niz prilaz i nestala iz vidokruga.

Kad je došla do svog auta čekala ju je Caroline.

»Imaš sekundu za razgovor?« upitala je.

Ne baš, pomislila je Maya. Željela je otići. Na neka mjesta. Dva, da budemo precizni. Prvo, htjela se ponovo zaustaviti u dijelu za posluhu i možda iznenaditi Rosu. Ako to ne uspije, imala je rezervni plan da sazna gdje je Isabella. Drugo, morala je otići u *Leather and Lace* i vidjeti koja bi eventualna veza mogla postojati između tog »kluba za gospodu« i njezine pokojne sestre.

Caroline je ruku stavila na Mayinu. »Molim te.«

»Da, dobro.«

»Ali ne ovdje.« Očima je strijeljala naokolo dok je izrekla, »Prošećimo.«

Maya je suspregnula uzdah. Caroline je krenula niz kameni prilaz. Za njom njezin mali havanezer Laszlo. Pas nije bio na povodcu, ali zaista, kad se ima toliki posjed, kamo bi mogao otići da upadne u opasnu situaciju. Maya se pitala kako je bilo odrastati ovdje, u ovakvom izobilju, ljepoti, miru, u mjestu u kojem kamo god pogledaš, na travu, drveće, zgrade, sve pripada tebi.

Caroline je skrenula udesno. Laszlo je ostao uz njih.

»Otac je ovo dao napraviti za Joea i Andrewa.« Caroline je uz osmijeh pokazala prema nogometnom igralištu. »Moje područje bio je teniski teren. Dopao mi se tenis. Puno sam vježbala. Otac se pobrinuo da dolazi najbolji profesionalac iz Port Washingtona i daje mi privatne satove. Ali nikad ga nisam stvarno *voljela*, shvaćaš? Vježbati možeš koliko hoćeš, a imala sam i talenta. Bila sam prva u singlu u školi. Ali ako želiš na višu razinu, moraš biti opsjednut. To ne možeš simulirati.«

Maya je kimnula jer nije znala što bi drugo. Laszlo je hodao s isplaženim jezikom. Caroline je nešto smišljala. Maya nije mogla navaljivati. Morala je jednostavno biti strpljiva.

»Ali Joe i Anderw... oni su voljeli nogomet. Voljeli. Obojica su bili odlični igrači. Joe je bio napadač, sigurna sam da znaš. Andrew vratar. Ne mogu ti reći kolike su sate provodili ovdje, Joe je vježbao udarce, a Andrew obrane. Ova mreža je, koliko, četiristo metara od glavne zgrade, slažeš se?«

»Tako nekako.«

»Mogao se čuti njihov smijeh kako se razliježe ovim brežuljcima i ulazi kroz prozore. Mama bi sjedila u salonu i smješkala se.«

Caroline se osmjehnula. Bio je to osmijeh njezine majke, ali tek kopija, ni približno toliko privlačna ili upečatljiva kao original.

»Znaš li puno o mom bratu Andrewu?«

»Ne«, odgovorila je Maya.

»Joe nije pričao o njemu?«

Pričao je, naravno. Joe joj je otkrio veliku tajnu oko bratove smrti koju nije imala namjere podijeliti s Carolineom, ni s bilo kim drugim.

»Ljudi misle da mi je brat pao s broda...«

Ona i Joe bili su u resortu na otocima Turks and Caicos i goli ležali u krevetu. Oboje na leđima s pogledima uprtim u strop. Joeove oči blistale su na mjesecini. Prozor je bio otvoren, a oceanski povjetarac joj je peckao kožu. Uzela ga je za ruku.

»Istina je da je Andrew skočio...«

»Nije pričao mnogo«, odgovorila joj je Maya.

»Isuviše bolno, pretpostavljam. Bili su tako bliski.« Caroline je stala. »Molim te, nemoj me krivo shvatiti, Maya. Joe i Andrew mene su voljeli, a Neil, hm, je bio dosadni mali brat kojeg su podnosili. Ali u stvarnosti, bila su njih dvojica, Joe i Andrew. Bili su u istoj srednjoj školi kad je Andrew umro, jesi li to znala?« Maya je kimnula.

»Na Akademiji Franklin Biddle blizu Philadelphije. Živjeli su u istom domu, igrali u istom nogometnom timu. Imamo ovu golemu kuću, ali Joe i Andrew su ipak željeli dijeliti jednu sobu.«

»Andrew se ubio, Maya. Toliko ga je boljelo, a ja to nikad nisam shvatio...«

»Maya?«

Okrenula se prema Carolinei.

»Što misliš o onom danas? O onom... odgađanju?«

»Ne znam.«

»Nemaš teorije?«

»Vaša odvjjetnica je stvar predstavila kao birokratski kaos.«

»Vjeruješ u to?«

Maya je slegnula ramenima. »Bila sam u vojsci. Birokratski kaosi praktički su pravilo.«

Caroline je spustila pogled.

»Što je?« upitala je Maya.

»Jesi li ga vidjela?«

»Koga?«

»Joea«, odgovorila je Caroline. Maya se ukočila. »O čemu pričaš?«
»Njegovo tijelo«, nastavila je Caroline mekim tonom. »Prije pogreba. Jesi li vidjela Joeovo tijelo?«

Maya je lagano odmahнула glavom. »Ne.«

Caroline je podigla glavu. »Ne misliš li da je to neobično?«

»Lijes je bio zatvoren.«

»Jesi li ti tako htjela?«

»Ne.«

»Nego tko?«

»Pretpostavljam tvoja majka.«

Caroline je kimnula kao da to ima smisla. »Tražila sam da ga vidim.«

Zaboravi mir i spokoj. Tišina koja ih je okruživala počela je gušiti Mayu. Pokušala je duboko i jednolično disati. Uvijek je bilo nečega u tišini, u svim tišinama, nečega što je istovremeno voljela i čega se plašila.

»Ti si se nagledala mrtvaca, nisi li, Maya?«

»Ne razumijem što smjeraš.«

»Kad vojnici poginu, zašto je toliko važno da im tijela prenesu kući?«

Sad ju je Caroline živcirala. »Zato jer nikoga ne ostavljamo.«

»Da, to sam čula. Ali zašto? Znam da ćeš reći da je to u počast poginulima i sve to, al mislim da postoji nešto više. Vojnik je mrtav. Više se ništa ne može učiniti za njega, ili nju, ne želim zvučati seksistički. Tijelo se dopremi kući, ne zbog njega, već zbog obitelji, nije li tako? Oni koji su ga kod kuće voljeli, žele vidjeti pokojnika. Žele vidjeti tijelo. Žele zatvoriti lijes.«

Maya nije bila raspoložena razglabati na tu temu. »Što želiš reći?«

»Ja nisam samo željela vidjeti Joea. Ja sam ga *morala* vidjeti. Morala sam to učiniti stvarnim. Ako ne vidiš tijelo, nije ti do kraja jasno. To je kao...«

»Kao što?«

»Kao da se možda nije dogodilo. Kao da su možda još uvijek živi. Sanjaš ih.«

»I mrtve sanjaš.«

»Oh, znam. Ali drugačije je bez zatvaranja lijesa. Kad smo Andrewa izgubili na moru...«

Ponovo to glupo fraziranje.

»... ni njegovo tijelo nisam vidjela.«

To je Mayu iznenadilo. »Čekaj, zašto nisi? Bilo je pronađeno, nije li?«
»Tako su mi rekli.«

»Ne vjeruješ?«

Caroline je slegnula ramenima. »Bila sam mlada. Nisu mi pokazali njegovo tijelo. Ponovo zatvoreni lijes. Priviđa mi se, Maya. Sanjam o njemu. I dalje. Do današnjeg dana. Sanjam da Andrew nije umro i budim se a on stoji uz mrežu na golu, smije se i brani udarce. Oh, znam da ga nema. Znam da je umro nesretnim slučajem, ali istovremeno i *ne znam*. Shvaćaš li? Nikad nisam prihvatila njegovu smrt. Ponekad zamišljam da je preživio pad i otplivao i da je negdje na nekom otoku i da ću ga jednog dana ugledati i da će sve biti u redu. Ali da sam vidjela njegovo tijelo... «

Maya je nepomično stajala.

»Tako da sam znala. Znala sam da ne mogu ponoviti istu grešku. Zato sam tražila da vidim Joeovo tijelo. U stvari sam preklinjala. Nije mi bilo važno što je unakažen. To mi je na neki način moglo čak i pomoći. Morala sam to napraviti da se pomirim da ga zaista nema, shvaćaš li?«

»I nisi ga vidjela?«

Caroline je odmahнула glavom. »Nisu mi dozvolili.«

»Tko ti nije dozvolio?«

Okrenula se i pogledala mrežu na golu. »Moja dva brata. Oba umrla tako mlada. Možda je bila samo loša sreća, znaš? Događa se. Ali u oba slučaja nisam vidjela tijelo. Jesi li čula Heather? Nitko neće službeno Joea proglasiti mrtvim. Oba moja brata. To je kao...« Okrenula se i zagledala se Mayi ravno u oči. »Kao da bi obojica mogla biti živa.«

Maya se nije pomaknula. »Ali nisu.«

»Znam da zvuči suludo... «

»Suludo i jest.«

»Imala si okršaj s Isabellom, je li tako? Rekla nam je. Rekla je da si vrištala kako si vidjela Joea. Zašto? Što si time htjela?«

»Caroline, slušaj me. Joe je mrtav.«

»Kako možeš biti tako sigurna?«

»Bila sam ondje.«

»Ali nisi vidjela da umire, je li tako? Bilo je mračno. Nakon trećeg metka si bježala.«

»Slušaj me, Caroline. Došla je policija. Proveli su istragu. Nije ustao nakon dva hica koje sam vidjela i otišao. Policija je čak uhvatila dva sumnjivca. Kako sve to objašnjavaš?«

Caroline je stresla glavom.
»Što je?«
»Nećeš mi vjerovati.«
»Probaj.«
»Policajac koji vodi istragu«, nastavila je Caroline. »Ime mu je Roger Kierce.«
»Točno.«
Muk.
»Caroline, što je?«
»Znam da će zvučati suludo...«
Maya je informaciju željela istresti iz nje.
»Imamo privatni bankovni račun. Neću u detalje o tome. Nisu važni. Recimo samo da ga nikad ne bi povezala s izvorom. Znaš li što mislim?«
»Mislim da znam. Čekaj. Zove li se WTC?«
»Ne.«
»Nije u okolini Houstona?«
»Ne, *offshore* je. Zašto me pitaš o Houstonu?«
»Nije važno. Nastavi. Imate privatni prekomorski račun.«
Caroline ju je pogledala trenutak predugo. »Tako sam počela pregledavati neke nedavne transakcije.«
Maya je kimnula. Pokušavala ju je ohrabriti.
»Većina transakcija išla je na šifrirane račune ili *off shore* holdinge, skakale su na različita mjesta da im se ne može ući u trag. Ponovo nema razloga ići u detalje. Ali, pojavilo se i jedno ime. Nekoliko isplata na ime Rogera Kiercea.«
Maya je šok primila bez da je trepnula. »Jesi sigurna?«
»To je ono što sam vidjela.«
»Pokaži mi.«
»Što?«
»Imaš internetski pristup računu«, rekla je Maya. »Pokaži mi.«

Caroline je utipkala zaporku. Ista poruka, »GREŠKA: NEOVLAŠTEN PRISTUP« iskočila je na zaslonu već treći puta.

»Ne razumijem«, rekla je Caroline. Bila je za računalom u biblioteci.
»Maya?«

Maya je stajala iz nje i gledala na zaslon. *Ne žuri*, govorila je u sebi. *Razmisli*. Ali ovaj dio nije zahtijevao mnogo razmišljanja. Brzo je razmotrila mogućnosti i shvatila da se ovdje događa jedna od dvije

stvari. Ili se Caroline poigrava s njome, ili je netko promijenio zaporku kako Caroline više preko interneta ne bi imala pristupa financijskim podacima.

»Što si točno vidjela?« upitala je Maya.

»Rekla sam ti. Prijenos novca na Rogera Kiercea.«

»Koliko puta?«

»Ne znam. Možda tri.«

»U kolikim iznosima?«

»Devet tisuća dolara svaki.«

Devet tisuća. To je imalo smisla. Sve ispod deset tisuća može proći neprijavljeno.

»Što još?« nastavila je Maya. »Na što misliš?«

»Kad je obavljena prva isplata?«

»Ne znam.«

»Prije ili poslije nego je Joe ubijen?«

Caroline je stavila prst na usne i razmislila. »Nisam sasvim sigurna, ali... «

Maya je čekala.

»Ali sam gotovo uvjeren da je prva bila prije.«

Maya je stvar mogla odigrati na dva načina.

Jedan je bio očit. Suočiti se s Judith. Suočiti se s Neilom. Istog trena se suočiti s njima i zahtijevati odgovore. Ali postojao je problem s izravnim sučeljavanjem. Logistički govoreći, nijedno trenutno nije bilo kod kuće, ali više od toga, što je očekivala da će otkriti? Ako nešto taje, hoće li priznati? Čak i ako ih na neki način prisili da se povezu na taj račun, nisu li već do sada izbrisali dokaze, ili ih prikrili na neki način?

A prikrili što?

Što je zamišljala da se zbiva? Zašto bi obitelj Burkett isplaćivala policajca za ubojstva koji je istraživao Joeovu smrt? Je li to imalo ikakvog smisla? Pretpostavimo da je Caroline bila iskrena. Ako su isplate počele prije ubojstva, no, kako su uopće mogli znati da će on biti taj koji će dobiti slučaj? Ne, to nije imalo smisla. Caroline ionako nije bila sigurna oko datuma prve isplate. Imalo bi više smisla, »više smisla« u ovom slučaju značilo je tek za dlaku iznad »apsolutno nikakvog smisla«, da su isplate započele nakon ubojstva.

Ali s kojim ciljem?

Treba gledati nekoliko poteza dalje. U tome je bio ključ. A kad je pogledala nekoliko poteza dalje od izravnog sučeljavanja s Neilom ili

Judith, u pretpostavci da oni stoje iza navodnih isplata, nije vidjela ništa od stvarne koristi. Otkrila bi im se bez da bi za uzvrat dobila bilo kakvu vrijednu informaciju.

Budi strpljiva. Prvo saznaj ono što možeš. Zatim, ako bude potrebe, sučeli se.

Kaže se da odvjetnik nikad ne bi smio postaviti pitanje ako već ne zna odgovor. Na sličan način, dobar vojnik nikad ne napada ako prethodno ne razmotri stvar i ne nađe načina da odgovori na najizgledniji ishod.

Prije svega toga, njezin plan je bio: naći Isabellu i prisili je da progovori. Otkrij zašto je Claire potajno nazivala *Leather and Lace*.

Drži se plana. Kreni od Isabelline kuće.

Hector je otvorio vrata.

»Isabelle nema.«

»Gospođa Burkett misli da bismo nas dvije trebale porazgovarati.«

»Izvan zemlje je«, nastavio je Hector. Sereš. »Do kada?«

»Nazvat će vas. Molim vas, ne vraćajte se.«

Zatvorio je vrata. Maya je to očekivala. Na povratku prema svom autu obišla je oko Hectorova kamioneta i bez da je zastala ispod odbojnika ubacila GPS tragač s magnetom.

Izvan zemlje, da ne bi.

Tragač je bio jednostavan. Skine se aplikacija i otvori se karta na kojoj se točno vidi gdje se vozilo nalazi i kamo odlazi. Nije ga bilo teško nabaviti. Prodavao se u dvije trgovine u trgovačkom centru. Maya ni sekunde nije povjerovala da je Isabella napustila zemlju.

A Hector će je, okladila bi se, na kraju dovesti do sestre.

Trinaesto poglavlje

Netko bi pomislio da je *Leather and Lace* zatvoren do noćnih sati. Bio bi u krivu. Smješten u blizini stadiona MetLife na kojem igraju New York Giantsi i Jetsi¹⁰, *Leather and Lace* otvarao se u 11:00 i nudio »vrhunski raskošan švedski stol za ručak.« Maya je već bila u striptiz klubovima, uglavnom za vrijeme odsustva. Dečki su si na tim mjestima davali oduška. Ona je otišla jednom ili dvaput. Ni u kom slučaju nisu bili za nju, ali to se nikako ne bi dalo zaključiti prema vrhunskom tretmanu kojeg su dobivale posjetiteljice. Sve plesačice na šipci nabacivale su joj se kao lude. Maya je o tome imala svoju teoriju koja se manje odnosila na to da su plesačice gej a više da su mrziteljice muškaraca, ali ju je zadržala za sebe.

Na vratima *Leather and Lacea* stajao je nezaobilazni tupoglavac. Sto devedeset visok, vjerojatno sto pedeset težak, bez vrata, kratko ošišan, u crnoj košulji toliko uskoj da mu je na bicepsima djelovala kao podveza.

»Pa, dobar dan«, rekao je kao netko kome je ponuđeno besplatno predjelo. »Kako mogu pomoći, mlada damo?«

Oh Bože. »Moram razgovarati s upraviteljem.«

Stisnuo je oči i odmjerio je od glave do pete kao inspektor za meso. Kimnuo je. »Imaš preporuke?«

»Željela bih razgovarati s upraviteljem.«

Tupoglavac ju je odmjerio valjda već po treći puta. »Malo si

prestara za ovakav posao.« Zatim je ponovo kimnuo i uputio joj svoj najšarmantniji osmijeh. »Ali ja, mislim da si strašno seksi.«

»To mi puno znači«, odvratila je Maya, »kad dolazi od tebe.«

»Sasvim ozbiljno. Seksi si. Krasno čvrsto tijelo.«

»Samo što ne padnem u nesvijest. Upravitelj?«

Nekoliko minuta poslije Maya je prošla pored iznenađujuće dugačkog švedskog stola. Još nije bilo gužve. Muškarci nisu podizali glave. Na bini plesačice su plesale sa zanosom srednjoškolki koje se bude prije pismenog iz matematike. Nisu mogle izgledati tuplje ni da su dobile sredstvo za smirenje. Zaboravi moral, to je bio Mayin pravi problem s klubovima ove vrste. U njima je bilo erotizma koliko i u uzorku stolice.

Upravitelj je bio u hlačicama za jogu i majici bez rukava. Rekao joj je: »Zovi me Billy.« Billy je bio nizak, previše vremena provodio je u teretani i imao je tanke prste. Ured mu je bio oličen žarko-zeleno. Računalo je imalo monitore s nadzorom garderobe i pozornica. Uglovi kamera podsjećali su je na one u Lilynom *Groviri Up-u*.

»Kao prvo, dozvoli da ti kažem da si seksi. Može? Seksi si.«

»To sam već čula.« Odgovorila je Maya.

»I jako si čvrsta i sportski tip. To je danas popularno. Kao ona cura u *The Hunger Games-u*. Kako joj je ime?«

»Jennifer Lawrence.«

»Ne, ne, ne glumice, ime lika. Gledaj, ovdje izvodimo maštovite stvari, tako da bismo htjeli da budeš...« Billy je pucnuo svojim tankim prstima. »Katniss. To je bilo ime glavne uloge, je li tako? Seksi cura u koži s lukom i strijelom i koječime. Katniss i još nekako. Ali...« Raširio je oči. »Ajme, ovo je genijalno. Umjesto *Kat-niss*, zvat ćemo te *Kat-nip*.¹¹ Shvaćaš?«

Iza njih se javio ženski glas: »Nije došla zbog posla, Billy.«

Maya se okrenula i ugledala ženu s naočalima. Bila je srednjih tridesetih u savršeno skrojenom odijelu koje je ovdje upadalo u oči poput cigarete u teretani.

»Kako to misliš?« upitao je Billy.

»Nije taj tip.«

»Ah, daj, Lulu, nije fer«, nastavio je Billy. »Imaš predrasude.«

Lulu se lagano osmjehnula Mayi. »Na toleranciju se nailazi na najčudnijim mjestima.« Zatim Billyju: »Ja ću to srediti.«

Billy je izašao iz ureda. Lulu se primaknula i pogledala na monitore. Počela je klikati mišem i kružiti nadzornim kamerama.

»Kako vam mogu pomoći?« upitala je Lulu.

Nije bilo razloga za okolišanje. »Moja sestra je nazivala ovamo. Pokušavam saznati zašto.«

»Primamo narudžbe za stolove. Možda zato.«

»Aha, mislim da nije.«

Lulu je slegnula ramenima. »Na znam što bih vam rekla. Mnogi nazivaju.«

»Zvala se Claire Walker. Znači li vam nešto to ime?«

»Nije važno. Čak i da mi znači, ne bih vam rekla. Znete kakvim se poslom ovdje bavimo. Ponosni smo na našu diskreciju.«

»Lijepo je da ste na nešto ponosni.«

»Ne prosuđujte nas, gospođice...?«

»Maya. Maya Stern. A sestra mi je ubijena.«

Muk.

»Imala je tajni mobitel.« Maya ga je izvadila i pokazala popis poziva. »Jedini pozivi koje je primala ili je nazivala bili su iz ovog mjesta.«

Lulu nije ni spustila pogled. »Primite moju sućut.«

»Hvala.«

»Ali ništa vam ne mogu reći.«

»Ovaj mobitel mogu predati policiji. Sestra ga je tajila. Zvala je samo ovamo. Nakon toga je ubijena. Mislite li da policija neće prekopati ovo mjesto?«

»Ne«, odvrtila je Lulu, »Mislim da neće. Ali ako čak i odluče tako, nemamo što kriti. Kako uopće znate da je mobitel pripadao vašoj sestri?«

»Što?«

»Gdje ste ga našli? U njezinoj kući? Živi li s još nekim? Možda je mobitel bio njihov, ne njezin. Je li bila udata? Je li imala dečka? Možda je bio njegov.«

»Nije.«

»Sigurni ste? Sto posto? Jer, a ovo će vas šokirati, muškarci su poznati da lažu kako dolaze ovamo. Čak i da nekako uspijete dokazati da je mobitel zaista pripadao vašoj sestri, desetci ljudi se ovdje služe mobitelima. Plesači, barmeni, konobari, kuhari, redari, perači posuđa, čak i posjetitelji. Kada vam je sestra ubijena?«

»Prije četiri mjeseca.«

»Naše snimke s nadzornih kamera brišemo svaka dva tjedna. To je ponovo zbog diskrecije. Ne želimo da neka žena pribavi nalog da provjeri je li njezin muž bio ovdje ili slično. Tako ako biste čak i željeli

pogledati snimku... «

»Jasno mi je«, odgovorila je Maya.

Lulu joj se samilosno osmjehnula. »Žao mi je da vam ne možemo biti od veće pomoći.«

»Da, prilično ste shrvani zbog toga.«

»A sad me ispričajte.«

Maya joj se približila. »Zaboravite pravne stvari na trenutak. Znae da nisam ovdje da otkrijem nešto indiskretno. Apeliram na vašu humanost. Sestra mi je ubijena. Policija je gotovo izgubila Lulu nije ni spustila pogled. »Primate moju sućut.«

»Hvala.«

»Ali ništa vam ne mogu reći.«

»Ovaj mobitel mogu predati policiji. Sestra ga je tajila. Zvala je samo ovamo. Nakon toga je ubijena. Mislite li da policija neće prekopati ovo mjesto?«

»Ne«, odvratila je Lulu, »Mislim da neće. Ali ako čak i odluče tako, nemamo što kriti. Kako uopće znate da je mobitel pripadao vašoj sestri?«

»Što?«

»Gdje ste ga našli? U njezinoj kući? Živi li s još nekim? Možda je mobitel bio njihov, ne njezin. Je li bila udata? Je li imala dečka? Možda je bio njegov.«

»Nije.«

»Sigurni ste? Sto posto? Jer, a ovo će vas šokirati, muškarci su poznati da lažu kako dolaze ovamo. Čak i da nekako uspijete dokazati da je mobitel zaista pripadao vašoj sestri, desetci ljudi se ovdje služe mobitelima. Plesači, barmeni, konobari, kuhari, redari, perači posuđa, čak i posjetitelji. Kada vam je sestra ubijena?«

»Prije četiri mjeseca.«

»Naše snimke s nadzornih kamera brišemo svaka dva tjedna. To je ponovo zbog diskrecije. Ne želimo da neka žena pribavi nalog da provjeri je li njezin muž bio ovdje ili slično. Tako ako biste čak i željeli pogledati snimku...«

»Jasno mi je«, odgovorila je Maya.

Lulu joj se samilosno osmjehnula. »Žao mi je da vam ne možemo biti od veće pomoći.«

»Da, prilično ste shrvani zbog toga.«

»A sad me ispričajte.«

Maya joj se približila. »Zaboravite pravne stvari na trenutak. Znae

da nisam ovdje da otkrijem nešto indiskretno. Apeliram na vašu humanost. Sestra mi je ubijena. Policija je gotovo izgubila nadu da će riješiti slučaj. Jedini svježi trag je ovaj mobitel. Zato vas, kao ljudsko biće, molim da mi pomognete.«

Lulu je već odlazila prema vratima. »Jako mi je žao zbog vašeg gubitka, ali ne mogu vam pomoći.«

Kad je izašla iz kluba zabljesnula ju je sunčeva svjetlost. U mjestima poput ovog uvijek je bila noć, ali u stvarnosti je bilo jedva podne. Sunce ju je tuklo objema šakama. Maya je zaškiljila i zaštitila oči rukom. Teturala je kao Drakula izvučen na dnevnu svjetlost.

»Nisi dobila posao?« upitao ju je tupoglavac.

»Ja sam na gubitku.«

»Šteta.«

»Da.«

I što sada?

Mogla je zaista učiniti kako je zaprijetila i dovesti policiju. To bi, dakako, značilo stvar dovesti do Kiercea. Je li mu Maya vjerovala? Dobro pitanje. Ili je na neki način potplaćen, ili je Caroline lagala. Ili je bila u krivu. Ili... nije važno. Nije vjerovala Caroline. Nije vjerovala Kierceu.

Kome je vjerovala?

Trenutačno, nije se isplatilo vjerovati nikome, ali ako još uvijek postoji netko za koga je vjerovala da govori istinu, bio je to Shane. Što je, naravno, značilo da će morati biti oprezna. Shane joj je bio prijatelj, ali istovremeno i pošten. Već ga je bila gurnula da napravi nešto što mu se nije sviđalo. Trebala se večeras naći s njime na streljani. Možda će ondje porazgovarati, ali kad je dobro razmislila, nije joj se činilo vjerojatnim. Počeo je postavljati previše pitanja...

Čekaj, stani.

I dalje žmirkanjem tjerajući naglu promjenu svjetla, prelazila je parkiralište. Tada ga je spazila. U prvom trenutku to nije značilo ništa. Vidjela ga je na velikoj udaljenosti, a bilo je i mnogih drugih u prometu.

Mnogih crvenih Buicka Verana.

Ovaj je bio parkiran u udaljenom kutu parkirališta, napola skriven između ograde i Cadillaca Escaladea, velikog SUV-a. Okrenula se prema ulazu. Tupoglavac joj je odmjeravao dupe. Veliko iznenađenje. Mahnula je i krenula prema crvenom vozilu.

Morala je vidjeti poklapaju li se registracije.

Duž vrha ograde vidjela je nadzorne kamere. Pa što? Gleda li netko upravo sada, a ako i gleda, što se može dogoditi? Imala je svoj plan. U jednom od vrlo rijetkih pametnih poteza u posljednje vrijeme, da se ne zatekne nesprenom, u trgovačkom centru kupila je nekoliko GPS tragača. Prvi se, naravno, nalazio na Hectorovom kamionetu.

A drugi joj je bio u torbici, spreman da krene na zadatak.

Plan je bio jednostavan i jasan. Prvo, provjeri registraciju i uvjeri se radi li se o pravom autu. Drugo, prođi pokraj crvenog Buicka i prikvači GPS tragač ispod odbojnika.

Drugi dio mogao bi predstavljati mali problem. Vozilo je bilo parkirano u uglu, uz ogradu, i slučajna šetnja uz njega, ako bude primjećena, bila bi, u najmanju ruku, čudna. Ipak, na parkiralištu je bio mir. Nekolicina koja je ušla parkirala je na drugoj strani, a dok većina nije imala razloga za neugodu što su ovdje, ipak se nisu ni nadimali od ponosa.

Počela je razabirati registraciju i da, bio je to onaj isti automobil.

WTC d.o.o. Holding kompanija, možda za *Leather and Lace*? »Krivi smjer.«

Bio je to Tupoglavac. Okrenula se. Stao je do nje. Prisilila se na osmijeh.

»Molim?«

»Ovo je parkiralište za zaposlene.«

»Oh«, rekla je. »Tako? Žao mi je. Ponekad sam tako zbunjena.« Pokušala je s »hej, hej, baš sam šašava« osmijehom. »Parkirala sam na krivom mjestu. Ili sam tako silno željela posao...«

»Ne, nisi.«

»Molim?«

Svojim mesnatim prstom pokazao je u drugom smjeru. »Parkirala si ondje. Na drugoj strani.«

»Oh, jesam li? Ponekad sam tako rastresena.« Stajala je. I on je stajao.

»Nikoga ne puštamo na parkiralište za zaposlene«, rekao je. »Politika kompanije. Znaš, neki od tih tipova, izađu i čekaju plesačicu kod auta. Znaš što mislim? Ili pokušavaju zapisati registraciju i nazvati je. Ponekad moramo cure dopratiti ovamo da izbjegnju ljigavce. Kužiš?«

»Da, ali ja nisam ljigavac.«

»Ne, gospođice, ni u kom slučaju nisi.«

Stajala je. I on je stajao.

»Dodi«, rekao je. »Otpratit ću te do auta.«

S druge strane ulice i možda sto metara niz cestu nalazio se veliki veleprodajni centar. Maya je ušla na parkiralište i stala na mjestu s kojega je mogla nadzirati parkiralište za zaposlene u *Leather and Laceu*. Nadala se da će netko na kraju ući u crveni Buick Verano i da će ga zatim moći slijediti.

A zatim što?

Korak po korak.

Ali što je sa svim onim besmislicama oko gledanja nekoliko koraka unaprijed onda kad se napravi plan?

Nije znala. Priprema je jako dobra i potrebna, ali uvijek postoji nešto malo što se zove improvizacija. Njezin sljedeći korak ovisit će o tome kamo će se crveni Buick zaputiti. Ako se, recimo, zaustavi da prenoći u nekoj kući, možda će tada njezin idući korak biti da sazna tko u njoj živi.

Striptiz klub posjećuje raznorodna klijentela, ako ne po spolu, ono po odjeći. Ima tu radnika u radnim čizmama i trapericama. Ima i poslovnih odijela. Ima i onih u kratkim vojničkim hlačama i majicama. Ušla je čak i skupina tipova u odjeći za golf izgledajući kao da su upravo došli s terena. Hej, možda je dobra hrana, tko će znati?

Prošlo je sat vremena. Četvero je otišlo s parkirališta za zaposlene; troje je ušlo. Nitko se nije približavao crvenom Buick Veranu parkiranom uz ogradu.

Maya je imala vremena razmisliti o nedavnim događajima, ali vrijeme joj nije bilo od pomoći. Nije joj trebalo vremena. Trebalo joj je još informacija.

Crveni Buick je na lizing dala kompanija WTC d.o.o. Je li bila u vlasništvu Burkettovih? Caroline je pričala o isplatama na i iz *offshore* računa i anonimnih kompanija. Može li WTC d.o.o. biti nešto takvo? Je li Claire poznavala vozača crvenog Buick Verana? Je li Joe?

Maya i Joe su imali nekoliko zajedničkih računa. Otvorila ih je preko aplikacije na mobitelu i pogledala isplate s kreditne kartice. Je li Joe posjećivao *Leather and Lace*? Ako je, nije se vidjelo na izvješćima. A onda, bi li Joe bio toliko glup? Nije li se u mjestima kao *Leather and Lace* znalo da bi ljubopitljive žene mogle provjeravati kreditne kartice svojih muževa i, znajući Luluinu želju za diskrecijom, s tim u vezi koristilo neko drugo ime?

Možda WTC d.o.o.?

S novom nadom tražila je bilo kakvo terećenje od WTC d.o.o. Ništa.

Klub je bio u Carlstadtu u New Jerseyu. Tražila je neko terećenje iz tog grada. Ponovo ništa.

Netko je parkirao dva mjesta dalje od crvenog Buicka. Otvorila su se vrata i izašla je plesačica na šipci. Da, Maya je znala koje joj je zanimanje. Duga plava kosa, hlačice koje su jedva pokrivale pola stražnjice, umjetne grudi koje su bile toliko podignute da bi mogle služiti kao naušnice - nije trebalo imati intuiciju za prepoznavanje plesačica na šipci da bi se zaključilo kako je ova žena ili jedna od njih, ili da predstavlja ostvarenje maštarija jednog šesnaestogodišnjaka.

Kad je stasita plesačica ušla kroz sporedni ulaz za zaposlene, kroz njih je izašao jedan muškarac. Imao je bejzbolsku kapu duboko navučenu do sunčanih naočala koje su mu skrivale oči. Pognuo je glavu, stisnuo ramena kao netko tko želi ostati neprimjećen ili se sakriti. Maya se pridignula. Muškarac je imao razbarušenu bradu kakvu praznovjerni sportaši puštaju u završnici natjecateljske sezone.

Naravno, nije ga mogla dobro vidjeti, ali bilo je nečeg poznatog...

Upalila je motor. Muškarac je pognute glave produžio korak i kliznuo u crveni Buick Verano.

To je dakle bio njezin čovjek.

Bit će rizično slijediti ga. Možda bi joj najbolje bilo da se sada suoči s njime. Možda primijeti da ga prati. Možda ga izgubi. Zato bi trebala prestati biti fina, trebala bi se vratiti na parkiralište *Leather and Lace-a*, zapriječiti mu put, tražiti odgovore. Ali i u tom scenariju je bilo problema. Tamo je bilo zaštitara, vjerojatno popriličan broj. Ubacio bi se tupoglavac. A i ostali. U striptiz klubovima znaju rješavati neugodnosti. Shaneov posao vojnog policajca potvrđivao je ono što je tupoglavac bio rekao. Ljudi se često nakon zatvaranja motaju oko klubova u nadi da će prići nekoj plesačici za koju su iskreno vjerovali da je zainteresirana za nešto više od sadržine njihove lisnice, iako to nikad, baš nikad nije bio slučaj. Tipovi kojima na toliko načina nedostaje smjelosti i dalje se uspijevaju obmanuti i misle da su neodoljivi svim ženama.

Ukratko, bit će zaštitara. Bolje ga je uhvatiti na samo.

Crveni Buick je natraške izašao iz parkirnog mjesta i krenuo prema izlazu. Maya je bila spremna. Ušla je na Paterson Park Road i istog trena osjetila nelagodu. Zašto? Je li joj se priviđalo, ili je crveni Buick oklijevao, kao da ju je već otkrio. Bilo je teško dokučiti. Bila je udaljena tri automobila.

Nakon dvije minute vožnje shvatila je da praćenje Buicka neće

uspjeti.

Nije to prije shvatila, ali sada kad je njezin plan bio u pogonu, iskršavali su novi problemi. Problem broj jedan: on je jamačno znao njezin auto. U brojnim prilikama baš on ga je pratio. Jedan pogled u retrovizor bio bi dovoljan da posloži stvari.

Problem broj dva: Lulu, ili Billy, ili tupoglavac, ili netko drugi iz kluba ga je mogao upozoriti na njezin posjet, i u stvari, vjerojatno je. Tako da će bejzbolska kapa iz Buicka biti na oprezu. Ustvari, možda ju je već uočio.

Problem broj tri: zavisno koliko dugo ju je pratio, bejzbolska kapa iz Buicka je mogao napraviti isto što je ona napravila na Hectorovu kamionetu - postaviti GPS tragač. Prema onom što je znala, od trenutka kad je došla znao je da je parkirana ispred kluba.

Sve je moglo biti namješteno. Sve je mogla biti zamka.

Mogla se povući, osmisliti bolji način i vratiti se u *Leather and Lace* s planom. Ali, uh, uh, nema šanse. Dosta s pasivnim pristupom. Trebala je odgovore, a ako je to značilo malo manje opreza i više smjelosti, neka bude tako.

I dalje su bili u industrijskoj zoni, nekoliko kilometara od glavne autoceste. Jednom kad Buick ude na nju neće imati šanse. Provjerila je torbicu. Pištolj je bio na dohvat ruke. Na semaforu se upalilo crveno. Buick se lagano zaustavio kao prvo vozilo u desnoj traci. Maya je pritisnula gas i skrenula prvo lijevo, zatim ponovo desno. Znala je da mora biti brza. Buick je prešla s njegove lijeve strane, okrenula volan i auto namjestila da ga zapriječi.

Izašla noseći je pištolj nisko da se ne vidi. Da bilo je to sumanuto riskantno, ali razmislila je o svemu. Ako se pokuša povući ili pobjeći, pucat će mu u gume. Hoće li netko pozvati policiju? Vjerojatno. Ali bila je spremna preuzeti taj rizik. Najgori scenarij: policija je uhićuje. Tada će im ispričati o ubojstvu svoga muža i da ju je taj tip počeo slijediti. Možda će onda morati malo izigravati histeričnu udovicu, ali bilo je malo izgleda da bude osuđena za nešto ozbiljno.

U sekundi je bila na crvenom Buicka Odbljesak na vjetrobranu priječio joj je da vidi vozača, ali to neće potrajati. Razmišljala je da ode do prozora na vozačevoj strani i da mu kroz staklo zaprijeti pištoljem, ali na kraju se odlučila za vrata na suvozačkoj strani. Možda su otključana, a u tom slučaju bi se jednostavno uvukla unutra. Ako nisu, istu prijetnju pištoljem mogla bi izvesti kroz prozor na njima.

Pružila je ruku, uhvatila dršku i povukla je. Vrata su se otvorila.

Uvukla se unutra i podigla pištolj prema čovjeku u bejzbolskoj kapi. On se okrenuo i osmjehnuo joj se. »Hej, Maya.« Sjela je skamenjana. Skinuo je kapu i rekao: »Lijepo da se konačno osobno upoznamo.« Htjela je povući okidač. Gotovo da je sanjala ovaj trenutak, da ga vidi, povuče okidač, da ga raznese. Prva pomisao bila joj je vrlo jednostavna, instinktivna i primitivna: ubij neprijatelja.

Ali ako to učini, ako i zaboravi pravnu i moralnu stranu, s njim će vjerojatno umrijeti i svi odgovori. A sada, više nego ikad, morala je saznati istinu. Jer čovjek koji ju je pratio u crvenom *Buicku*, čovjek koji je tajno komunicirao s Claire prije nego je ubijena, bio je nitko drugi nego Corey zviždač.

Četrnaesto poglavlje

Zašto me pratite?»

Corey se i dalje smješкао. »Skloni pištolj, Maya.«

Na svim fotografijama Corey Rudzinski bio je ukusno odjeven, s dječaćkim licem i uredno obrijan. Razbarušena brada, bejzbolska kapa i staromodne traperice predstavljale su samo dobru kamuflažu. Maya ga je gledala s uperenim pištoljem. Automobili su trubili.

»Zapriječujemo promet«, rekao je Corey. »Makni auto pa možemo razgovarati.«

»Želim znati... «

»I saznat ćeš. Ali prvo makni auto u stranu.« Još jače trubljenje.

Maya je pružila ruku i uzela njegove ključeve. Ni slučajno mu neće dozvoliti da pobjegne. »Ne mičite se.«

»Ne kanim, Maya.«

Odvezla je auto do rubnjaka, parkirala i ponovo sjela na suvozačko sjedalo Buicka. Vratila mu je ključeve.

»Kladim se da si zbunjena.« Rekao je Corey.

Doktor umanjivanja. Bila je zapanjena. Poput boksača na koljenima, trebalo joj je da dođe k sebi, da ustane kad se izbroji do osam, da se razbistri za nastavak borbe. Objašnjenje kako je to moguće došlo joj je do mozga, ali u svakom slučaju, odbacila ga je s prevelikom lakoćom.

Ništa nije imalo smisla.

Započela je s očekivanim pitanjem. »Otkud znate moju sestru?«

Osmijeh je nakon pitanja nestao, zamjenilo ga je nešto što je izgledalo kao iskrena tuga. Shvatila je zašto. Rekla je: »znate« sadašnje vrijeme. Corey Rudzinski je zaista poznao Claire. Bilo mu je, Maya je vidjela, stalo do nje.

Pogledao je naprijed. »Provozajmo se«, rekao je.

»Radije bih da samo odgovorite na pitanje.«

»Ne mogu ostati ovdje. Previše sam uočljiv. A ni njima se neće sviđati.«

»Njima?«

Nije odgovorio. Odvezao ju je natrag u *Leather and Lace* i parkirao na istom mjestu. Dva vozila su ušla za njim. Jesu li bila na cesti s njima? Pomislila je da možda jesu.

Ulaz za zaposlene imao je kodiranu bravu. Corey je otipkao brojeve. Maya je zapamtila šifru, za svaki slučaj. »Ne trudi se«, rekao joj je. »Netko te ionako mora pustiti iznutra.«

»Otipkaš šifru a osiguranje te provjeri?«

»Tako je.«

»Zvuči pretjerano. Ili možda paranoično.«

»Da, vjerujem da zvuči.«

Hodnik je bio mračan i zaudarao je na prljave čarape. Prošli su kroz klub. Treštala je Disneyeva pjesma *Novi svijet*. Plesačice su bile u kostimima princeze Jasmine iz *Aladina*. Maya se namrštila. Izgleda da odijevanje u kostime nije samo slučaj u maloj školi.

Kroz zavjesu od kuglica odveo ju je do privatne stražnje prostorije. Bila je sva u zlatnom i zelenom, kao da je dekor bio inspiriran odjećom navijačica sa Srednjeg zapada.

»Znali ste da sam dolazila ovamo«, rekla je Maya. »Da sam razgovarala s Lulu.«

»Jesam.«

Počela je slagati sliku. »Znači da ste me vjerojatno gledali kako odlazim. Vidjeli ste kako krećem prema vašem autu. I tako ste znali da vas pratim.«

Nije odgovorio.

»A ona dva auta koja su ušla za nama. Oni su s vama?«

»Pretejeruješ, Maya. Paranoična si. Sjedni.«

»Na ovo?« namrštila se. »Kako često čistite presvlake?«

»Dovoljno često. Sjedni.«

Sjeli su oboje.

»Želim da razumiješ ono što radim«, započeo je.

»Razumijem ono što radite.«

»Oh?«

»Vjerujete da su tajne loša stvar, zato ih otkrivajte, bez obzira na posljedice.«

»Ustvari, nije daleko od istine.«

»Zato preskočimo obrazloženje. Otkuda poznate moju sestru?«

»Kontaktirala me je«, odgovorio je Corey. »Kada?«

Oklijevao je. »Nisam radikal. Nisam anarhist. Ništa nalik na to.«

Mayu nije zanimalo čemu je nalik. Htjela je saznati o Claire i zašto ju je pratio. Ali nije ga željela nepotrebno naljutiti ili obeshrabriti da ostane otvoren. Zato je šutjela.

»U pravu si što se tiče tajni. Počeo sam kao haker. Upadao sam u neka mjesta čisto iz zabave. Zatim u velike kompanije i u vlast. Bilo je poput igre. Ali tada sam počeo otkrivati tajne. Vidio sam kako moćni tlače obične ljude.« Uhvatio se. »Ne želiš slušati takve govorancije, je li?«

»Ne baš.«

»Kako bilo, radi se o tome da više ne hakiramo. Zviždačima ostavljamo slobodu da nam kažu istinu. To je sve. Jer ljudi se ne mogu kontrolirati kad je u pitanju moć i novac. To im je jednostavno u naravi. Istinu prilagođavamo našim interesima. Tako da ljudi koji rade u kompanijama za proizvodnju cigareta nisu grozni i zli. Jednostavno se ne mogu prisiliti da naprave ispravnu stvar jer ona nije u njihovu interesu. Mi ljudi smo fantastični kad se radi o samoopravdavanju.«

Toliko o neželjenim govorancijama.

Ušla je konobarica s topićem ne mnogo širim od trake za glavu. »Piće?« upitala je.

»Maya?« obratio joj se Corey.

»Ne hvala.«

»Donesi mi sodu s limetom, molim te.«

Konobarica je izašla. Corey se okrenuo prema Mayi.

»Ljudi misle da želim oslabiti vlast ili poslovne kompanije. Ja u stvari želim obrnuto. Želim ih ojačati na način da rade ispravne stvari, pravedne stvari. Ako je vlast ili kompanija utemeljena na laži, umjesto toga utemelji ih na istini. Dakle, bez tajni. Bez tajni bilo gdje. Ako milijarder potkupljuje vladinog dužnosnika da dobije naftno polje, neka ljudi to saznaju. U tvom slučaju, ako vlada u ratu ubija civile... «

»Nismo to radili.«

»Znam, znam. Kolateralna šteta. Sjajan nebulozan termin, ne misliš

li? U što god da vjeruješ, u slučaj ili namjeru, mi, narod, moramo znati. Možda i dalje budemo željeli ratovati, ali moramo znati. Poslovni ljudi lažu i varaju. Ljudi u sportu lažu i varaju. Mi sliježemo ramenima. Ali zamisli svijet u kojem se to ne događa.

Zamisli svijet u kojem imamo punu odgovornost umjesto nemoralne autoritarnosti. Zamisli svijet u kojem nema tlačenja ni tajni.«

»Ima li na ovom svijetu jednoroga i vilinske prašine?« upitala ga je Maya.

Osmjehnuo se. »Misliš da sam naivan?«

»Corey, mogu li vas zvati Corey?«

»Molim.«

»Otkuda znaš moju sestru?«

»Rekao sam ti. Kontaktirala me je.«

»Kada?«

»Nekoliko mjeseci prije smrti. Poslala je mail na moju web stranicu. Na kraju je završio kod mene.«

»Što je bilo u njemu?«

»U njezinom mailu? Htjela je razgovarati sa mnom.«

»O čemu?«

»Što misliš, Maya? O tebi.«

Konobarica se vratila. »Dvije sode s limetom.« Prijateljski je namignula Mayi. »Znam da nisi naručila, draga, ali možda ožedniš.«

Ostavila je pića, široko se osmjehnula Mayi i zatim se udaljila.

»Ne pokušavaš mi valjda reći da je Claire bila ta koja ti je dala tu snimku iz borbe... «

»Ne.«

»... jer ni na koji način nije mogla doći...«

»Ne, Maya, ne kažem to. Kontaktirala me je nakon što sam objavio tvoju snimku.«

To je imalo više smisla, ali nije davalo nikakve odgovore. »Što je rekla?«

»Zato ti pokušavam objasniti našu filozofiju. O zviždanju. O odgovornosti i slobodi.«

»Nije mi jasno.«

»Claire me je kontaktirala jer se bojala da ću objaviti i ostatak tvoje snimke.«

Muk.

»Znaš na što mislim, je li tako Maya?«

»Da.«

»Jesi ispričala Claire o tome?«

»Sve sam joj ispričala. Jedna drugoj povjeravale smo sve. Barem sam tako mislila.«

Corey joj se osmjehnuo. »Željela te je zaštititi. Molila me da ne objavim zvučni zapis.«

»I nisi.«

»Točno.«

»Samo zato jer te je Claire molila.«

Otpio je gutljaj pića. »Znam jednog čovjeka. Ustvari nekoliko njih. Misle da su kao moji. Ali nisu. I oni otkrivaju tajne, ali na pojedinačnoj osnovi. Varanje bračnih partnera, uzimanje steroida, objavljivanje osvetničkih pornografskih sadržaja i tome slično. Osobne prijave. Ako preko interneta želiš anonimno napraviti nešto nemoralno, ti ljudi će to objaviti. Kao što su prošle godine napravili hakeri sa stranicom o preljubima.«

»A ti se s time ne slažeš?«

»Ne.«

»Zašto ne? Zar oni ne rješavaju svijet od tajni?«

»Zgodno«, rekao je.

»Što?«

»I tvoja je sestra postavila isto pitanje. Neću reći da smo *licemjerni*, ali mi pomno biramo naše mete, zar ne? Nikako drugačije. Zvuk sa tvoje snimke nisam objavio iz, da, svojih osobnih sebičnih razloga. Namjeravao sam to učiniti poslije. Da maksimiziram učinak objavljivanja. S više klikova na moju web stranicu. S više popularizacije moga cilja.«

»Zašto onda nisi?«

»Tvoja sestra. Ona me zamolila da to ne učinim.«

»Tek tako.«

»Bila je uvjerljiva. Ti si, Maya, samo pijun, tako mi je objasnila. Tebe korumpirani sustav tjera da budeš to što jesi. Dio mene želi to objaviti jer, ponovo kažem, istina će te bez sumnje osloboditi. Ali ostat ćeš nepopravljivo oštećena. Claire me je uvjerala, ako to napravim, neću biti nimalo bolji od mojih kolega koji se obrušavaju na sitne varalice.«

Mayi je bilo dosta okolišanja. »Bilo ti je više stalo nauditi pitanju rata nego meni.«

»Da.«

»Zato si ljudima ponudio svoju priču. Neka mrze vlast. Ako bi čuli

zvučni zapis, mogli bi umjesto nje kriviti mene.«

»Mislim da je to istina.«

Zamjeniti istinu vlastitom pričom, razmišljala je Maya. Kad se zagrebe po površini, svi smo isti. Sada nije bilo vremena ni razloga mozgati o tome.

»Dakle, moja sestra te je kontaktirala«, rekla je, »da me zaštiti.«

»Da.«

Kimnula je. To je imalo smisla. Žalosnog, groznog, smisla. Vratio joj se osjećaj krivnje. »I što se nakon toga dogodilo?«

»Uvjerila me je u ispravnost svojih razmišljanja.« Na usnama mu je poigravao osmijeh. »A ja sam je uvjerio u ispravnost mojih.«

»Ne razumijem.«

»Claire je radila za jednu veliku korumpiranu kompaniju. Imala je pristup unutarnjim svetištima.«

Postajalo joj je jasno. »Nagovorio si je da ti otkrije informacije?«

»Shvatila je opravdanost cilja.« Nešto joj je palo na pamet. »Što?«

»Je li to bilo *quid pro quo*?« upitala ga je. »Je li Claire pristala pomoći ti da skineš *Burkett Enterprises* u zamjenu da ne objaviš zvučni zapis?«

»Ne tako grubo.«

Ili je bilo baš tako grubo?

»Dakle«, rekla je Maya osjećajući da se odgovor nazire, »dobio si Claire da ti obavi prijav posao. I to ju je ubilo.«

Sjenka mu je prošla licem. »Ne samo Claire«, rekao je.

»Kako to misliš?«

»Radila je s Joeom.«

Pričekala je trenutak da se to slegne, a zatim je stresla glavom. »Nema šanse da bi Joe izdao vlastitu obitelj.«

»Tvoja sestra je očito mislila drugačije.«

Zatvorila je oči.

»Razmisli. Claire je istraživala. Završila je mrtva. Zatim Joe istražuje... «

Poveznica, pomislila je Maya. Svi traže poveznicu. Corey je mislio da je zna. Ali, bio je u krivu.

»Joe me je potražio nakon smrti tvoje sestre.«

»Što ti je rekao?«

»Htio je da se nađemo.«

»I?«

»Nisam mogao. Morao sam ostati nedostižan. Siguran sam da čitaš o tim stvarima. Danska vlada me je pokušala uhvatiti na osnovu

izmišljenih optužbi. Rekao sam mu da mogu uspostaviti siguran način komunikacije, ali on je želio sastati se osobno. Mislim da je želio pomoći. I mislim da je otkrio tajnu koja ga je ubila.«

»Što su Claire i Joe istraživali?«

»Financijski kriminal.«

»Možeš li biti određeniji?«

»Je li ti poznata izreka da iza svakog velikog bogatstva stoji kriminal? To je istina. Oh, uvjeren sam da ima iznimaka, ali zagrebi po površini svake velike korporacije i naići ćeš na nekoga potplaćenog, ili nekoga tko prijeti konkurenciji.«

»A u ovom slučaju?«

»Obitelj Burkett ima dugu povijest potkupljivanja najvažnijih političara u zemlji i inozemstvu. Sjećaš se slučaja farmaceutske kompanije *Ranbaxy*?«

»Mutno«, odgovorila je. »Neodgovarajuću lijekovi ili tako nešto.«

»Blizu si. Burkettovi sličnu stvar rade u Aziji preko jednog njihovog farmaceutskog holdinga imenom *EAC*. Ljudi umiru jer lijekovi ne zadovoljavaju specifikacije, ali za sada, Burkettovi su se uspjeli sakriti iza tvrdnji o lokalnoj nenadležnosti. Ukratko, tvrde da nisu ništa znali, da su njihova ispitivanja bila pouzdana i slično. Sve su to laži. Lažirali su podatke, sigurni smo u to.«

»Ali niste mogli dokazati«, odvratila je.

»Točno tako. Trebao nam je netko iznutra da nam pribavi podatke.«

»Zato ste poslali Claire.«

»Nitko je nije silio, Maya.«

»Ne, šarmirali ste je.«

»Ne vrijeđaj inteligenciju svoje sestre. Znala je koji su rizici. Bila je odvažna. Nisam je prisilio. Željela je napraviti ispravnu stvar. Od svih bi ti trebala shvatiti da... da je umrla u pokušaju iznošenja nepravde.«

»Nemoj«, nastavila je.

»Što?«

Mrzila je kad ljudi rade usporedbe s vojnicima i ratom. Uvijek im uspijeva nespretno patronizirati. Ali, sada nije vrijeme za to.

»Dakle, tvoja teorija je da je netko iz Joeove obitelji ubio Claire... a zatim i Joea... da zataškaju stvar.«

»Što, misliš da su iznad toga?«

Maya je razmislila. »Možda nisu iznad toga da ubiju Claire«, rekla je, »ali nikad ne bi ubili nekog od svojih.«

»Možda si u pravu.« Počešao se po licu i skrenuo pogled.

Iz druge prostorije čula je pjesmu *Naš si gost iz Ljepotica i zvijer* u kojoj su riječi »isprobaj našu uslugu« dobile novi smisao.

»Ali«, nastavio je, »mislim da je Claire pronašla nešto drugo. Nešto veće od manipuliranja s ispitivanjem lijekova.«

»Kao što?«

Slegnuo je ramenima. »Ne znam. Lulu mi je rekla da si našla njezin mobitel.«

»Da.«

»Neću govoriti o tome kako uspijevaju trikovi u našoj komunikaciji, kako se pozivi ovamo mogu preusmjeriti preko *tamne mreže* da na kraju stignu do mene. Ali ipak. Složili smo se da se ne nazivamo. Razgovarat ćemo samo kad bude spremna predati mi konačni materijal ili kad bude nešto hitno.«

Maya se nagnula. »Ali Claire je nazvala.«

»Da. Nekoliko dana prije smrti.«

»Što je rekla?«

»Da je pronašla nešto.«

»Nešto osim prtljanja s lijekovima?«

Kimnuo je. »Nešto potencijalno veće«, odgovorio je. »Rekla je da još uvijek povezuje detalje, ali da mi želi dostaviti prvi dokaz.« Zastao je i svojim svijetloplavim očima gledao pred sebe. »To je bio zadnji put da smo razgovarali.«

»Je li ti dostavila taj prvi dokaz?«

Kimnuo je. »Zbog toga si ovdje.«

»Što?«

Ali, naravno, znala je. Cijelo vrijeme znao je gdje se nalazi. Znao je da je došla u klub, da je razgovarala s Lulu, da ga je pratila. Corey Rudzinski nije ovo napravio slučajno. Sve je imalo svrhu.

»Ovdje si«, nastavio je, »da ti pokažem što je Claire bila pronašla.«

»Ime je Tom Douglass. Sa dva s.«

Corey joj je pružio ispis. I dalje su bili u privatnoj stražnjoj sobi striptiz kluba. Bilo je to odlično mjesto za tajni sastanak. Nitko nije obraćao pozornost i nitko nije želio da se pozornost obraća na njih.

»Znači li ti nešto to ime?« upitao ju je Corey.

»Bi li trebalo?«

Slegnuo je ramenima. »Općenito pitanje.«

»Nikad čula za njega«, odgovorila je. »Tko je on?«

Prema ispisu, postojale su mjesečne isplate od devet tisuća dolara

na »Tom Douglass Security.« Maya je zapazila očito: bila je to ista svota kao i kod navodnih isplata Rogeru Kierceu.

Slučajnost?

»Tom Douglass radio je kao privatni istražitelj u gradu Livingstoneu u New Jerseyu. Firma mu je bila mala, s jednim zaposlenim. Uglavnom se bavio bračnim problemima i provjeravanjem pozadine podataka. Umirovio se prije tri godine, ali novac i dalje pristiže.«

»Možda je to zakonito. Privatni detektiv plaćan unaprijed. Umirovio se, ali je zadržao najvećeg klijenta.«

»Mogu se složiti. Osim što je tvoja sestra jasno zaključila da tu ima još nečega.«

»Na primjer?«

Slegnuo je ramenima.

»Kako to da je nisi pitao?«

»Ne shvaćaš na koji način radimo.«

»Oh, mislim da shvaćam. Dakle, kad je Claire ubijena zbog toga, jesi li stupio u vezu s policijom?«

»Ne.«

»Ili im rekao što je istraživala?«

»Rekao sam ti. Kad je umrla morao sam ostati nedostižan.«

»Nije >umrla<«, nastavila je Maya. »Bila je divljački napadnuta i ubijena.«

»Znam. Vjeruj mi da shvaćam.«

»Ali ne dovoljno da pomogneš pronaći njezinog ubojicu.«

»Naši izvori zahtijevaju povjerljivost.«

»Ali tvoj izvor je ubijen.«

»To ne mijenja našu obvezu prema njoj.«

»Ironično«, rekla je.

»Kako misliš?«

»Toliko pričaš o svijetu bez tajni. Ali nemaš problema stvoriti i čuvati svoje. Što je s tvojom utopijom da sve treba izaći na vidjelo?«

»To nije pošteno, Maya. Nismo čak ni znali da je njezino ubojstvo povezano s nama.«

»Naravno da jeste. Niste se oglasili jer ste se bojali ako se sazna da je jedan od vaših izvora ubijen, da će se to loše odraziti na vas. Bojali ste se da je netko odao njezino ime i da je zbog toga ubijena. Bojali ste se, a vjerojatno se i dalje bojite, da je procurilo iz vaše organizacije.«

»Nije«, odvratio je Corey.

»Kako znaš?«

»Govorila si o našoj paranoji. O našem pretjerivanju. Ja sam jedini znao za Claire. Imamo mjere osiguranja. Nema načina da bi njezino ime procurilo iz moje organizacije.«

»Znaš da to javnost ne bi progutala.« Ruku je stavio na lice. »Moglo bi se krivo protumačiti, to je istina.«

»Okrivili bi tebe.«

»Naši neprijatelji bi to mogli iskoristiti protiv nas. Naši ostali zviždači bi se mogli osjetiti ugroženima.«

Stresla je glavom. »Zaista ne shvaćaš, je li tako?«

»Što?«

»Opravdavaš čuvanje tajni. Radiš potpuno istu stvar kao i vlasti i poslovne kompanije koje osuđuješ.«

»Nije istina.«

»Istina je. Zaštiti instituciju pod svaku cijenu. Ubio si moju sestru. I omogućio da njezin ubojica ode nekažnjen kako bi zaštitio svoju organizaciju.«

Nešto mu je bljesnulo u očima. »Maya?«

»Što je?«

»Nemoj mi ti davati moralne lekcije.«

Pošteno. Uzrujala ga je, možda i previše. To je bila greška. Željela je da ima povjerenja u nju. »Onda, zašto Burkettovi plaćaju Toma Douglassa?«

»Nemamo pojma. Prije nekoliko mjeseci hakirali smo Douglassov kompjuter, provjerili što je otvarao, čak smo napravili i popis pretraživanja. Nije bilo nikakvih naznaka. Sve što je radio ne samo da je bilo izvan financijskih zapisa, bilo je *daleko* izvan financijskih zapisa.«

»Jeste li ga pokušali pitati?«

»Oh, ne bi on razgovarao s nama, a da ga ispita policija pozvao bi se na odnos odvjetnik - stranka. Sav njegov posao sa strankama ide preko obiteljskog odvjetničkog ureda *Howell and Lamy*.«

To je ured Heather Howell.

»Na koji način ćemo onda saznati nešto više?« upitala je.

»Mi smo ga pritislili, ali bez rezultata«, rekao je. »Pa sam mislio da možda ti pokušaš.«

Petnaesto poglavlje

Za razliku od filmova, *Tom Douglass Investigations* nije imala mutno zhrapavo staklo s urezanim natpisom. Ured se nalazio u neuglednoj zgradi od opeke u aveniji Northfield u Livingstoneu, država New Jersey. Hodnik je odisao mirisom zubarske ordinacije, što je odgovaralo s obzirom na brojna imena na ploči na ulazu s natpisom *Doktor dentalne kirurgije*. Maya je pokucala na masivna drvena vrata. Nije bilo odgovora. Pritisnula je kvaku. Bilo je zaključano.

Spazila je čovjeka u bolničkoj odjeći kako na drugoj strani hodnika stoji uz recepciju. Gledao ju je sa suptilnošću teškog malja. Uzvratila mu je osmijeh, pokazala prema vratima i slegnula ramenima.

Čovjek u bolničkoj odjeći joj je prišao. »Imate krasne zube«, rekao je.

»O, uh, hvala.« Pretvarala se da je ostala bez daha, te se i dalje osmjehivala. »Znate li kad će se gospodin Douglass vratiti?«

»Trebate neku istražiteljsku pomoć, draga?«

Draga. »Tako nekako. Povjerljivo je.« Ugrizla se za donju usnu kao da pokazuje ozbiljnost i, no, možda i malo koketnosti. »Jeste li ga vidjeli danas?«

»Toma nisam vidio tjednima. Mora da je to zgodno. Biti u mogućnosti uzeti slobodne dane tek tako.«

Zahvalila mu je i krenula prema izlazu. Čovjek u bolničkoj odjeći ju je zazvao. Nije obraćala pozornost i ubrzala je korak. Corey joj je dao

Douglassovu kućnu adresu. Udaljena je tek pet minuta vožnje. Pokušat će ondje.

Kuća Douglassovih bila je jedna od jako popularnih jednokatnica, plava s ljubičastim rubovima. Posude s cvijećem prštale su bojom. Kapci na prozorima bili su pretjerano ukrašeni. Svega je bilo nekako previše, ali pristajalo je. Maya je parkirala na cesti i krenula uz prilaz. Čamac za ribolov je na kolicima stajao uz garažu.

Pokucala je na vrata. Otvorila joj je žena srednjih pedesetih odjevena u trenirku.

Stisnula je oči. »Mogu li vam pomoći?«

»Dobar dan«, rekla je Maya pokušavajući zvučati vedro. »Tražim Toma Douglassa.«

Žena, Maya je pretpostavila da je gospođa Douglass, ju je proučavala. »Nije ovdje.«

»Znate li kad će se vratiti?«

»Možda će potrajati.«

»Ja sam Maya Stern.«

»Da«, odgovorila je žena. »Poznati ste mi iz vijesti. Zašto trebate mog muža?«

Divno pitanje. »Mogu li ući?«

Gospođa Douglass se odmaknula da je pusti. Maya ustvari nije željela tražiti da uđe. Samo je kupovala vrijeme pokušavajući iznaći najbolji način kako da pristupi stvari.

Gospođa Douglass ju je kroz predsoblje odvela do sobice. U njoj je prevladavala nautika. Posvuda. Sa stropova su na žicama visjele punjene ribe. Drvom obloženi zidovi bili su ukrašeni štapovima za pecanje, ribičkim mrežama, jednim starim kotačem kormila i okruglim pojasevima za spašavanje. Visjele su i obiteljske fotografije s morskim motivima. Zapazila je dva sina koja su do sada već sigurno bila odrasla. Četvoročlana obitelj očito je voljela zajedno odlaziti u ribolov. Mayu nikad nije osobito zanimao ribolov, ali tijekom godina primijetila je da ima malo osmijeha na fotografijama koji su toliko veseli i izvorni kao osmijesi uz ulovljenu ribu.

Gospođa Douglass je sklopila ruke i čekala.

Najbolji pristup, brzo je zaključila Maya, bit će onaj izravan.

»Vaš muž već dugo obavlja poslove za obitelj Burkett.«

Prazan izraz lica.

»Htjela sam ga pitati što radi.«

»Shvaćam«, odgovorila je gospođa Douglass.

»Znate li što o njegovima poslovima s Burkettovima?«
»Vi ste Burkett, Maya, je li tako?«
Pitanje ju je malo uzdrimalo. »Udata sam Burkett.«
»To sam i mislila. A vidjela sam i da vam je muž ubijen.«
»Da.«
»Moja sućut.« Zatim: »Mislite da Tom zna nešto o ubojstvu?«
Ponovo ju je osupnula njezina bezosjećajnost. »Ne znam.«
»Ali zbog toga ste ovdje?«
»Jednim dijelom.«
Gospođa Douglass je kimnula. »Žao mi je, ali zbilja ništa ne znam.«
»Htjela bih razgovarati s Tomom.«
»Nije u blizini.«
»Gdje je?«
»Otišao je.«
Krenula je prema vratima.
»Ubijena je i moja sestra«, nastavila je Maya.
Gospođa Douglass je usporila.
»Zvala se Claire Walker. Znači li vam nešto to ime?«
»Bi li trebalo?«
»Neposredno prije nego je ubijena saznala je o tajnim isplatama Burkettovih vašem mužu.«
»Tajnim isplatama? Ne znam što želite time reći, ali mislim da je najbolje da odete.«
»Kakve poslove Tom obavlja za njih?«
»Ne znam.«
»Imam vaše porezne prijave za posljednjih pet godina.« Sada je red bio na gospođi Douglass da se iznenadi. »Imate... što?«
»Više od polovice godišnjih prihoda vašega muža dolazilo je od Burkettovih. Isplate su poprilične.«
»Pa? Tom naporno radi.«
»Radi što?«
»Ne znam. A i da znam, sigurno ne bih rekla.«
»Nešto u vezi tih isplata brinulo je moju sestru, gospođu Douglass. Nekoliko dana nakon što je saznala za njih netko ju je mučio i pucao joj u glavu.«
Zaokružila je usne u savršen O. »I mislite, što, da je Tom imao veze s time?«
»Nisam to rekla.«
»Moj muž je dobar čovjek. Kao i vi, bio je u vojsci.« Glavom je

pokazala prema zidu iza nje. Ispod plakete na kojoj je stajalo »Semper Paratus« bila su dva srebrna ukrižena sidra, cijenjena časnička oznaka za vodu palube. Maya je poznavala nekolicinu iz Mornarice. Bio je to častan položaj. »Tom je skoro dvadeset godina radio kao gradski policajac. Rano se umirovio nakon što je nastradao na poslu. Otvorio je svoju firmu i naporno radi.«

»Dakle, što je radio za Burkettove?«

»Rekla sam vam. Ne znam.«

»Ili nećete reći?«

»Tako je.«

»Ali što god je radio za njih, bilo je vrijedno devet ili deset tisuća mjesečno unazad... koliko dugo?«

»Ne znam.«

»Ne znate kad je počeo s njima?«

»Njegov posao je povjerljiv.«

»Nikad nije pričao o Burkettovima?«

Prvi puta je Maya ugledala pukotinu na njezinu oklopu dok je tiho odgovorila: »Nikad.«

»Gdje je, gospođo Douglass?«

»Otišao je. I ne znam ništa.« Sirom je otvorila vrata. »Reći ću mu da ste navratili.«

Šesnaesto poglavlje

Većina ljudi ima zastarjelu predodžbu o tome kako izgledaju trgovine s oružjem na streljani. Zamišljaju olinjale punjene životinje i medvjeda krzna po zidovima, prašnjave puške složene bez reda, mrzovoljnog vlasnika iza pulta odjevenog poput lovca iz Zekoslava Mrkve, ili u majici bez rukava s kukom umjesto jedne ruke.

To više nije slučaj.

Maya, Shane i njihovi kolege su se okupljali u najmodernijem streljačkom klubu nazvanom PNS, što je značilo Pravo na samozaštitu, ili, kako su se neki šalili, Pravo na smaknuće. Zaboravite prašinu. Ovdje je sve bliještalo kao novo. Besprijekorno uslužni zaposlenici bili su u crnim polo majicama uredno utaknutima u kaki hlače. Oružje je bilo izloženo u staklenim vitrinama poput vrijednog nakita. Sveukupno je bilo dvadeset odjeljaka za pucanje, deset za udaljenost od dvadeset pet metara, deset za petnaest. Digitalni simulator radio je na principu velike video igre. Zamislite kino dvoranu u kojoj oživljava prilično opasna situacija. Napad bande, otmica talaca, Divlji zapad, čak i upad zombija, a napadaju vas vjerno oblikovane mete. Iz oružja stvarne težine »pucate« laserom.

Maya je većinom dolazila pucati iz pravog oružja na papirnate mete i družiti se s prijateljima od kojih je većina nekad bila u vojsci. Mjesto je odgovaralo onome što se u reklami nazivalo »ugoda sa stilom.« Neki pristupaju klubovima da igraju golf ili tenis, ili da se okušaju u bridžu.

Maya je bila VIP članica kluba »Guntry«. S obzirom da je nekad bila u vojsci, ona i prijatelji dobivali su pedeset posto popusta.

Klub *Guntry*, smješten na Route 10, imao je tamne drvene zidove i bogate tepihe što je Mayu podsjećalo na lošu imitaciju biblioteke Burkettovih ili na bolji *steak house*. Na sredini prostorije smješten je stol za biljar. Bilo je mnogo kožnatih fotelja. Na tri zida visjeli su televizori s ravnim zaslonima. Na četvrtom su velikim kosim slovima bile ispisane riječi iz Drugog amandmana. Postojala je i prostorija za pušenje cigara, stolovi za kartanje i besplatan Wi-Fi.

Vlasnik Rick također je bio u crnoj polo majici i kaki hlačama. Na pojasu je stalno nosio pištolj. Pozdravio ju je s osmijehom i lupanjem šake. »Krasno je da si se vratila, Maya. Ja i dečki, kad smo čuli vijesti...«

Kimnula je. »Hvala na cvijeću.«

»Samo smo željeli nešto napraviti, znaš.«

»Hvala vam.«

Rick se nakašljao u šaku. »Ne znam je li ovo pravo vrijeme za ovakvo pitanje, ali ako ti treba posao s fleksibilnijim radnim vremenom... «

Rick joj je stalno nudio posao da podučava pucanje. Žene su bile najbrže rastuća populacija što se tiče kupnje oružja i odlazaka na streljane poput ove. Isto tako, u velikom broju više su voljele žene za instruktore kojih je i dalje bilo jako malo.

»Imat ću to na umu«, odgovorila je Maya.

»Odlično. Dečki su gore.«

Bilo ih je petero te večeri, uključivši Shanea i Mayu. Ostala trojica su otišla na simulator dok su Shane i Maya pucali na udaljenosti od dvadeset i pet metara. Maya je u pucanju nalazila Zen. Bilo je nečega u ispuštanju daha kad se povlači okidač. Mirnoća, tišina prije gotovo dobrodošlog trzaja. To ju je smirivalo i stvaralo osjećaj ugone. Kad su završili, vratili su se u VIP prostoriju. Bila je jedina žena u njoj. Moglo bi se pomisliti da je u ovakvim mjestima vladao seksizam, ali ovdje je bilo jedino važno koliko dobro netko puca. Mayina vojnička prošlost, ako već ne junaštvo, činila ju je lokalnom zvijezdom. Neki tipovi su bili očarani njome. Neki su bili pomalo zaljubljeni. To nije smetalo Mayi. Usprkos onome što se može pročitati, većina vojnika ima puno poštovanja prema ženama. U njezinu slučaju, izgledalo je da su bilo kakve osjećaje koje su gajili prema njoj usmjerili u nešto bezazlenije ili bratskije.

Pogledom je prešla riječi iz Drugog amandmana na zidu.

Datošću da je dobro organizirana Narodna vojska potrebna za sigurnost slobodne države, pravo ljudi da drže i nose oružje ne smije se kršiti.

Nezgrapna gramatika, blago rečeno. Maya je naučila da nikad ne raspravlja ili se svađa s onima na drugoj strani. Njezin otac koji je bio odlučno protiv oružja znao je odbrusiti: »Želiš svoju veliku jurišnu pušku? A u kojoj si to >dobro organiziranoj Narodnoj vojsci<?« Istovremeno su njezini prijatelji pobornici oružja oponirali: »Koji dio iz >ne smije se kršiti te zbunjuje?« Bila je to čudesno elastična frazeologija i opravdavala je izreku prema kojoj svatko vidi samo ono što mu je u interesu. Ako netko voli oružje, u ovom dokumentu naći će jedan smisao. Ako ga mrzi, naći će drugi.

Shane je Mayi dohvatio Coca Colu. Alkohol je bio zabranjen jer je i najnerazumnijem među njima bilo jasno da alkohol i oružje ne idu zajedno. Petero njih je sjedilo i započelo nevezani razgovor. Uvijek bi započinjao s mjesnim sportskim timom, ali bi ubrzo prešao na nešto dublje. To je Mayi bio najbolji dio. Bila je jedna od njih, osim što je možda bila nešto malo više. Dečki su često tražili mišljenje iz ženske perspektive jer je rat brzinom munje remetio veze kod kuće. Vojniku je bila jeftina isprika da nitko kod kuće ne razumije kroz što prolazi, ali bila je i jako prikladna. Nakon misije u nekoj vražjoj rupi, stvari se počinju gledati na drugi način. Ponekad jasno, ali češće se radi o teksturi, nijansama i mirisima. Stvari koje su bile važne više to nisu i obratno. Veze i brakovi su sami po sebi teški, ali kad se u njih umiješa rat, male pukotine postaju otvorene rane. Nitko ne vidi što vojnik vidi, ponovo očite, objektivne stvari, osim njegovih suboraca. To je kao u filmovima u kojima jedino glavni lik vidi duhove, a svi ostali misle da je poludio.

U ovoj prostoriji svi su vidjeli duhove.

S obzirom da je bio samac i ponešto emocionalno zatvoren, Shaneu ispovijedanje nije išlo od ruke. Premjestio se na sjedalo u kutu, izvukao novi roman Anne Quindlen i počeo čitati. Bio je pasionirani čitatelj, osim, u što se Maya uvjerila prošle večeri, kad je čitao djeci naglas. Mogao je čitati bilo gdje, čak i u helikopteru čiji propeleri su bili toliko bučni da se činilo da ti izvire iz glave.

Nakon nekog vremena Maya je krenula prema njemu. Na televizoru iznad njihovih glava prenosila se treća četvrtina košarkaške utakmice između *New York Knicksa* i *Brooklyn Netsa*. Kad je stigla, odložio je

knjigu. Svoje duge noge prebacio je na kožnati otoman i rekao: »Fino.«

»Što?«

»Pretpostavljam da si sada spremna izvjestiti me.«

Nije bila. Htjela ga je zaštititi. Kao i uvijek.

Ali Shane ne bi prihvatio takav odgovor, a bilo bi nepošteno i možda štetno da mu ne pruži ništa. Razmišljala je da li da mu ispriča da se osobno srela s Coreyem Rudzinskijem, ali nije znala kako će reagirati. Vjerojatno ljutito. Corey je na kraju bio vrlo određen:

»Bez jednokratnih mobitela. Komuniciramo samo ako je hitno. Ako me trebaš, nazovi klub i traži Lulu. Ako ja tebe trebam, klub će te nazvati i prekinuti vezu. To će biti znak da dođeš ovamo. Ali, Maya, ako se osjetim imalo nelagodno, odlazim. Vjerojatno zauvijek. Zato ne govori ništa.«

Ne govori ništa, to se za sada čini najboljim. Ako upropasti tu vezu, Corey će vjerojatno nestati. To ne može riskirati.

Ali može krenuti još jednim putem.

Shane ju je gledao i čekao. Mogao bi tako cijelu noć.

»Što ti je poznato o Kierceu?« upitala ga je.

»O policajcu za ubojstva koji radi na Joeovom slučaju?«

Kimnula je.

»Ne previše. Ima solidan ugled, ali ne družimo se previše s ljudima iz Njujorške policije. Zašto?«

»Sjećaš se Joeove sestre, Caroline?«

»Da.«

»Rekla mi je da obitelj daje Kierceu novac.«

Shane je napravio grimasu. »Kako to misliš, daje mu novac?«

»Tri puta nešto manje od deset tisuća.«

»Za što?«

Slegnula je ramenima. »Nije znala.«

Ispričala mu je što joj je Caroline rekla o isplatama, o tome kako joj zaporka nije bila prihvaćena, o svojoj odluci da pričeka prije nego se suoči s Neilom ili Judith.

»U tome nema smisla«, rekao je Shane. »Zašto bi dovraga Joeova obitelj podmićivala Kiercea?«

»To ti meni reci«, uzvratila je.

Razmišljao je trenutak. »Oboje znamo da su bogati čudni.«

»Znamo.«

»Ali plaćaju li Kiercea u nadi da će, što, bolje obavljati posao? Joeov slučaj učiniti prioritarnim? To već je. Misle li Burkettovi da policajcu moraju davati napojnicu ili slično?«

»Ne znam«, odgovorila je. »Ali postoji još nešto.«

»Što?«

»Caroline tvrdi da je obitelj počela plaćati Kierceu *prije* Joeove smrti.«

»Glupost.«

»Tako ona misli.«

»U krivu je. To čak nema ni smisla. Zašto bi Kierceu dali novac prije ubojstva?«

Maya je ponovila: »Ne znam.«

»Nije valjda da su predvidjeli Joeovo ubojstvo i koji će detektiv voditi slučaj?« Odmahnuo je glavom. »Znaš koji je najvjerojatniji odgovor, je li tako?«

»Ne.«

»Caroline se poigrava s tobom.« Razmislila je o tome.

»Ma daj, sve to kako ide na internet pred tobom i odjednom, uh, zaporka je promijenjena? To je strašno uvjerljivo, nije li?«

»Je«, složila se.

»Laže. Čekaj, zaboravi što sam rekao.«

»Što?«

Shane se okrenuo prema njoj. »Caroline je prvorazredna luđakinja, je li tako?«

»Najvišeg stupnja.«

»Onda možda ne laže«, rekao je Shane zagrijavajući se za svoju novu teoriju. »Možda je sve umislila. Posloži kockice. Tu je ta prvorazredna luđakinja. Brat joj je ubijen. Svi se okupljate za čitanje oporuke. Zatim se to odgađa zbog, čega, nekakvog kaosa u papirologiji?«

»Nije bio samo kaos«, odgovorila je. »Nešto nije u redu s potvrdom o smrti.«

»Još bolje. Dakle, pod stresom je.«

Maya se namrštila. »Dakle umislila je da je vidjela isplate policajcu za ubojstva?«

»Sada je to moguće kao i svaki drugi scenarij.« Shane se naslonio. »Maya?«

Znala je što slijedi.

»Možeš li prestati s time, molim te.« Rekao je. »Prestati s čime?«

Namrštio se. »Boli me želudac kad mi lažeš.«

»Ne lažem ti.«

»Stvar semantike. Što mi ne govoriš?«

Vjerojatno previše toga. Ponovo je razmišljala da mu kaže nešto više, ali opet je automatski reagirala u namjeri da ga zaštiti. Pitala se je li da mu ispriča o Claireinom tajnom mobitelu, ali to bi odvelo do Coreya. Nije još željela otići tako daleko. Nije mu ispričala ni što je vidjela na kameri-dadilji, ali i to može pričekati. Uvijek je bolje biti na oprezu. Sve se može reći poslije, ali ne može ostati neizrečeno.

Shane se primaknuo da nitko ne čuje i zatim prošaptao, »Odakle ti onaj metak?«

»To moraš zaboraviti.«

»Napravio sam ti veliku uslugu.«

»A tvoje usluge uvijek traže nešto za uzvrat.«

To ga je zabolilo te je ušutio, a što je znala da će se dogoditi. Vratila je temu na Caroline.

»Rekao si nešto zanimljivo o Caroline da je bila pod stresom.«

Shane je čekao.

»Nije govorila samo o Joeu. Govorila je i o svom drugom bratu.«

»Neilu?«

Odmahnula je glavom. »Andrewu.«

Iskrivio je lice. »Čekaj, o onome koji je pao s broda?«

»Nije pao.«

»Kako to misliš?«

Konačno. Nešto što je smatrala sigurnim da mu može povjeriti. »Joe je bio ondje. Na brodu s njime.«

»U redu, onda?«

»Onda, Joe mi je rekao da se nije radilo o nesretnom slučaju. Rekao je da je Andrew počinio samoubojstvo.«

Shane se srušio na naslon. »Zaboga.«

»Da.«

»Zna li obitelj?«

Slegnula je ramenima. »Mislim da ne zna. Svi tvrde da se radilo o nesretnom slučaju.«

»A Caroline je to jučer potaknula?«

»Aha.«

»Zašto?« upitao je Shane. »Andrew Burkett je umro, kad, prije skoro dvadeset godina, je li tako?«

»Na neki način mislim da je bilo prirodno«, odgovorila je.

»Kako to?«

»Dva brata. Navodno vrlo bliski. Obojica umiru mladi i na tragičan način.«

Shvativši, Shane je kimnuo. »Novi razlog zašto ju je mašta možda nadjačala.«

»I nikad nije vidjela Joeovo tijelo.«

»Ponovi?«

»Caroline. Nikad nije vidjela Joeovo tijelo. Ni Andrewovo. Željela je. Da se stvar okonča. Dakle, Andrew umire na moru. Ne vidi njegovo tijelo. Joe je ubijen. Ni njegovo tijelo ne vidi.«

»Ne razumijem«, nastavio je Shane. »Zašto nije vidjela Joeovo?«

»Obitelj joj nije dozvolila, ili tako nešto, ne znam. Ali pogledaj stvar s njezina stajališta. Dva mrtva brata. A nema tijela. Ni jednog nije vidjela u lijesu.«

Zašutjeli su, ali Shaneu je postalo jasno. Caroline je pogodila u žicu kad je s Mayom razgovarala o potrebi da vidi tijelo. Njih se dvoje u prekomorskoj misiji s time srelo nebrojeno puta. Kad bi vojnik poginuo u borbi, njegova obitelj često nije mogla prihvatiti smrt dok ne vidi konačni dokaz.

Mrtvo tijelo.

Možda je Caroline bila u pravu. Možda je u tome ležao razlog zbog kojeg su vojnici svakoga, čak i mrtve, dovodili kući.

Shane je prekinuo tišinu. »Dakle, Caroline ima problema s prihvaćanjem Joeove smrti.«

»Ima problema s prihvaćanjem *obiju* smrti«, dodala je Maya.

»I misli da njezina obitelj plaća čovjeka koji istražuje Joeovo ubojstvo.«

U tom trenutku je Mayu nešto streslo da je zamalo pala. »Oh ne... «

»Što je?«

Progutala je slinu. Pokušala je razmisliti, srediti misli. Brod. Kotač kormila. Ribički trofeji...

»Semper paratus«, rekla je.

»Što?«

Uхватиła je njegov pogled. »Semper paratus.«

»To je latinski«, rekao je. »Znači >uvijek spreman<.«

»Znaš to?«

Brod. Ribički trofeji. Kotač kormila i pojasevi za spašavanje. Ali najviše ukrižena sidra. Pretpostavljala je da sidra znače Mornaricu. Uglavnom je tako. Ali još netko koristi ukrižena sidra za oznaku vođe palube.

Shane je kimnuo. »To je geslo Obalne straže.«

Obalna straža.

Grana Oružanih snaga s nadležnošću u međunarodnim i domaćim vodama. Obalna straža može proglasiti nadležnost nad svakom smrću na otvorenim morima...

»Maya?«

Okrenula se prema njemu. »Trebam još jednu uslugu, Shane.«

Nije odgovorio.

»Trebam te da saznaš tko je bio glavni istražitelj u pomorskoj smrti Andrewa Burketta«, rekla je. »Trebam te da vidiš je li to bio časnik Obalne straže Tom Douglass.«

Sedamnaesto poglavlje

Spremiti Lily na spavanje obično je bio rutinski zadatak. Maya je čula sve one grozne priče o maloj djeci kojima je odlazak na spavanje predstavljao noćnu moru. Ali ne i za Lily. Njoj kao da je bilo dovoljno za taj dan i bila je spremna ostaviti ga iza sebe. Glava bi joj pala na jastuk i, puf, zaspala bi u tren oka. Ali večeras, nakon što ju je Maya stavila u krevet, rekla je: »Priču.«

Maya je bila iscrpljena, ali nije li to jedna od radosti majčinstva? »Naravno, dušo, što bi htjela čuti?«

Lily je pokazala na knjigu Debi Gliori. Maya je čitala nadajući se da će djelovati kao hipnoza ili dosadni kolega s posla i da će joj oči početi padati prije nego što ih sklopi za san. Ali knjiga je imala obrnuti učinak on namjeravanog. Maya je bila ta koja je počela drijemati, a Lily ju je bockala da ostane budna. Uspjela je završiti priču. Zatvorila je knjigu, počela je ustajati, a Lily je rekla: »Opet, opet.«

»Mislim da je vrijeme za spavanje, dušo.« Lily je počela plakati. »Strah me.«

Maya je znala da u takvim trenucima nije dobro ostaviti dijete u svojoj sobi, ali ono što priručnici za roditelje zaboravljaju jest da će svako ljudsko biće, čak i roditelji, kad su iscrpljeni izabrati lakši put. Mala je djevojčica izgubila oca. Bila je premala da to shvati, naravno, ali moralo je postojati nešto, neka podsvjesna bol, instinktivno saznanje da nešto nije u redu.

Dignula je Lily iz kreveta. »Dođi. Možeš spavati sa mnom.«

Odnijela ju je i nježno položila na Joeovu stranu kreveta. Uz rub je postavila jastuke kao improviziranu ogradu i nakon toga, da bude sasvim sigurna, još nekoliko jastuka bacila je na pod u slučaju da se Lily nekim slučajem otkotrlja kroz tu nesigurnu prepreku. Povukla je pokrivač i podvukla ga ispod Lilyjine brade, a kad je to napravila, zaskočio ju je jedan od onih iznenadnih »bum« trenutaka, onaj kojeg doživi svaki roditelj u trenutku kad je preplavljen ljubavlju prema svom djetetu, kad je ispunjen obožavanjem i kad osjeća da se u njemu nešto podiže što želi zadržati, a tada, istovremeno, sva brižnja, sav strah od gubitka te osobe preplaši ga da se gotovo ukoči. Pita se kako će se ikad više opustiti znajući koliko je ovaj svijet opasan.

Lily je sklopila oči i zaspala. Maya je nepomično ležala uz nju i gledala njezino malo lišće provjeravajući diše li duboko i jednolično. Ostala je tako dok joj mobitel nije milostivo zazvonio i prekinuo čaroliju.

Nadala se da bi to mogao biti Shane s odgovorom o Tomu Douglassu, iako joj je rekao da njegovu vojnu prošlost neće moći provjeriti do jutra. Uzela je mobitel i vidjela ime svoje nećakinje Alexe. Malo uspaničena, i to je bila osoba koju ne smije izgubiti, žurno je pritisnula zelenu tipku.

»Sve u redu?«

»Hmra, da«, odgovorila je Alexa. »Zašto ne bi bilo?«

»Nema razloga.« Čovječe, Maya se svakako mora opustiti. »Što je novo, mala? Treba ti pomoć oko zadaće?«

»Baš. A da mi treba misliš da bih nazvala tebe?« Maya se nasmijala. »Dobro rečeno.«

»Sutra je Dan nogometa.«

»Molim?«

»To je ona bedastoća koja se događa u našem gradu kad svi razredi imaju utakmice i gdje se prodaju navijački rekviziti i bude kuća za skakanje i luna park i sve to. Mislim, zabavno je za male klince.«

»Dobro.«

»Znam da si rekla da imaš posla, ali nadala sam se da bi ti i Lily mogle doći.«

»Oh.«

»Doći će i tata i Daniel. Njegova utakmica je u deset, moja u jedanaest. Možemo voditi Lily naokolo, uzeti joj životinju od balona - gospodin Ronkowitz, moj profesor engleskog, radi ih za svu malu djecu

- odvesti je na vrtuljak. Mislim da bi bilo zgodno. Nedostaje nam.«

Maya je pogledala Lily koja je spavala pored nje. Snažni osjećaji ponovo su je obuzeli.

»Teta Maya?«

Alexa i Daniel su Lilyni rođaci. Obožavala ih je. Maya je željela, trebala ih je, da igraju veliku ulogu u Lilynu životu.

»Drago mi je da je Lily već zaspala«, rekla je Maya Alexi.

»Ha?«

»Jer da joj kažem da će sutra vidjeti rođake bila bi previše uzbuđena da se uopće približi krevetu.«

Alexa se nasmijala. »Odlično, vidimo se ujutro? To je kod gradskog prstena.«

»U redu.«

»Oh, i tebi za informaciju. Moj glupi trener bit će tamo.«

»Nema brige. Mislim da se nas dvoje sada razumijemo.«

»Laku noć, teta Maya.«

»Laku noć, Alexa.«

Noć je bila loša.

Zvukovi su je počeli napadati upravo kad je bila u onom finom prijelazu iz jave u san. Vika, krici, propeleri i pucnjava bili su nemilosrdni. Nisu prestajali. Nisu se stišavali. Pojačavali su se i trajali. Maya nije bila u svom krevetu. Nije bila ni tamo u misiji. Bila je u nekom među-svijetu, obješena, izgubljena. Sve je bilo samo tama i buka, trajna, neprekidna buka, ona buka koja kao da dolazi iz nutrine, kao da joj je neko malo biće ušlo u glavu i u njoj počelo vrištati i grebati.

Nije bilo izlaza ni razumnih misli. Nije postojalo ovdje ili sada, jučer ili sutra. Sve će to doći kasnije. Sada je postojala samo patnja od zvukova koji su joj poput oštrog noža sjekli kroz mozak. Glavu je čvrsto s obje strane stisnula rukama kao da pokušava slomiti vlastitu lubanju.

Bilo je toliko loše.

Toliko da čovjeku dolazi da učini sve da izmoli...

- *O, Bože, molim te...*

... da prestane. Dođe mu da pomisli da uzme pištolj i utiša zvukove, samo kad bi znao gdje je, kad bi znao da je toliko blizu kreveta gdje u malom sefu drži pištolj...

Maya nije znala je li sve trajalo nekoliko minuta ili sati. Činilo se beskrajnim. Vrijeme gubi smisao kad zvukovi dave. Treba samo izdržati i pokušati ostati na površini.

Ali u jednom trenutku, jedan se novi zvuk, »poznatiji« zvuk, probio u njezin čujni pakao. Činilo se da dolazi iz velike udaljenosti. Da mu treba dugo da dođe do nje i da ga postane svjesna. Morao se boriti s ostalim zaglušujućim zvukovima od kojih je jedan kojeg je postala svjesna dok je izranjala na javu bio njezin prigušeni krik.

Zvono na vratima. Zatim glas: »Maya? Maya?«

Shane. Počeo je lupati po vratima. »Maya?«

Otvorila je oči. Zvukovi nisu toliko nestali koliko su se podrugljivo povukli podsjećajući je da mogu utihnuti, ali da su uvijek tu, uvijek s njom. Ponovo je pomislila na teoriju da zvuk nikad ne umire, da ako povičeš usred šume i začuješ jeku, ta jeka jedino slabi i slabi, ali nikad se ne izgubi potpuno. Tako je bilo i s njezinim zvukovima.

Nikad je nisu potpuno napustili.

Pogledala je na svoju desnu stranu gdje je spavala Lily.

Ali, nije je bilo.

Srce joj je skočilo u grlo. »Lily?«

Kucanje i zvonjava su prestali. Pridigla se. Noge izbacila iz kreveta. Kad je htjela ustati, zavrtjelo joj se i morala je ponovo sjesti.

»Lily?« ponovo je zazvala.

Čula je kako se dolje otvaraju vrata.

»Maya?«

Bio je to Shane, sada u kući. Bila mu je dala ključ za slučaj nužde.

»Gore sam.« Ponovo je pokušala, ovaj puta uspjela je ustati. »Lily? Ne mogu naći Lily!«

Kuća se zatresla kad je Shane potrčao uz stepenice preskačući po dvije.

»Lily!«

»Imam je«, javio se Shane.

Pojavio se na njezinim vratima noseći Lily desnom rukom. Mayi je kroz žile prostrujalo olakšanje.

»Bila je na vrhu stepenica.« Rekao je.

Na Lilynu licu bilo je suza. Maya je pohitala do nje. Lily se na trenutak skutрила, a Maya je shvatila da ju je vjerojatno probudio njezin vrisak.

Usporila je i prisilila se na osmijeh. »Dobro je, dušo.«

Mala djevojčica je zaronila lice u Shaneovo rame.

»Oprosti, Lily. Mama je ružno sanjala.«

Lily je ovila ruke Shaneu oko vrata. Pogledao je Mayu ni ne pokušavajući sakriti sažaljenje i brigu na licu. Mayi se srce slomilo u

tisuću komada.

»Pokušavao sam nazvati«, rekao je. »Kad se nisi javljala...« Maya je kimnula.

»Hej«, rekao je malo preveselo. Nije mu to uspijevalo. Čak je i Lily osjetila nešto čudno u tonu. »Idemo dolje i doručkujmo, što kažete?«

Lily je bila oprezna, ali je i brzo dolazila k sebi. Tako je to kod male djece. Čudesno su prilagodljiva. Imaju, pomislila je Maya, sposobnost dovijanja kao u najboljih vojnika.

»Oh, pogodi što.« Rekla je Maya.

Lily ju je oprezno pogledala.

»Danas idemo u luna park s Danielom i Alexom!« Od toga je razrogačila oči. »Bit će vrtuljaka i balona...«

Maya je nastavila pričati o čarolijama Dana nogometa i odjednom se oluja od prošle noći raspršila u sjaju novog dana. Barem za Lily. Ali Mayu je grč straha, osobito zato jer je vidljivo djelovao na njezinu kćer, stiskao još suviše dugo.

Što je napravila?

Shane je nije pitao je li dobro. Znao je. Kad su Lily smjestili ispred njezina doručka i odmaknuli se da ih ne čuje, Shane je upitao: »Koliko je loše?«

»Dobro mi je.«

Shane je okrenuo glavu.

»Što je?«

»Sve ti je lakše i lakše da mi lažeš.« Bio je u pravu.

»Jako loše«, odgovorila je. »Jesi sada sretan?«

Shane se okrenuo prema njoj. Želio ju je zagrliti, vidjela je, ali nisu to učinili. Šteta. Mogla je to iskoristiti.

»Moraš popričati s nekim«, rekao je. »Kako bi bilo s Wuom?«

Wu je bio psihijatar za ratne veterane. »Nazvat ću ga.«

»Kada?«

»Kad ovo prođe.«

»Kad prođe što?« Nije odgovorila.

»Ne radi se više samo o tebi, Maya.«

»Što znači?« Pogledao je prema Lily. »Nizak udarac, Shane.«

»Oprosti. Imaš kćer koju sada moraš sama podizati.«

»Pobrinut ću se za to.«

Pogledala je na sat. Devet i petnaest. Pokušala se prisjetiti kad se zadnji puta dogodilo da je spavala duže od 4:58 ali nije uspjela. Razmišljala je i o Lily. Što se dogodilo? Je li se probudila i slušala majku

kako vrišti? Je li ju pokušala probuditi ili se samo naježila od straha?

Kakva je ona majka?

»Smrt te slijedi, Maya...«

»Pobrinut ću se za to«, ponovila je. »Samo moram završiti s ovim.«

»A pod >završiti s ovim< misliš otkriti tko je ubio Joea?« Nije odgovorila.

»Usput, bila si u pravu«, nastavio je Shane. »U vezi čega?«

»Zato sam došao. Molila si me da provjerim službu Toma Douglassa u Obalnoj straži.«

»I?«

»Bio je u njoj je četrnaest godina. Tu se prvi puta sreo s provođenjem zakona. I da, on je bio časnik zadužen za istragu smrti Andrewa Burketta.«

Bum. Imalo je smisla. Nije imalo smisla.

»Znaš li kakvi su bili njegovi nalazi?«

»Smrt nesretnim slučajem. Prema njegovom izvješću, Andrew Burkett je u noći pao preko ograde i utopio se. Vjerojatno se radilo o alkoholu.«

Stajali su neko vrijeme da se dojmovi slegnu.

»Što se dovraga događa, Maya?«

»Ne znam, ali namjeravam otkriti.«

»Kako?«

Brzo je izvadila mobitel i nazvala kuću Douglassovih. Nije bilo odgovora. Ostavila je poruku: »Znam zašto su vas Burkettovi plaćali. Nazovite me.«

Ostavila je broj svog mobitela i prekinula.

»Kako si saznala za Douglassa?« upitao ju je.

»Nije važno.«

»Stvarno?«

Shane je ustao i počeo koračati. Nije ga trebalo poznavati dobro kao Maya da bi se vidjelo da nije dobro.

»Što je?« upitala ga je.

»Jutros sam nazvao detektiva Kiercea.«

Maya je zatvorila oči. »Zbog čega?«

»Oh, ne znam. Možda zato jer si sinoć iznijela prilično tešku optužbu.«

»To je bila Carolineina optužba.«

»Kako god. Htio sam ga malo pritisnuti.«

»I?«

»Dopada mi se. Mislim da je iskren. Mislim da Caroline sere.«

»U redu, jednostavno zaboravi.«

Ispustio je iritantan zujav zvuk sličan onom na netočan odgovor u kvizu.

»Što?«

»Oprosti, Maya, netočan odgovor.«

»O čemu pričaš?«

»Kierce mi nije želio dati nikakve informacije o tijeku istrage«, nastavio je Shane. »Kao što radi svaki dobar policajac koji slijedi pravila i ne prima mito.«

Mayi se nije dopalo kamo stvar ide.

»Ali«, rekao je Shane podižući prst u zrak, »mislio je da će biti u redu ako mi ispriča o jednom incidentu koji se nedavno dogodio u tvojoj kući.«

Maya je pogledala Lily. »Ispričao ti je o kameri-dadilji.«

»Pogodak.«

Čekao je da mu objasni. Nije dočekao. Stajali su i gledali se isuviše dugo. Shane je prekinuo tišinu.

»Zašto mi ti to nisi rekla?« upitao je.

»Namjeravala sam.«

»Ali?«

»Ali ionako misliš da sam nestabilna.«

Ponovo je ispustio iritantan zujav zvuk. »Krivo. Mogu misliti da ti treba pomoć...«

»Točno tako. Tjeraš me da nazovem Wua. A što bi bio pomislio da sam ti rekla kako mislim da sam na kameri-dadilji vidjela mog ubijenog muža?«

»Saslušao bih te«, odgovorio je. »Saslušao bih te i pokušao ti pomoći da saznaš što stoji iza toga.«

Znala je da tako misli. Shane je uhvatio stolicu, donio je do nje i sjeo.

»Reci mi što se dogodilo. U detalje.«

Nema smisla dalje tajiti. Ispričala mu je o kameri-dadilji, o Isabelli i paprenom spreju, o tome kako nedostaje Joeova odjeća i o njezinu odlasku u nastambe za osoblje na imanju Burkettovih gdje je živjela Isabella. Kad je završila, Shane je rekao: »Sjećam se te košulje. Da si sve izmislila, zašto je ne bi bilo?«

»Tko zna?«

Shane je ustao i krenuo uz stepenice. »Kamo ideš?«

»Idem pogledati u njegovu garderobu da vidim je li ondje.«

Htjela se usprotiviti, ali Shane je bio takav. U sve se morao uvjeriti. Čekala je. Vratio se nakon pet minuta.

»Nema je«, rekao je.

»Što ne znači ništa«, dodala je Maya. »Postoji milijun razloga da ne bude ondje.«

Sjeo je preko puta nje i čupkao donju usnu. Prošlo je pet sekunda. Zatim deset »Hajdemo malo prodiskutirati stvar.«

Maya je čekala.

»Sjećaš se što je rekao general Dempsey kad je posjetio logor?« upitao je. »O predvidljivosti na ratištu.«

Kimnula je. General Martin Dempsey, zapovjednik Glavnog stožera, rekao je da je od svih ljudskih poduhvata ratovanje najnepredvidljivije. Jedino pravilo o tome što će se dogoditi u bici jest da se ne zna što će se dogoditi u bici. Treba biti spreman na ono što se čini nemogućim.

»Dakle, hajdemo odvrtni priču«, rekao je. »Recimo da si zaista vidjela Joea na toj kameri-dadilji.«

»On je mrtav, Shane.«

»Shvaćam. Ali... idemo korak po korak. Kao da vježbamo.«

Zakolutala je očima dajući mu znak da nastavi.

»Dobro, dakle snimku s kamere-dadilje si pogledala na čemu, na televizoru?«

»Na laptopu. Umetne se SD kartica.«

»Točno, oprosti. SD kartica. Ona koju je Isabella uzela nakon što te napala sprejem?«

»Da.«

»U redu. Dakle, umetnula si SD karticu u laptop. Vidjela Joea kako se na kauču igra s Lily. Eliminirajmo ono što je očito. To nije bilo nešto kao stara snimka, je li tako?«

»Tako je.«

»Jesi li sigurna? Rekla si da ti je Eileen dala kameru nakon pogreba. Ali, nije li netko mogao ubaciti staru snimku ili nešto slično? Vrpca s njih dvoje snimljenu prije nego je Joe ubijen?«

»Ne. Lily je bila točno u istoj odjeći kao toga dana. Snimljeno je iz točno istog kuta, s mjesta na polici usmjerenog prema kauču. Sigurno postoji trik u tome. Mora postojati. Joea su, ne znam, montirali uz pomoć *photoshopa* ili slično. Ali to nije bio stari film.«

»U redu. Znači eliminirali smo tu mogućnost.«

Stvar je postajala apsurdnom. »Koju mogućnost?«

»Da je to bila stara vrpca. Pokušajmo onda nešto drugo.« Ponovo je

počeo čupkati usnu. »Zamislimo, samo zbog diskusije, da je to zaista bio Joe. Da je živ.« Podigao je ruke iako nije ništa rekla. »Znam, znam, ali budi strpljiva, može?«

Maya je suspregnula uzdah i slegnula ramenima kao da kaže »kako hoćeš.«

»Kako bi ti postupila?« upitao je. »Da si na Joevu mjestu i želiš izmisliti svoju smrt.«

»Izmisliti smrt i onda što, uvući se u kuću i igrati se s djetetom? Ne znam, Shane. Zašto mi ti ne kažeš? Očito je da imaš teoriju.«

»Ne baš teoriju, ali...«

»Uključuje li i zombije?«

»Maya?«

»Da?«

»Služiš se sarkazmom kad si u defanzivi.«

Namrštila se. »Oni tečajevi iz psihijatrije«, rekla je. »Stvarno daju rezultate.«

»Ne znam čega se toliko bojiš.«

»Bojim se da gubim vrijeme. Ali dobro, Shane. Zaboravi zombije. Reci mi svoju teoriju. Kako bi ti izmislio smrt da si Joe?«

I dalje je čupkao usnu. Maya se pobjerala da je ne raskrvari.

»Ja bih to *možda* napravio ovako«, rekao je. »*Možda* bih unajmio dva klipana s ulice. *Možda* bih im dao pištolje sa slijepim mecima.«

»Oho«, rekla je.

»Pusti me da završim. Ali bih izostavio ono možda, ako nemaš ništa protiv. Ja, Joe, bih namjestio stvar. Nabavio bih metke s krvi ili nešto slično. Da izgleda stvarno. Joe je volio to mjesto u parku, je li tako? Znao je kakvo je osvjetljenje. Znao je da će biti dovoljno tamno da ne vidiš što se točno događa. Razmisli. Zar zaista misliš da su se ta dva klipana slučajno našla ondje? Nije li ti to bilo čudno?«

»Čekaj, taj dio ti je čudan?«

»Sve to oko pljačke...« stresao je glavom. »Meni je cijelo vrijeme izgledalo besmisleno.«

Maya je sjedila. Kierce je već dokazao da je pljačka besmislena nakon što su mu balistička ispitivanja pokazala da su i Joe i Claire ubijeni iz istog oružja. Naravno, Shane to nije znao.

»Pretpostavimo da je sve bilo namješteno«, nastavio je, pripremajući se za svoju neobičnu teoriju zavjere. »Pretpostavimo da su ta dva klipana unajmljena da pucaju slijepim mecima i da izgleda kao da je Joe mrtav.«

»Shane?«

»Da.«

»Jasno ti je koliko to suludo zvuči, je li tako?« I dalje je čupkao donju usnu.

»I policija je bila ondje, Shane, sjećaš se? Ljudi su vidjeli tijelo.«

»U redu, idemo jedno po jedno. Kao prvo, ljudi koji su vidjeli tijelo. Naravno. Da si bila jedini svjedok, to ne bi bilo dovoljno. Dakle, Joe leži s lažnom krvi ili slično. U mraku. Vidi ga nekoliko ljudi. Ali mu nisu opipali bilo ili nešto slično.«

Maya je odmahнула glavom. »Šališ se?«

»Vidiš li problem u mojoj teoriji?«

»Gdje da počnem?« uzvratila je. »Što je s policijom?«

Raširio je ruke. »Nisi li mi sama rekla da je bilo isplata?«

»Kierceu, želiš reći? Tvom novom prijatelju koji ti je drag i slijedi pravila?«

»Možda sam u krivu što se njega tiče. Ne bi bilo prvi puta. A možda se Kierce pobrinuo da bude na dužnosti kad se ubojstvo dogodilo. Ako je bilo namješteno, Joe je znao kada i gdje. Zato se Kierce pobrinuo da mu se ime pojavi na rasporedu. Ili su možda, ne znam, Burkettovi potplatili šefa ili kapetana ili bilo koga da se pojavi Kierceovo ime i da bude prvi na mjestu zločina.«

»Ti bi trebao snimiti jednu od onih zavjera na *YouTubeu*, Shane. Je li i 11. rujan bio zavjera iznutra?«

»Izlažem ti mogućnosti, Maya.«

»Da budemo načistu«, rekla je. »Svi su bili uključeni. Klipani koje je Kierce uhitio. Policajci na mjestu zločina. Mrtvozornik. Želim reći, ako je Joe odvezen kao mrtav, postoji obdukcija, nije li tako?«

»Stani«, prekinuo ju je Shane.

»Što je?«

»Nisi li rekla da je bilo nekih problema s potvrdom o smrti?«

»Birokratska zavrzlama. I molim te, prestani čupkati usnicu.«

Skoro da se nasmijao. »Postoje rupe u onome što govorim. Priznajem. Mogao bih zamoliti Kiercea da pogledam slike s obdukcije...

«

»Koje ti neće dati.«

»Znam biti prilično snalažljiv.«

»Nemoj. Oh, a ako su si već dali toliko truda, tko kaže da nisu mogli namjestiti i snimke s obdukcije?«

»Imaš pravo.«

»Sarkastična sam.« Odmahnula je glavom. »Mrtav je, Shane. Joe je mrtav.«

»Ili se poigrava s tobom.«

Maya je razmišljala nekoliko trenutaka. »Ili«, rekla je, »netko drugi.«

Osamnaesto poglavlje

Dan nogometa bio je kao nešto iz nostalgičnih američkih filmova koji su nekako presavršeni. Bio je isuviše nalik na Normana Rockwella¹² da bi bio autentičan. Bilo je tu šatora, štandova, igara i vrtuljaka. Bilo je smijeha, navijanja, sučeva zviždanja i muzike. Zalogajnice na kotačima nudile su burgere i kobasice, sladoled i tacose. Moglo se kupiti gotovo sve obojeno gradskom zelenom i bijelom bojom - majice, kape, majice s kapuljačom, polo majice, preslikači, boce s vodom, šalice za kavu, privjesci za ključeve, sklopive stolice. Čak su i kuće za skakanje i tobogani na napuhavanje bili u zelenom i bijelom.

Svako godište je osmislilo svoj štand. Djevojke iz sedmog razreda lijepile su privremene tetovaže. Momci iz osmog su imali radarski pištolj i gol s mrežom gdje se mogla mjeriti brzina udarca. Djevojke iz šestog su organizirale štand za bojenje lica.

Tu su Maya i Lily zatekle Alexu.

Kad ih je Alexa ugledala, ostavila je kist i potrčala prema njima vičući: »Lily! Hej!«

Lily je pustila majčinu ruku za koju se držala. Zahihotala se, malim rukama pokrila je usta i, kako to samo mala djeca mogu, stala treperiti silnom radošću u predviđanju onoga što će se dogoditi. Treperenje i hihot su jačali kako im se Alexa približavala. Hihot je prerastao u prštavi smijeh kad ju je Alexa podigla sa zemlje.

Maya je stajala, u tom pozdravljanju bila je samo promatrač i

smješkala se.

»Lily! Teta Maya!«

Bio je to Daniel koji im se žurno približavao. Za njim se vukao Eddie, i on s osmijehom na licu. Prizor je Mayi izgledao nestvarno, gotovo odbojno usred njezina kaosa, ali to je u redu. Svijet ima svoje granice i ograde. Više od svega željela je da to troje djece ostane s njihove prave strane.

Daniel je na putu prema Lily Mayu na brzinu poljubio u obraz. Uzeo ju je od sestre i visoko je podigao u zrak. Odjek Lilyna smijeha, odjek čiste, nepomućene nevinosti natjerao je Mayu da se prene. Kad je, pitala se, zadnji puta čula svoju kćer da se tako smije?

»Smijemo je odvesti na vrtuljak, teta Maya?« upitala je Alexa. »Pazit ćemo«, dodao je Daniel. Eddie je došao do Maye.

»Naravno«, odgovorila je. »Treba vam novca?«

»Imamo ga«, odgovorio je Daniel. Otputili su se.

Maya se lagano osmjehnula Eddieju. Njezin bivši šogor je danas izgledao urednije. Bio je svježije obrijan i bistrih očiju. Poljubio ju je u obraz. Nije bilo mirisa pića. Ponovo je skrenula pogled na troje djece dok su se udaljavala. Daniel je Lily spustio između sebe i Alexe. Lily je njega držala za desnu, a Alexu za lijevu ruku.

»Divan dan«, rekao je Eddie.

Maya je kimnula. Zaista je bio. Sunce je sjalo kao po uputi redatelja. Bio je to Američki san, prostrt ispred Maye kao topao prekrivač, a nju je pratio porazan osjećaj da ne pripada tom mjestu, da je sama njezina prisutnost tamni oblak koji zastire blještavilo svjetla.

»Eddie?«

Rukom je zaklonio oči od sunca. Okrenuo se prema njoj. »Claire te nije varala.«

Oči su mu se napunile suzama toliko brzo da je morao skrenuti pogled. Prignuo se, a Maya je na trenutak pomislila da plače. Pružila je ruku, htjela mu je staviti rame, ali je naglo stala i spustila je niz bok.

»Sigurna si?« upitao je.

»Da.«

»A onaj mobitel?«

»Sjećaš se mojih, uh, problema s onom snimkom iz rata koju su objavili?«

»Da, naravno.«

»Još je nešto vezano uz to.«

»Kako to misliš?«

»Tip koji ju je pustio... «

»Corey zviždač«, rekao je Eddie.

»Točno. Nije pustio zvučni zapis.«

Eddie je bio zbunjen.

»Mislim da ga je Claire odgovorila.«

»Taj zvučni dio«, upitao je, »bi ti pogoršao stvar?«

»Da.«

Eddie je kimnuo, ali nije upitao što je bilo na njemu. »Claire je bila jako uzrujana kad je izbio skandal. Svi smo bili. Brinuli smo za tebe.«

»Claire je otišla i korak dalje.«

»Kako?«

»Stupila je u vezu s Coreyem. Povezala se s njegovom organizacijom.«

Nije bilo razloga s Eddijem razgovarati o njezinim mogućim motivima. Možda je Claire s Coreyjem radila *quid pro quo* kako bi Mayu ostavio na miru. Možda ju je Corey, koji je znao biti uvjerljiv i šarmantan, uvjerio da je kroz pomaganje raskrinkavanju obitelji Burkett činila moralnu i ispravnu stvar. Na kraju, to i nije bilo važno.

»Claire je počela prikupljati prljave stvari o Burkettovima«, rekla je. »Da pomogne Coreyevoj organizaciji da ih raskrinka.«

»Misliš da je zbog toga ubijena?«

Maya je pogledala prema kćeri. Sve djevojke iz Alexina tima su se okupile oko nje i veselile se. Izmjenjivale su se u bojanju Lilyna lica u zeleno i bijelo, a čak i s ove udaljenosti Maya je mogla osjetiti djetetovu radost.

»Da.«

»Ne razumijem«, nastavio je Eddie. »Zašto mi nije rekla?«

Maya je pogled zadržala na djeci igrajući ulogu nijemog stražara. Osjećala je Eddijev pogled, ali nije odgovarala. Claire mu nije rekla jer je željela da ostane na sigurnom. Na taj način, ne govoreći mu apsolutno ništa, najvjerojatnije mu je spasila život. Claire je voljela svog muža. Jako ga je voljela. Jean-Pierre je bio glupa maštarija koja bi se pod svjetlom realnosti usirila kao pokvareno mlijeko. Claire, zakleta pragmatičarka, to je vidjela, a Maya, tako impulzivna u vlastitom ljubavnom životu, nije. Claire je voljela Eddija. Voljela je Daniela i Alexu. Voljela je ovaj život s Danima nogometa, s bojenjem lica i žarkim suncem.

»Sjećaš li se nečeg neuobičajenog, Eddie? Nečega što bi se uklopilo u ovo?«

»Kao što sam ti bio rekao, počela je raditi dokasna. Bila je rastresena. Pitao bih je što se događa, ali mi nije htjela reći.« Glas mu se smekšao. »Rekla mi je da ne brinem.«

Djeca su završila s bojenjem lica i krenula prema luna parku.

»Je li ikad spomenula čovjeka imenom Tom Douglass?«

Eddie je razmislio. »Ne. Tko je to?«

»Jedan privatni detektiv.«

»Zašto je otišla k njemu?«

»Jer su ga Burkettovi plaćali. Jesi li ikad čuo da govori o Andrewu Burkettu?«

Namrštio se. »O Joeovom bratu koji se utopio?«

»Da.«

»Ne. Kakve veze on ima s ovime?«

»Ne znam još. Ali bi mi trebao nešto učiniti.«

»Reci.«

»Sve još jednom pažljivo pregledaj. Njezine podatke o putovanjima, osobne dokumente, sva mjesta na kojima je možda nešto sakrila. Sve. Pokušavala je raskrinkati Burkettove. Saznala je da plaćaju tog Toma Douglassa, a ja mislim da je to bio katalizator za nešto veće.«

Eddie je kimnuo. »Hoću.«

Stajali su i gledali kako Daniel podiže Lily na konjića na vrtuljku. Daniel je ostao na jednoj, Alexa na drugoj strani. Lily je cvala.

»Pogledaj ih«, rekao je Eddie. »Kao...«

Maya je kimnula, bojala se progovoriti. Eddie je bio rekao da je smrt slijedi, ali vjerojatno to nije bilo tako jednostavno. Svuda oko nje igrale su se i smijale obitelji i djeca, uživali su u ljepoti ovog naizgled običnog dana. Činili su to bez straha i brige jer nisu shvaćali. Igrali su se i smijali se i osjećali se savršeno sigurnima. Nisu uviđali koliko je sve to krhko. Mislili su da je rat daleko. Ne samo na drugom kontinentu, nego i na drugom svijetu. Ne može doprijeti do njih.

Ali bili su u krivu.

Već je stigao do jednog od njih, točnije do Claire, a Maya je bila kriva. Ono što je napravila u jurišnom helikopteru iznad Al Qa'ima, kao i oni zvukovi koji je nikad neće napustiti, počelo je ječati i odjekivati i na kraju je našlo put do njezine sestre.

Istina je bila sasvim očita i duboko bolna. Da Maya nije napravila one pogreške u helikopteru, Claire bi bila živa. Stajala bi ovdje obuzeta ljepotom i smijehom svoje djece. Bila je Mayina krivica što je nema. Claire nema ovdje, a negdje iza sretnih osmijeha Daniela i Alexe ležala

je tuga koja će zauvijek ostati u njima.

Lily je počela okretati glavu i zagledavati se. Spazila je majku i mahnula joj. Maya je progutala slinu i uzvratila. Mahnuli su i Daniel i Alexa i dali joj znak da im se pridruži.

»Maya?« javio se Eddie.

Nije odgovorila.

»Idi k njima.«

Odmahnula je glavom.

»Sada nisi na straži«, nastavio je kao da joj čita misli. »Idi i uživaj u kćeri.«

Ali Eddie nije razumio. Nije pripadala ovom mjestu. Bila je stranac, izvan svog svijeta, iako je, ironično, ovo bio način života za koji se borila i sve stavila na kocku da ga zaštiti. Da, ovo. Upravo ovdje. U ovom trenutku. Ali nije mogla prijeći crtu i postati dijelom toga, zar ne? Možda je to sporazum koji je sklopila. Može sudjelovati ili štititi, ali ne može oboje. Njezini suborci bi je razumjeli. Neki bi se možda prisilili da prijeđu crtu. Smijali bi se i otišli na vrtuljak, kupovali bi majice, ali u očima bi im uvijek ostalo nešto, nešto čega se ne bi mogli riješiti, nešto što bi ih sililo da stalno promatraju okolinu za slučaj približavanja opasnosti.

Nestane li to ikad?

Možda. Ali ne još. Zato je Maya ostala na mjestu i promatrala. Nijemi stražar.

»Ti idi«, rekla mu je.

Eddie je razmislio. »Ne, ništa mi ne fali ovdje s tobom.« Stajali su i gledali. »Maya?« Nije odgovorila.

»Kad otkriješ tko je ubio Claire, morat ćeš mi reći.«

Želio je biti taj koji će osvetiti svoju ženu. To se neće dogoditi. »U redu«, odgovorila je.

»Obećavaš?«

Što znači još jedna laž? »Obećavam.«

Zazvonio joj je mobitel. Pogledala je broj. Kućni telefon Toma Douglassa. Odmaknula se ustranu i mobitel prinijela uhu.

»Halo?«

»Dobila sam vašu poruku«, rekla je gospođa Douglass. »Svratite čim budete mogli.«

»Daj da uzmem Lily s nama«, rekao je Eddie. »Djeca će biti oduševljena.«

To bi na svaki način olakšalo stvari. Kad bi pokušala Lily odvući s veselice, ona bi, razumljivo, pala u nastup bijesa vrijednog, pa, dvogodišnjeg djeteta.

»Radi se o Tomu Douglassu«, rekla je iako je nije pitao. »Živi u Livingstoneu. Neće potrajati duže od nekoliko sati.«

Eddie je napravio grimasu.

»Što je?«

»Livingstone. To je izlaz 15W s autoceste, je li tako?«

»Tako je, zašto?«

»Tjedan dana prije nego je Claire ubijena«, rekao je, »na njezinoj ENC kartici registrirano je nekoliko prolaza na tim naplatnim kućicama.«

»Je li to bilo neuobičajeno za nju?«

»Nikad prije nisam provjeravao njezin ENC, ali da, hoću reći, nismo odlazili tako daleko.«

»Što ti to govori?«

»Ima jedan zgodan trgovački centar tamo dolje. Mislio sam da je odlazila u njega.«

Ili nije želio razmisliti malo pomnije, što je bilo razumljivo. Nije važno. Maya je požurila prema svom autu. Sestra joj je ubijena zato jer se suviše približavala nekoj tajni. Bila je sigurna u to. Tajna je morala imati veze s Tomom Douglassom i, povezano s time, s Joeovim bratom Andrewom Burkettom. Kako je Andrew Burkett, koji je bio mrtav već petnaest godina kad su se Maya i Joe upoznali, mogao na bilo koji način voditi do Claireina ubojstva, i dalje je bio misterij.

Krenula je prema autocesti mijenjajući stanice, ali nije našla ništa što bi joj se svidjelo. Sada ne bi bilo korisno suviše analizirati. Kći joj je bila na sigurnom s Claireinom obitelji.

Preko *Bluetootha* se povezala s popisom pjesama na mobitelu i pokušala razbistriti misli. Lykke Li je pjevala: »Nema odmora za zle.« Pjevala je da je iznevjerila »svoga dragoga«, a nakon toga ubitačan stih: »Pustila sam da moja ljubav umre.« Maya je pjevala uz nju izgubljena u osjećaju blaženstva, a kad je pjesma završila, vratila ju je na početak, ponovo je pustila i pjevala sve do zadnje, isto tako ubitačne strofe: »Imala sam njegovo srce, ali sam ga stalno lomila.«

Joe joj je dao tu pjesmu. Njihova veza bila je podivljali vihor, ali takva je bila cijela katastrofalna povijest njezinih ljubavi. Četrdeset osam sati nakon što su se upoznali na dobrotvornoj priredbi, Joe je predložio da privatnim avionom Burkettovih odlete do otoka Turks i

Caicos. Maya je pala u nesvijest i na taj način se složila. Vikend su proveli u vili u resortu Amanyara.

Očekivala je da će nova veza slijediti njezin uobičajeni pokretački obrazac, što je značilo: žestoka, vruća, pretjerana, manijakalna romantična veza koja bi se ubrzo zacrnila. Vrućina bi prešla u prazninu. Ljubav u zbogom. Mayi je svatko tko bi joj se dopao postao njezin Jean-Pierre. Na možda tri tjedna.

I tako, nakon prvog tjedna kad se probudila i vidjela da joj je Joe sastavio popis pjesama s interneta, ležeći na leđima i zureći u strop kao tinejdžerka, pozorno je slušala svaku pjesmu i pokušavala otkriti skriveno značenje u stihovima. Sviđao joj se njegov glazbeni ukus. Pjesme su značile više od riječi. Probijale su se kroz njezin obrambeni štiti, slabile je, činile ju zreloom, koliko god zvučalo seksistički, za učenje.

Ipak, znala je da je za ples potrebno dvoje. Uživala je u kovitlanju u Joeovom vrtlogu - piće, pjesme, putovanja, seks - ali već od početka, kao i u svim njezinim romantičnim vezama, na obzoru je vidjela kraj. Njoj je to odgovaralo. Imala je svoj vojnički život. Brak, djeca, Dan nogometa - nisu bili u njezinu planu. Prema svemu, Joe je trebao završiti kao još jedna lijepa uspomena.

Njezina veza okrenula je na loše. Ali uspomene nisu.

Osim što je ostala trudna, a u posljedičnoj zbunjenosti što da napravi, Joe je silno ubrzao stvar. Zaprošio ju je klečeći na jednom koljenu uz zvuke violina. Obećao joj je sreću. Obećao joj je ljubav. Rekao je da se ponosi njezinom vojnom službom i zakleo se da će učiniti sve da joj omogući ostvarenje cilja u karijeri. Njih dvoje bit će drugačiji, rekao je, i živjeti prema njihovim pravilima. Joeova strast bila je sila sama po sebi. Oborila ju je s nogu, i prije nego što je bila svjesna, satnica Maya Stern postala je Burketiti.

Lykke Li je utihnula, a započeli su Oh Wonders i njihova »Bijela krv.« Zašto zaboga, upitala se, sluša Joeove srce drapateljne pjesme? Odgovor je bio jednostavan. Zato jer ih voli. U zrakopraznom prostoru, kad je zaboravila kamo je sve otišlo, te pjesme su dopirale do nje i dirale je, čak i ova s potresnim uvodnim stihovima:

*»Spremna sam otići, spremna sam otići.
Ne mogu to sama...«*

Lijepo ali glupo, mislila je Maya kad je ugledala Douglassov čamac uz garažu. Bila je spremna učiniti to sama.

Prije nego je uspjela pozvoniti, vrata su se otvorila. Bila je to gospođa Douglass. Lice joj je bilo umorno, koža napeta. Pogledala je lijevo i desno, otvorila unutarnja vrata i rekla: »Uđite.«

Maya je ušla. Gospođa Douglass zatvorila je vrata za sobom.

»Promatra li nas netko?« upitala je Maya.

»Ne znam.«

»Je li vam muž kod kuće?«

»Nije.«

Maya je šutjela. Ova žena ju je pozvala natrag jer je nešto htjela. Neka kaže što.

»Primila sam vašu poruku«, rekla je gospođa Douglass. Maya je jedva kimnula.

»Rekli ste da znate kakav je posao moj muž radio za Burkettove.«

Sada je gospođa Douglass čekala nju. Maya je bila kratka.

»To nisam rekla.«

»Oh?«

»Rekla sam da znam zašto Burkettovi plaćaju vašeg muža.«

»Ne vidim razliku.«

»Mislim da nije radio za njih«, nastavila je Maya. »Osim ako primanje mita ne predstavlja posao.«

»O čemu govorite?«

»Gospođo Douglass, prestanite se igrati sa mnom, molim vas.« Raširila je oči. »Ne igram se. Molim vas, recite mi što ste saznali.«

Maya je osjetila beznade u njezinu glasu. Ako laže, prilično je dobra u tome.

»Što mislite da je vaš muž radio za Burkettove?« upitala ju je.

»Tom je privatni detektiv«, odgovorila je. »Mislila sam da je obavljao povjerljivu privatnu istragu za moćnu obitelj.«

»Ali vam nikad nije rekao u čemu se posao specifično sastojao?«

»Rekla sam vam. Njegov posao bio je povjerljiv.«

»Dajte, Gospođo Douglass. Želite mi reći da je svaki dan dolazio s posla kući i da vam nikad nije ništa pričao o onome što se događalo u njegovom uredu?«

Jedna suza spustila joj se niz obraz. »Sto je Tom radio?« upitala je gotovo šapatom. »Molim vas, recite mi.«

Maya je ponovo razmišljala kojim putom da krene i odlučila se za najizravniji. »Vaš muž je bio u Obalnoj straži. Dok je bio u službi, istraživao je smrt mladića imenom Andrew Burkett.«

»Da, znam. Tako je Tom upoznao tu obitelj. Bili su zadovoljni

poslom koji je obavio na tom slučaju. A kad je otvorio svoju firmu, uzeli su ga za nove poslove.«

»Mislim da nisu«, rekla je Maya. »Mislim da su željeli da smrt prijavi kao nesretan slučaj.«

»Zašto?«

»To trebam pitati vašeg muža.«

Gospođa Douglass je sjela na kauč kao da su joj otkazala koljena. »Plaćali su ga tolike godine, toliki novac...«

»Novac Burkettovima ne predstavlja problem.«

»Ali toliko? Tako dugo?« Drhtavom rukom prekrila je usta. »Ako je ono što tvrdite istina, a ne kažem da je, onda je to nešto veliko.«

Maya je kleknula. »Gdje vam je muž, gospođo Douglass?«

»Ne znam.« Maya je čekala.

»Zbog toga sam vas zvala da se vratite. Toma nema već tri tjedna.«

Devetnaesto poglavlje

Gospođa Douglass je nestanak svoga muža prijavila policiji, ali, zaista, kad pedesetsedmogodišnjak nestane bez sumnje na zločin, policija može učiniti malo toga.

»Tom voli ribolov«, rekla je. »Odlazi i ostaje tjednima. Policija je to prihvatila. Rekla sam im da ne bi otišao a da mi ne kaže, ali... «
Bespomoćno je slegnula ramenima. »Ubacili su njegovo ime u sustav, što god to značilo. Jedan detektiv je rekao da bi mogli pokrenuti cjelovitu istragu, ali da bez sudskog naloga ne bi mogli ući u njegove poslovne dosjee.«

Maya je otišla nakon nekoliko minuta. Dosta je bilo čekanja. Nazvala je bivšu svekrvu. Nakon tri signala Judith se javila tihim glasom. »Imam pacijenta. Je li sve u redu?«

»Moramo razgovarati.«

Došlo je do neobične stanke, a Maya se pitala da li se to Judith ispričava i izlazi iz prostorije. »Nađimo se u ordinaciji. U pet, može?«

»Dogovoreno.«

Prekinula je i nazvala Eddieja oko preuzimanja Lily. »Neka ostane«, rekao je. »Odlično se zabavlja s Alexom.«

»Siguran si?«

»Ili ćeš Lily ostavljati mnogo češće, ili ću morati unajmljivati neku divnu dvogodišnjakinju da nam dolazi svako toliko.«

Maya se osmjehnula. »Hvala ti.«

»Jesi dobro?«

»Dobro sam, hvala.«

»Ne radi ono što je ona radila, Maya.«

»Što to?«

»Ne laži da bi me zaštitila.«

Bio je u pravu, ali onda, gdje bi sada bili da mu se Claire povjerila?

Na njezinu prilazu bio je parkiran automobil. Poznati lik sjedio je na klupi pokraj stražnjih vrata i nešto bilježio u žuti blok s crtama. Pitala se koliko dugo već tu sjedi. Još više od toga, pitala je zbog čega je tu.

Je li to bio Shane, ili još jedna slučajnost?

Zaustavila se i mjenjač stavila u položaj za parkiranje. Ricky Wu nije podigao pogled dok nije potpuno izašla iz auta. Uz klik je zatvorio penkalu i osmijehnuo joj se. Maya nije uzvratila.

»Dobar dan, Maya.«

»Dobar dan, doktore Wu.«

Nije volio da ga se zove doktore. Bio je jedan od onih psihijatara koji je iskreno želio da ga se oslovljava s ti. Mayin otac je volio slušati pjesmu Steely Dana iz sedamdesetih, a zvala se »Doctor Wu«. Pitala se je li se zbog toga svaki put trgnuo kad bi ga tako oslovila.

»Nazvao sam te i ostavio poruku«, rekao je Wu. »Da, znam.«

»Mislio sam da bi bilo bolje da svratim.«

»I jesi li?« Otključala je vrata. Ušla je. Wu za njom. »Mislio sam ti izraziti sućut«, rekao je. Zapucketala je jezikom. »Iznenadena sam.«

»Molim?«

»Mislila sam da naš odnos pacijenta i psihijatra nećeš pokušati obnoviti uz laž.«

Ako je bio uvrijeđen, njegov osmijeh to nije odavao. »Možemo li na trenutak sjesti?«

»Radije bih stajala.«

»Kako se osjećaš, Maya?«

»Dobro sam.«

Kimnuo je. »Nije bilo epizoda u zadnje vrijeme?« Shane, pomislila je.

Ne bi povjerovao da je tvrdila da su potpuno nestale. »Ponekad«, odgovorila je.

»Želiš li mi pričati o njima?«

»Imam ih pod kontrolom.«

»Iznenaden sam.«

»Što?«

Podigao je obrvu. »Mislio sam da naš odnos pacijenta i psihijatra nećeš pokušati obnoviti uz laž.«

Touche, pomislila je Maya.

Wu se pokušao blago osmjehnuti. Baš kad ga je htjela obeshrabriti, ukazalo joj se Lilyno prestrašeno lice tog jutra. Iznenadile su je suze, navirale su joj na oči. Okrenula mu je leđa i pokušala ih suspregnuti.

»Maya?«

Progutala je slinu. »Želim da prestanu.« Primaknuo se bliže. »Što se dogodilo?«

»Prestrašila sam svoje dijete.«

Ispričala mu je o prethodnoj večeri. Slušao je bez prekidanja. Kad je završila, rekao je: »Htio bih ti promijeniti lijekove. Kod pacijenata sa sličnim simptomima u posljednje vrijeme imam uspjeha sa *Serzonom*.«

Više nije vjerovala u svoj glas. Kimnula je.

»Imam ga u autu, ako želiš.«

»Hvala.«

»Nema problema.« Primaknuo se još bliže. »Mogu li nešto primijetiti?«

Namrštila se. »Znači, ne možeš mi samo dati lijek pa da ostanem sama?«

»Oprosti, Maya, uvijek postoji zamka.«

»Shvatila sam. Dobro, što bi primijetio?«

»Nikad prije nisi priznala da trebaš pomoć.«

»U redu, dobro si primijetio.«

»To nije primjećivanje.«

»Oh.«

»Konačno si priznala«, nastavio je »Da bi zaštitila dijete. Ne bi to napravila zbog sebe. Moralo je biti zbog Lily.«

»Aha, još jednom si dobro primijetio.«

»Ne pokušavaš popraviti svoje stanje. Pokušavaš zaštititi dijete.« Nakrivio je glavu na svoj psihijatrijski način. »Kad ćeš prestati razmišljati na taj način?«

»Kad ću prestati razmišljati o zaštiti svoga djeteta?« Slegnula je ramenima. »Kad to bilo koji roditelj čini?«

»Touche«, rekao je Wu stavljajući ruke na šank. »Nedostatan odgovor, ali touche. Ali, moraš me saslušati. Zadnje *P u >PTSP-u<* znači *>poremećaj<*. Ne možeš samo nastavljati na taj način. Želiš da ti dijete bude sigurno? Onda ga se moraš riješiti.«

»Slažem se«, rekla je.

Wu se osmjehnuo: »No, to je bilo lako.«

»Najavit ću se.«

»Zašto da ne započnemo odmah?«

»Nemam mnogo vremena.«

»Oh, prva seansa neće dugo trajati.«

Razmislila je i ponovo odlučila zašto ne. »Slično je onom što sam doživjela u prošlosti.«

»Snažnije?«

»Da.«

»Koliko često se epizode javljaju?«

»Stalno ih tako nazivaš. >Epizodama<. Osim što je to fina riječ za ono što stvarno jesu, nije li tako? To su halucinacije.«

»Ne volim taj izraz. Ne volim konotaciju... «

Prekinula ga je. »Mogu te nešto pitati?«

»Naravno, Maya.«

Spontana odluka, ali je odlučila nastaviti. Možda ga iskoristi. »Još nešto mi se dogodilo. Nešto povezano sa svime ovime.«

Wu ju je pogledao i kimnuo. »Reci mi.«

»Priateljica mi je kupila kameru-dadilju«, počela je.

Wu je ponovo slušao bez upadica. Ispričala mu je priču kako je Joea vidjela na laptopu. Wu je uspijevao da mu se na licu ništa ne očitava.

»Zanimljivo«, rekao je kad je završila. »To se dogodilo po danu, jesam li u pravu?«

»Da.«

»Dakle, ne po noći«, rekao je više za sebe. Zatim ponovo: »Zanimljivo.«

Dosta sa zanimljivim. »Moje pitanje je«, rekla je Maya, »jesam li halucinirala, ili je to neka podvala ili slično?«

»Dobro pitanje.« Ricky Wu se naslonio, prekrižio noge i čak se počeošao po bradi. »Mozak je, naravno, čudna stvar, a u tvojoj situaciji, PTSP, ubijena sestra, muž ubijen pred tvojim očima, pritisak jer si jedini roditelj, izbjegavanje većine terapija, najlogičniji zaključak je... No, opet mi nisu drage konotacije. Ali mislim da bi većina stručnjaka zaključila da si umislila, ili, da, halucinirala da si vidjela Joea na zaslonu računala. Jednostavna dijagnoza, a koja je često najtočnija, jest da si ga zaista očajnički željela vidjeti.«

»Većina stručnjaka«, rekla je.

»Molim?«

»Rekao si >da bi većina stručnjaka zaključila<. Ne zanima me većina. Zanima me što ti misliš.«

Wu se osmjehnuo. »Gotovo da sam polaskan.«

Nije odgovorila.

»Mislila si da bih se složio s tom dijagnozom. Izbjegavaš me cijelo vrijeme. Zaslužila bi to. Napustila si liječenje prije nego sam htio. Zatim si se suočila s dodatnim pritiscima. Joe ti nedostaje. Ne samo da si ostala bez karijere koja te je određivala, nego si i prisiljena biti samohrana majka.«

»Ricky?«

»Da?«

»Prijeđi na >ali<, molim te.«

»Ali ne patiš od halucinacija. Imaš živa ponovljena sjećanja. To se često javlja kod PTSP-a. Neki vjeruju da ta živa ponovljena sjećanja mogu biti slična ili čak identična halucinacijama. Tada se javlja opasnost da te halucinacije dovedu do psihoza. Ali ono što se kod tebe javlja, bila to živa ponovljena sjećanja ili halucinacije, uvijek su čujna. Kad noću imaš epizode, nikad ne vidiš mrtve, je li tako?«

»Ne.«

»Ne proganjaju te ona lica. Tri muškarca. Majka.« Progutao je slinu.
»Dijete.«

Nije odgovorila.

»Čuješ vrištanje. Ne vidiš lica.«

»I?«

»I to nije neuobičajeno. Trideset do četrdeset posto ratnih veterana s PTSP-jem govore o zvučnim halucinacijama. U tvom slučaju radi se isključivo o zvučnim. Ne kažem da nisi, prstima je napravio navodne znakove, >vidjela< Joea. Možda jesi. Ono što kažem je da to nije dosljedno tvojoj dijagnozi ili čak poremećaju. Ne mogu potvrditi hipotezu kako si zbog PTSP-a umislila da si vidjela muža na nijemoj video snimci.«

»Ukratko«, rekla je, »ne misliš da sam umislila.«

»Ono što zoveš halucinacijama su ponovljena sjećanja. Odnose se na stvari koje su se zaista dogodile. Ne vidiš ili ne čuješ stvari kojih nije bilo.«

Naslonila se.

»Kako se sada osjećaš?« upitao ju je. »Olakšano, rekla bih.«

»Naravno, ne mogu biti siguran. A noću, jesi li i dalje na onom helikopteru?«

»Da.«

»Reci mi čega se sjećaš?«

»Uvijek isto, Ricky.«

»Primaš poziv u pomoć. Vojnici su u klopci.«

»Ulijećem. Pucam.« Htjela je požuriti stvar. »To smo već prošli.«

»Jesmo. Što se zatim događa?«

»Što želiš da kažem?«

»Uvijek staneš na tom mjestu. Ubijeno je petoro ljudi. Neboraca. Jedno od njih bila je majka dvo... «

»Mrzim to.«

»Što?«

»Uvijek tako govore. Jedno je bila žena. Majka<. To je takvo seksističko sranje, nije li? Civil je civil. Muškarci su bili očevi. Nitko to nikad ne govori. >Majka i žena<. Kao da je to gore od oca i muškarca.«

»Semantika«, odgovorio je.

»Što?«

»Ljutiš se zbog semantike jer se ne želiš suočiti s istinom.«

»Bože, mrzim kad tako govoriš. S kakvom se istinom ne želim suočiti?«

Suosjećajno ju je pogledao. Mrzila je suosjećajne poglede. »To je bila greška, Maya. To je sve. Moraš si oprostiti. Osjećaj krivnje te proganja i ponekad, da, manifestira se u tim zvučnim ponovljenim sjećanjima.«

Prekrižila je ruke. »Razočarao si me, doktore Wu.«

»Kako to?«

»To je otrcano, to je sve. Osjećam krivnju zbog poginulih civila; dakle, kad se prestanem kriviti, bit će mi sasvim dobro.«

»Ne«, odvratio je. »To nije lijek. Ali ti možda olakša noći.«

Nije shvaćao, ali, nikad nije čuo zvučni zapis s vrpce iz onoga dana. Bi li mu to promijenilo mišljenje? Možda, možda ne.

Zazujao joj je mobitel. Jednom. Pogledala je broj.

»Ricky?«

»Da.«

»Moram pokupiti dijete«, lagala je. »Mogu li dobiti taj novi lijek?«

Dvadeseto poglavlje

Na dolaznom pozivu stajalo je »*Leather and Lace*.«
Corey je bio jasan. Ako nazove i prekine, to znači da želi sastanak.

Kad je stala na parkiralištu izbacivač joj se naslonio na staklo i rekao: »Drago mi je da si dobila posao.«

Čovječe, nadala se da je izbacivač bio upućen u stvari i da na to da je striptizeta nije gledao kao na uspješnu masku.

»Stani na parkiralištu za zaposlene i uđi na njihov ulaz.«

Napravila je kako je tražio. Kad je izašla iz auta, dvije njezine »kolegice« su se osmjehnule i mahnule joj. Igrajući ulogu, Maya se osmjehnula i odmahнула im. Vrata za zaposlene bila su zatvorena tako da je Maya podigla pogled prema kameri i pričekala. Začula je zujanje i otvorila ih. Iza njih je stajao jedan drugi čovjek i hladno je pogledao.

»Jesi naoružana?«

»Da.«

»Daj mi.«

»Ne«, odgovorila je.

Nije mu se dopao odgovor, ali javio se glas iza njega: »U redu je.«

Lulu.

»Ista soba kao prije«, rekla joj je. »Čeka te.«

»Znači, odmah na posao«, odvratila je Maya u lošem pokušaju da se našali.

Lulu se osmjehnula i slegnula ramenima.

Osjetila je miris kanabisa još prije nego je skrenula iza ugla i ugledala Coreya kako pripaljuje. Duboko je udahnuo, ustao i ponudio i njoj.

»Ne, hvala«, rekla je. »Htio si me vidjeti?«

Nakratko je zadržao dim i kimnuo. Kad ga je ispustio, rekao je: »Sjedni.«

Opet se namrštila na presvlake.

»Nitko ne koristi ovu sobu«, nastavio je, »osim mene.«

»Zbog toga bih se morala osjećati bolje?«

Očekivala je u najmanju ruku mali osmijeh, ali odjednom je ustao i počeo koračati, vidno uzrujan. Maya je sjela u nadi da će ga to možda malo smiriti.

»Jesi li posjetila Toma Douglassa?« upitao je.

»Na neki način.«

»Kako to misliš?«

»Posjetila sam njegovu ženu. Tom Douglass je nestao prije tri tjedna.«

Prestao je koračati. »Gdje je?«

»Koji dio od >nestao je< te zbunjuje, Corey?«

»Bože.« Povukao je novi dim. »Jesi li saznala zašto su ga Burkettovi plaćali?«

»Dijelom.« Još uvijek nije znala je li da mu vjeruje, ali, koji je izbor ovog trena imala? »Tom Douglass je služio u Obalnoj straži.«

»I?«

»I istraživao je slučajnu smrt Andrewa Burketta.«

»O čemu, dođavola, govoriš?«

Ispričala mu je što je saznala i što je već od Joea bila čula kako je Andrewova smrt predstavljala samoubojstvo. Corey je samo kimao, malo previše uzbuđen, tako da se pitala kad će omekšati.

»Dakle, povežimo stvari«, rekao je Corey i dalje koračajući. »Tvoja sestra počinje istraživati. Nailazi na isplate Burkettovih prema Tomu Douglassu. Bum, mučena je i ubijena. Bum, ubijen ti je muž. Bum, nestaje Tom Douglass. Je li to točno?«

Malo je pogriješio u vremenskom rasporedu. Nije bilo Claire, Joe, Tom. Bilo je Claire, Tom, Joe. Ali nije se potrudila ispraviti ga.

»Ali postoji još nešto što treba uzeti u obzir«, rekla je Maya.

»Kako to?«

»Ne ubija se nekoga da se sakrije samoubojstvo sina. Može ga se isplatiti. Ali ne i ubiti.«

Corey je kimnuo. »A uz pretpostavku da su isplate vršili Burkettovi«, dodao je i dalje kimajući suviše žestoko, »ni u kom slučaju ne ubija se vlastitog sina.«

Oči su mu bile crvene, sada je vidjela. Od kanabisa ili suza, nije znala.

»Corey?«

»Da.«

»Ti i tvoji dečki imate izvore. Dobre izvore. Trebaš mi hakirati život Toma Douglassa.«

»To smo već obavili.«

»To ste napravili pred više tjedana kad si tražio indicije u njegovom poslovanju. Ali sada nam treba sve. Izvještaji o kreditnim karticama. Isplate preko bankomata, kad je zadnji puta napravio neku transakciju, kakve su mu navike, kamo je mogao otići. Moramo ga naći. Možete li to?«

»Da«, rekao je. »Možemo.«

Ponovo je počeo koračati.

»Sto još nije u redu?« upitala ga je.

»Mislim da ponovo moram nestati. Možda na dugo vrijeme.«

»Zašto?«

Corey je stišao glas, gotovo je šaptao. »Zbog nečeg što si rekla kad si prošli puta bila ovdje.«

»O čemu?«

Pogledao je lijevo, zatim desno. »Imam načina kako izaći odavde«, rekao je. »Tajnih.«

Nije znala kako bi to shvatila. »Dobro.«

»Imam čak i skrivena vrata na onom zidu ondje. Mogu se sakriti, a postoji i tunel prema rijeci. Ako policija ikad pokuša opkoliti ovo mjesto, čak i bešumno ili bilo kako, mogu se izvući. Ne bi vjerovala kakve mjere sam poduzeo na ovom mjestu.«

»To shvaćam. Ali ne shvaćam zašto to znači da moraš nestati.«

»Curenje!« Viknuo je Corey, ispljujući riječ kao da mu se istinski gadi, a Maya je pretpostavila da je zaista tako. »Ti si prva povukla to pitanje, nisi li? Rekla si da je jedna od mogućnosti kako je Claireino ime procurilo od nekoga unutar moje organizacije. Dugo sam razmišljao o tome. Pretpostavimo da moje djelovanje... Hoću reći, pretpostavimo da nismo toliko hermetični kao što sam mislio. Shvaćaš li koliko ljudi bi moglo biti izloženo? Znaš li koliko njih bi trpilo goleme, možda čak i fatalne posljedice?«

Auh, Maya ga je morala primiriti. »Mislim da nije bilo curenja, Corey.«

»Zašto?«

»Zbog Joea.«

»Ne razumijem.«

»Claire je ubijena. Joe je ubijen. Bio si rekao da joj je Joe možda pomagao. Tu je došlo do curenja. Claire je ispričala Joeu. Možda je ispričala i nekom drugom, ili je ispričao Joe, ili su možda zabrljali u vrijeme dok su istraživali.«

Nije ju bilo briga je li to istina ili ne. Samo joj je trebalo da ne nestane.

»Ne znam«, rekao je Corey. »Ne osjećam se sigurnim.«

Ustala je i stavila mu ruke na ramena. »Trebam tvoju pomoć, Corey.«

Nije ju pogledao u oči. »Možda si u pravu. Možda bismo trebali kontaktirati policiju. Kao što si rekla. Dat ću im sve informacije koje imam. Anonimno. Neka oni obave ostatak.«

»Ne«, rekla je.

»Mislio sam da je to ono što želiš.«

»Više ne.«

»Zašto?«

»Nema načina da to obavimo a da ne izložimo tebe i tvoju organizaciju.«

Namrštio se i okrenuo prema njoj. »Brineš za moju organizaciju?«

»Ni najmanje«, odgovorila je. »Ali ako to napraviš, uništit ćeš nam šanse. Pobjeći ćeš. Trebam te, Corey. Mi to možemo obaviti bolje od policije.«

Zastala je.

»Ima još nešto«, rekao je. »Što je to?«

»Ne vjerujem im.«

»Policiji?« Kimnula je. »Ali vjeruješ meni?«

»Moja sestra ti je vjerovala.«

»I to ju je ubilo«, dodao je Corey.

»Da, je. Ali ne treba se stalno na taj način vraćati na to. Da je nisi privolio da postane zviždačica, da, vjerojatno bi i sada bila živa. Ali da nisam ubila civile s onog helikoptera, tada ti ne bi objavio vrpcu, a Claire te nikad ne bi upoznala. S tim u vezi, da sam izabrala drugu karijeru, Claire bi sada, umjesto da trune u zemlji, vjerojatno bila kod kuće i igrala se sa svoje dvoje djece. Ima mnogo toga >da sam<, Corey.

Gubimo vrijeme na taj način.«

Corey se odmaknuo i ponovo duboko potegnuo dim. Kad je ponovo bio u stanju govoriti, rekao je: »Ne znam što da radim.«

»Ostani. Provjeri Toma Douglassa. Pomogni mi da završim s tim.«

»A ja bih. ti trebao jednostavno vjerovati.«

»Ne trebaš mi jednostavno vjerovati«, rekla je. »Sjećaš se?«

Shvatio je. »Jer i dalje imam nešto o tebi.«

Nije se potrudila odgovoriti. Corey ju je gledao. Znala je da je želi pitati o zvučnom zapisu na toj vrpci. Ali i ona je njega željela nešto pitati.

»Zašto nisi objavio zvučni zapis?« upitala ga je. »Rekao sam ti.«

»Rekao si da te je moja sestra odgovorila.«

»Tako je.«

»Ali ne vjerujem do kraja u to. Trebalo je vremena da njezina poruka stigne do tebe. Priča je privukla veliku pažnju, ali do tada je počela splašnjavati. Morao si se vratiti na naslovnice.«

»Misliš da jedino o tome brinem?«

Maya ponovo nije marila odgovoriti.

»Bez naslovnica, istina nikad ne izađe na vidjelo. Bez naslovnica ne možemo doći do novih istinoljubaca..«

Nije željela nove govore. »Još jedan razlog da objaviš zvučni zapis, Corey. Dakle, zašto nisi?«

Otišao je prema kauču i sjeo. »Jer sam istovremeno i ljudsko biće.«

Maya je sjela.

Corey je na trenutak spustio glavu među ruke i nekoliko puta duboko udahnuo. Kad je podigao pogled oči su mu bile bistrije, bio je mirniji, manje je paničario. »Jer sam shvatio da ćeš morati živjeti sama sa sobom, Maya. S onim što si napravila. A ponekad je to dovoljna kazna.«

Ništa nije rekla.

»I kako živiš s time, Maya?«

Ako je želio iskren odgovor na to pitanje, morao je stati u jako dugačak red.

Nekoliko trenutaka sjedili su u tišini, a buka iz kluba kao da je bila kilometrima daleko. Ovdje nema više ničega što bi mogla saznati, pomislila je Maya. Ionako je bilo vrijeme da ode do Judithine ordinacije.

Ustala je i krenula prema vratima. »Vidi što možeš pronaći o Tomu Douglassu.«

Dvadeset prvo poglavlje

Judithina ordinacija bila je smještena u prizemlju stambene zgrade u Gornjem istočnom dijelu Manhattana, jedan blok udaljene od Central Parka. Maya nije znala koju vrstu pacijenata je Judith sada primala. Studij medicine završila je na Sveučilištu Stanford, a sada je kao klinička profesorica radila na fakultetu Weill Cornell Medicine, iako nije držala predavanja. Da netko tko radi skraćeno radno vrijeme može biti na tom položaju bilo je iznenađenje samo za one koji nisu razabirali moć imena Burkett i moć velikih donacija.

Upozorenje: novac predstavlja moć i donosi prednosti.

Judith je profesionalno radila pod djevojačkim prezimenom Velle, Je li to bilo zbog toga da se prikrije povezanost s imenom Burkett, ili zato jer su tako radile mnoge žene, teško je reći. Maya je prošla pored vratara i našla vrata Judithine ordinacije. Judith ju je dijelila s još dvije liječnice sa skraćenim radnim vremenom. Sva tri imena, Judith Velle, Angela Warner i Mary McLeod, bila su na vratima, uz još mnogo slova iza njih.

Maya je okrenula kvaku i otvorila vrata. Čekaonica je bila malena, s jednim dvosjedom i kaučem. Umjetnine su bile jeftine, odgovarale bi motelima uz autocestu. Zidovi i tepisi bili su bež boje. Na drugim vratima je stajalo: »PREGLED U TIJEKU. MOLIMO SJEDNITE.«

Nije bilo tajnice. Maya je zaključila da su pacijenti bili uglavnom poznate osobe, tako da što ih manje ljudi vidi, tim bolje. Jedan pacijent

bio bi unutra. Kad bi završio, izašao bi na hodnik kroz vrata u ordinaciji. Nakon toga bi pozvali sljedećeg, u ovom slučaju Mayu. Pacijenti se ne bi međusobno vidjeli.

Zelja za privatnošću i diskrecijom bila je razumljiva, naravno -ni Maya nije željela da itko sazna za njezin »poremećaj« - ali je vjerojatno bila i štetna. Doktori stalno naglašavaju da je mentalna bolest jednaka fizičkoj. Reći nekome tko je klinički depresivan da, na primjer, jednostavno zaboravi na to i izađe među ljude, bilo je jednako kao i nekome sa slomljenim nogama reći da trči po sobi. Sve je to bilo divno i krasno u teoriji, ali u praksi, stigma je ostajala.

Možda je to, da budemo dobrotiviji, bilo zato jer se mentalna bolest može sakriti. Da je Maya mogla sakriti dvije slomljene noge i ipak hodati, tako bi napravila. Tko bi više znao? Sada je morala proći kroz ovo, a kasnije brinuti o terapiji. Odgovori su bili tu, bolno blizu. Nitko neće biti siguran dok ne sazna istinu i ne kazni krivca.

To ne bi mogla učiniti sa slomljenim nogama. Ali bez sumnje, s PTSP-om može.

Pogledala je na sat. Pet minuta do isteka sata. Pokušavala je čitati ponuđene isprazne časopise, ali riječi su prolazile pokraj nje. Igrala se na mobitelu, slagala riječi od četiri zadana slova, ali koncentracija joj je bila slaba. Prišla je vratima. Nije prislonila uho na njih i osluškivala, ali bila je dovoljno blizu da čuje tihi mrmor dva ženska glasa. Vrijeme je sporo prolazilo, ali konačno je začula kako se unutarnja vrata otvaraju. Pacijent je vjerojatno izlazio.

Hitro se vratila na svoje mjesto, uzela časopis i prekrížila noge. Gospođa Neusiljena. Vrata su se otvorila i jedna žena, Maya bi rekla dobro držeća šezdesetogodišnjakinja, joj je osmjehnula.

»Maya Stern?«

»Da.«

»Ovuda, molim.«

Dakle, ipak postoji tajnica, pomislila je Maya. Samo radi iz ordinacije. Slijedila ju je i ušla u ordinaciju gdje je očekivala da će zateći Judith kako sjedi za radnim stolom ili na stolici uz kauč, ili u nekom sličnom psihijatrijskom okruženju. Ali Judith nije bilo. Okrenula se prema tajnici. Tajnica je pružila ruku.

»Ja sam Mary.«

Sada je shvatila. Pogledala je diplome na zidu. »Kao Mary McLeod?«

»Tako je. Ja sam Judithina kolegica. Vjerovala je da ćemo moći popričati.«

Prema diplomama, obje su završile medicinski fakultet na Stanfordu. Maya je primijetila da je Judith završila i prvi stupanj na USC-u.¹³ Mary je diplomirala na Sveučilištu Rice, a specijalizirala na UCLA-i.¹⁴

»Gdje je Judith?«

»Ne znam. Obje radimo skraćeno. Dijelimo ovu ordinaciju.« Maya nije pokušala sakriti ljutnju. »Da, pročitala sam vam ime na vratima.«

»Zašto malo ne sjedneš, Maya?«

»A da se ti malo goniš, Mary?«

Ako se Mary McLeod malo uznemirila na Mayinu ratobornosti, nije joj se očitovalo na licu. »Mislim da ti mogu pomoći.«

»Možeš mi pomoći tako da mi kažeš gdje je Judith.«

»Već sam ti rekla. Ne znam.«

»Doviđenja.«

»Moj sin je bio u dvije misije. Jednu u Iraku, jednu u Afganistanu.«

Maya si nije mogla pomoći. Oklijevala je.

»Jacku to nedostaje. To je ono o čemu nikad ne govore, je li tako? Promijenilo ga je. Mrzi sve to. A ipak se želi vratiti. Jedan dio leži u osjećaju krivnje. Osjeća kao da je ondje ostavio prijatelje. Drugi dio je nešto drugo. Nešto s čim ima problema kako da ga jasno izrazi.«

»Mary?«

»Što je?«

»Lažeš li da imaš sina u vojsci?«

»Ne bih tako nešto napravila.«

»Naravno da bi. Manipulativna si. Ti i Judith ste me izmanipulirale da dođem ovamo. Ti si me izmanipulirala da uđem u ordinaciju. Pokušavaš me raznim manipulacijama pridobiti da razgovaram s tobom.«

Mary McLeod je stajala uspravno kao svijeća. »Ne lažem o sinu.«

»Možda ne lažeš«, odvratila je Maya. »Ali, kako bilo, ti i Judith biste obje morale znati da bez povjerenja nema odnosa pacijent-lijječnik. Cijeli ovaj trik da me dobijete tu uništio je povjerenje.«

»To je besmislica.«

»Što je besmislica?«

»Da bez povjerenja ne može postojati odnos pacijent-lijječnik.«

»Ti to ozbiljno?«

»Uzmimo da ti je voljena osoba, možda tvoja sestra, pokazivala sve znakove karcinoma... «

»Oh, ne diraj u to.«

»Zašto, Maya, čega se bojiš? Pretpostavimo da se taj karcinom mogao izliječiti da si voljenu osobu uspjela odvesti liječniku. Da ste se ti i liječnik dogovorili da je dobijete u ordinaciju... «

»To nije ista stvar.«

»Da, Maya, je. To je točno ista stvar. Ti ne shvaćaš, ali je tako. Tebi treba pomoć, baš kao i tom pacijentu s karcinomom.«

Bilo je to gubljenje vremena. Maya se pitala nije li Mary McLeod bila dio te igre ili je bila iskrena. Je li Judith ustvari izmanipulirala i lagala svojoj staroj kolegici? Nije bilo važno.

»Moram vidjeti Judith«, rekla je Maya.

»Žao mi je, Maya. Tu ti ne mogu pomoći.«

Dovraga.

Na putu prema autu nazvala je jedan broj. Judith se javila na drugi signal.

»Čujem da nije išlo najbolje s mojom kolegicom.«

»Gdje si Judith?«

»Na Farnwoodu.«

»Ne idi nikamo«, rekla je Maya.

»Čekat ću te.«

Ponovo je ušla kroz vrata za poslugu nadajući se da će naći Isabellu izvan kuće ili tako nešto, ali cijelo naselje činilo se praznim. Možda da provali i malo pronjuška, da potraži neki znak gdje bi se Isabella mogla skrivati, ali bilo je to rizično, a nije imala ni vremena. Judith zna koliko traje vožnja od New Yorka do Farnwooda.

Batler je otvorio vrata. Maya mu nikad nije zapamtila ime. Nije bilo nešto kao Jeeves ili Carson. Bilo je obično, kao Bobby ili Tim. Ipak, kako dolikuje njegovu položaju, Bobby/Tim ju je pogledao svisoka.

Bez uvoda, Maya je rekla: »Došla sam naći se s Judith.«

»Gospođa vas očekuje«, rekao je loše imitirajući britanski naglasak nekog osmoškolca, »u salonu.«

»Salon« je riječ kojom bogati nazivaju dnevnu sobu. Judith je bila u crnom ženskom odijelu i s bisernom ogrlicom koja joj je sezala gotovo do struka. Imala je okrugle srebrne naušnice, a kosa joj je bila sa stilom počesljana unazad. U ruci je držala kristalnu čašu i stajala kao da pozira za naslovnici nekog časopisa.

»Dobar dan, Maya.«

Nije bilo potrebe za uljudnostima. »Pričaj mi o Tomu Douglassu.«

Skupila je oči. »O kome?«

»O Tomu Douglassu.«

»Nije mi poznato to ime.«

»Dobro razmisli.«

Razmišljala je. Ili se pretvarala. Nakon nekoliko sekunda, teatralno je slegnula ramenima.

»Bio je u Obalnoj straži. Istraživao je slučaj utapljanja tvoga sina.«

Čaša je pala iz Judithine ruke i razbila se na podu. Maya nije odskočila. Nije ni Judith. Tako su stajale jedan trenutak, a krhotine stakla su se prestale kotrljati.

Čulo se siktanje u Judithinu glasu kad je upitala, »O čemu dovraga pričaš?«

Ako to nije bila gluma...

»Tom Douglass sada je privatni detektiv«, rekla je Maya. »Tvoja obitelj mu je godinama isplaćivala skoro deset tisuća dolara mjesečno. Htjela bih znati zašto.«

Judith se malo zanjihala, kao boksač koji želi iskoristiti brojanje do osam. Pitanje ju je, bez sumnje, uzdrimalo. Je li to bilo zbog činjenice da nije znala za isplate, ili zato što nije očekivala da će Maya to saznati, nije bilo moguće znati.

»Zašto bih isplaćivala tog Toma... Kako si rekla da mu je prezime?«

»Douglass. S dva s. To ti meni reci.«

»Nemam pojma. Andrew je umro tragičnim nesretnim slučajem.«

»Ne«, odvrátila je Maya. »Nije umro na taj način. Ali to već znaš, nije li tako?«

Judith je problijedila. Bol je sada bila toliko jasna, toliko očita, da je Maya zamalo skrenula pogled. Napad je bio opravdan, ali kakva god na kraju istina bila, razgovarale su o smrti djeteta te žene. Njezina bol je bila stvarna, potpuna i teška.

»Nemam pojma o čemu govoriš«, rekla je Judith.

»Kako se to onda dogodilo?«

»Molim?«

»Kako je točno Andrew pao s broda?«

»Ti to ozbiljno? Zašto to potežeš sada, nakon tolikih godina? Nisi ga ni poznavala.«

»Važno je.« Maya je prišla korak prema svojoj bivšoj svekrvi. »Kako je umro, Judith?«

Pokušala je glavu držati uspravno, ali bolne uspomene nisu dozvolile. »Andrew je bio tako mlad«, rekla je trudeći se ostati sabrana. »Na jahti je bila zabava. Previše je popio. More je bilo nemirno. Bio je

sam na palubi i pao.«

»Nije.«

Judith je puknula. »Što?«

U djeliću sekunde Maya je pomislila da će Judith juriti i napasti je. Ali to je prošlo. Judith je spustila pogled, a kad je ponovo progovorila, glas joj je bio blag, gotovo molećiv.

»Maya?«

»Da.«

»Ispričaj mi što znaš o Andrewovoj smrti.«

Je li Maya ovdje upala u igru? Teško je bilo reći. Judith je izgledala potpuno iscrpljeno, shrvano. Zar zaista nije znala ništa o svemu?

»Andrew je počinio samoubojstvo«, rekla je.

Judith se silno trudila da se ne trgne. Čvrsto je stresla glavom, samo jednom. »To nije istina.«

Maya je pričekala, ostavila ju da se odmakne od rutinskog poricanja.

Kad se to dogodilo, Judith je upitala: »Tko ti je to rekao?«

»Joe.«

Judith je ponovo stresla glavom.

»Zašto plaćaš Toma Douglassa?« ponovo je upitala Maya. U ratu to nazivaju pogledom od tisuću metara. To je onaj tupi, prazni, mutni pogled vojnika koji je vidio previše toga. Tako nešto sada se događalo Judith.

»Bio je još dječak«, promrmljala je, a iako je Maya bila jedina u prostoriji, Judith se nije obraćala njoj. »Nije mu bilo još ni osamnaest...«

Maya je koraknula prema njoj. »Zaista nisi znala?«

Judith je iznenađena podigla pogled. »Ne znam što tražiš u tome?«

»Istinu.«

»Kuju istinu? Kakve to uopće ima veze s tobom? Nije mi jasno zašto si počela kopati po tome.«

»Nisam kopala. Joe mi je rekao.«

»Joe ti je rekao da je Andrew počinio samoubojstvo?«

»Da.«

»To ti je rekao u povjerenju?«

»Da.«

»A nakon svih tih godina osjetila si potrebu da iznevjeriš njegove želje i ispričaš mi.« Zatvorila je oči.

»Ne želim ti nanositi bol.«

»Baš«, odgovorila je Judith uz tihi žalostan smijeh, »vidim.« »Ali moram znati zašto si plaćala časnika Obalne straže koji je istraživao Andrewovu smrti.«

»Zašto bi to morala znati?«

»Duga je to priča.«

Judithin prigušen smijeh bio je bolniji od svakog jecaja. »U redu, imam vremena, Maya.«

»Moja sestra je saznala za to.«

Judith se namrštila. »Saznala je za te navodne isplate?«

»Da.«

Muk.

»A nakon toga je ubijena«, odgovorila je Maya. »A nakon toga je ubijen Joe.«

Judith je podigla obrvu. »Misliš da je to povezano? Claire i Joe?«
Znači, Kierce joj nije rekao. »Ubijeni su iz istog pištolja.«

Mayine riječi predstavljale su novi šok od kojeg je ustuknula korak. »Ne može biti.«

»Zašto ne može?«

Judith je ponovo zatvorila oči, skupila unutarnju snagu, zatim ih otvorila. »Moraš usporiti i reći mi što se tu događa.«

»Jednostavno je. Plaćaš Toma Douglasa. Želim znati zašto.« »Čini mi se«, odgovorila je, »da si već shvatila.«

Judithina iznenadna promjena u ponašanju ju je zbunila. »Samoubojstvo?«

Uspjela se osmjehnuti.

»Željela si sakriti samoubojstvo?«

Judith je ostala mirna.

»Zašto?«

»Burkettovi se ne ubijaju, Maya.«

Je li to imalo smisla? Ne, naravno da nije. Sto nedostaje? Vrijeme je za promjenu smjera, treba protresti Judith. »Zašto si onda plaćala Rogera Kiercea?«

»Koga?« Judith je napravila grimasu. »Čekaj. Policajca?«

»Da.«

»Zašto bi ga zaboga plaćali?« *Mi.* »Ti reci meni.«

»Uvjeravam te, nemam pojma. Je li to još nešto što je tvoja sestra navodno otkrila?«

»Nije«, odgovorila je Maya. »Caroline mi je rekla.«

Na Judithinim usnama ponovo se pojavio lagani osmijeh. »A ti si joj

povjerovala?»

»Zašto bi lagala?»

»Caroline ne bi lagala. Ali... zna biti zbunjena.«

»Zanimljivo je, Judith.«

»Što?»

»Plaćala si dvojicu ljudi. Oba su istraživala smrt tvojih sinova.«

Judith je stresla glavom. »Sve je to čista besmislica.«

»Na sreću, to možemo lako riješiti«, odgovorila je Maya. »Pitajmo Caroline.«

»Caroline trenutno nema.«

»Onda je nazovi. Ovo je dvadeset prvo stoljeće. Svatko ima mobitel. Evo ti«, Maya joj je pružila svoj mobitel, »tu ti je njezin broj.«

»Od toga neće biti nikakve koristi.«

»Zašto ne?»

»Recimo samo«, nastavila je Judith sada polakše izgovarajući, »Caroline se ne smije ometati.«

Maya je spustila mobitel.

»Ona... Caroline nije dobro. To joj se događa. Potreban joj je odmor.«

»Smjestila si je u ludnicu?»

Maya je namjerno upotrijebila težak izraz da je uvrijedi. Judith je na očigled ustuknula.

»Grozno je to reći na taj način«, rekla je Judith. »Od svih ljudi, barem bi ti trebala imati razumijevanja.«

»Zašto >od svih ljudi<...? Ah, misliš zbog mojih problema s PTSP-om?»

Judith se nije potrudila odgovoriti. »Onda, kakvu je traumu Caroline doživjela?»

»Ne događaju se sve traume na ratištu, Maya.«

»Znam. Neke se mogu pojaviti nakon što ti dva brata tragično umru mladi.«

»Točno tako. Takve traume izazivaju probleme.«

»Izazivaju probleme«, ponovila je Maya. »Želiš reći, da, na primjer, Caroline misli da su joj braća živa?»

Maya je očekivala da će njezine riječi izazvati novi šok, ali Judith je ovaj puta bila spremna. »Um želi«, rekla je Judith. »Um to želi toliko silno da se može obmanuti. Teorije zavjere, paranoja, priviđenja; što se čovjek osjeća beznadnije, to više postaje podložan. Caroline je nezrela. Za to je kriv njezin otac. Štitio ju je i previše pazio na nju. Nikad je nije pustio da se suoči s nedaćama i da bude svoja. I zato kad su snažni ljudi

u njezinom životu počeli umirati, oni koji su predstavljali njezin sustav potpore, nije to mogla prihvatiti.«

»A zašto joj niste dozvolili da vidi Joeovo tijelo?«

»To ti je rekla?« Judith je odmahнула glavom. »Nitko ga nije vidio.«

»Zašto?«

»Od svih ljudi, ti bi trebala znati zašto. Moj sin je ubijen. Pogođen je u lice, nije li tako? Tko bi to želio vidjeti?«

Maya je razmislila i ponovo zaključila da se stvar ne slaže u potpunosti. »A kako je bilo kad je Andrew izvađen iz mora?«

»Što s time?«

»Jeste li vidjeli njegovo tijelo?«

»Zašto to pitaš? Moj Bože, ne misliš li valjda...«

»Samo mi reci jeste li ga vidjeli.«

Judith je progutala slinu. »Andrewovo tijelo je bilo u moru više od dvadeset četiri sata. Moj muž ga je identificirao, ali... nije bilo lako. Ribe su ga dohvatile. Zašto bih željela...« Zastala je i suzila oči. Prošaptala je. »Što stvarno pokušavaš, Maya?«

Maya ju je samo gledala. »Zašto plaćaš Toma Douglasa?«

Judith je razmislila. »Pretpostavimo da je ono što ti je Joe rekao o Andrewovoj smrti istina.«

Maya je čekala.

»Pretpostavimo da je Andrew zaista počinio samoubojstvo. Ja sam mu bila majka. I nisam shvaćala. Nisam mogla spasiti Andrewa u stvarnom životu. Ali možda ga mogu zaštititi sada. Razumiješ li?«

Maya je proučavala njezin izraz lica. »Naravno«, rekla je.

Ali nije razumjela.

»Sve što se dogodilo Andrewu, sve zbog čega je godinama patio, nema veze sa sadašnjošću. Nema veze s Joeom ili tvojom sestrom.«

Maya ni na trenutak nije povjerovala. »A isplate Rogeru Kierceu?«

»Rekla sam ti. To jednostavno nije istina. Caroline je sve izmislila.«

Nije bilo više ničega što bi iskapala. Barem ne za sada. Mora kopati dalje, doći do više podataka. Još uvijek joj je u slagalici nedostajalo previše dijelova.

»Bolje da odem.«

»Maya?«

Čekala je.

»Caroline nije jedina kojoj je potreban odmor. Nije jedina koja se silno trudi vidjeti stvari kojih nema.«

Maya je kimnula. »Profinjeno, Judith.«

»Bilo bi mi drago da Mary ili meni dozvoliš da ti pomognemo.«

»Dobro sam.«

»Ne, nisi. Obje to znamo. Obje znamo istinu, nije li tako?«

»Koja je to istina, Judith?«

»Moji sinovi su dovoljno propatili«, odgovorila je Judith s oštrinom u glasu. »Ne čini grešku da pate i dalje.«

Dvadeset drugo poglavlje

Kad se Maya pojavila iza ugla, Lily je bila u dvorištu i igrala se lovice s ujakom Eddiejem. Usporila je i zaustavila se uz rubnik. Nekoliko trenutaka je sjedila i gledala. Alexa je izašla i pridružila se veselju. Ona i njezin otac su se pretvarali da ne mogu uloviti Lily, dramatično su padali na zemlju kad bi pružili ruku i promašili. Čak i s te udaljenosti, čak i sa zatvorenim staklom, Maya je čula kako Lily vrišti od smijeha.

Malo je isuviše osjećajno tako jednostavno razmišljati o tome, ali postoji li nešto toliko veselo kao iskreni dječji smijeh? Ironija između zvukova - ovog koji je mnogo rijeđe odzvanjao u njezinim ušima i onih koji su je nemilosrdno proganjali noćima - nije joj promakla, ali nije imalo smisla zadržavati se na tome. Ponovo je pokrenula auto, namjestila osmijeh i nastavila prema dvorištu ispred Claireine i Eddijeve kuće.

Lagano je potrubila i mahnula rukom. Eddie se okrenuo, lice mu je bilo crveno od ugodnog napora. Podigao je ruku i uzvratio pozdrav. Maya je izašla iz auta. I Alexa se uspravila. Lily se to nije dopalo, da se Eddie i Alexa prestanu igrati, te ih je stala lupkati po nogama, izazivala ih da je ponovo počnu loviti.

Alexa joj je prišla i zagrlila je. Eddie ju je poljubio u obraz. Lily je prekrižila ruke i napućila usne.

»Ostajem!« rekla je odlučno.

»Možemo se igrati lovice kad se vratimo kući«, rekla joj je Maya.

Ništa čudno, ali to nije smirilo Lily.

Eddie je stavio ruku na Mayinu. »Imaš sekundu? Želim ti nešto pokazati.« Okrenuo se prema svojoj kćeri. »Alexa, hoćeš malo pripaziti na Lily?«

»Naravno.«

Lily se osmjehnula. Dok je s Eddijem ulazila u kuću, Maya je začula kako ponovo počinje smijeh.

»Provjerio sam Clairein ENC«, rekao je. »Prema onome što sam vidio, tog Douglassa je posjetila dva puta u tjedan dana.«

»To me ne iznenađuje«, odgovorila je Maya.

»Nisam ni mislio. Ali ono kamo je otišla nakon drugog posjeta možda te iznenadi.« Bio je ispisao podatke. Pružio joj je papir i pokazao na prvi podvučeni odlomak.

»Dakle, tjedan dana prije ubojstva«, nastavio je Eddie, »Claire odlazi u Livingston. Vidiš oznaku vremena?«

Maya je kimnula: 8:46.

»Dalje, ako slijediš, umjesto na autocestu, u 9:33 otišla je na običnu cestu. Vidiš sljedećih nekoliko redaka?«

»Da.«

»Nije krenula kući«, rekao je. »Umjesto toga, krenula je južno. Na izlazu 129, s obične ceste vratila se na autocestu za New Jersey i izašla na izlazu 6.«

Bilo je na dnu stranice. Izlaz 6, Maya je znala, bio je za autocestu Pennsylvania.

»Nešto nakon toga?« upitala je.

»Evo tu. Krenula je po 476. Međudržavnoj prema jugu.«

»Prema Philadelphiji«, dodala je Maya.

»Ili barem prema području Philadelphije«, rekao je Eddie.

Maya mu je vratila papire. »Ima li razloga da bi Claire toga dana bila tamo dolje?«

»Nema.«

Maya se nije potrudila upitati ga o prijateljima koje je mogla posjetiti, ili o kupnji u koju je mogla otići, čak ni o tome da je možda iznenada odlučila posjetiti Independence Hall.¹⁵ Claire nije otišla iz tih razloga. Razgovarala je s Tomom Douglassom. Nešto je od njega saznala. A to nešto odvelo ju je u Philadelphiju.

Zatvorila je oči.

»Da ne pričamo glupe šale o Zvonu slobode¹⁶«, rekao je Eddie, »ali znači li ti nešto od ovoga?«

Nije imala izbora, zato je Eddieju odvratila novom laži. »Ne, ništa mi ne znači.«

Ali, značilo je, iako izdaleka.

Kako ju je Caroline bila podsjetila, u vrijeme Andrewove smrti, on i Joe su još uvijek bili u srednjoj školi. Školi s boravkom, da budemo točniji. Školi za višu klasu onih s naslijeđenim bogatstvom pod imenom Akademija Franklin Biddle.

U samoj blizini Pennsylvanije.

Na povratku kući nazvala ju je Eileen. »Sjećaš se kako smo nekada srijedom navečer jele kinesku hranu kod kuće?«

»Naravno.«

»Obnavljam tradiciju. Jesi doma?«

»Još malo.«

»Odlično«, rekla je Eileen s pretjeranim oduševljenjem. »Donijet ću ti ono što najviše voliš.«

»Nešto nije u redu?«

»Dolazim za dvadeseti minuta.«

Previše mogućnosti vrzmalo se Mayi kroz glavu. Prvi puta ih je pokušala zaboraviti. Tek na nekoliko trenutaka. Vratila se na osnovno. Znaj što znaš. Mnogi Ockhamovu britvu tumače suviše jednostavno, da je najjednostavniji odgovor obično točan. Ali pravo značenje, ono koje je franjevački redovnik William od Ockhama zaista želio naglasiti, bilo je da ne treba komplicirati, da se teoriju ne treba »gomilati« ako postoji jednostavnije objašnjenje. Treba je ogoliti. Odbaciti višak.

Andrew je mrtav. Claire je mrtva. Joe je mrtav.

Ali istovremeno, nije mogla tek tako odbaciti sve što je do sada saznala, zar ne? Je li mogla tek tako odbaciti ono što je vidjela vlastitim očima, ili prihvatiti najjednostavniji odgovor? A *koji* je najjednostavniji odgovor?

Pa, nije bilo ugodno.

Ali tek vježbe radi, ogoli stvar. Budi objektivna koliko možeš. Zatim se upitaj: je li osoba koja je vidjela snimku s kamere-dadilje pouzdana, ili je prošla kroz isuviše stresova, napora i teških trauma i postala osoba upitne mogućnosti rasuđivanja.

Budi objektivna, Maya.

Lako je vjerovati vlastitim očima, nije li? Svi im vjerujemo. Nismo poremećeni. Poremećeni su drugi. To je ljudska karakteristika. Svoje gledanje na stvari savršeno dobro razumijemo.

Zato izadi iz toga.

Rat. Nitko nije razumio. Nitko nije mogao sagledati njezinu istinu. Svi su mislili da je Maya opterećena i izjedena krivnjom zbog pogibije onih civila. U tome ima smisla. Tako oni gledaju na stvari. Osjećaj krivnje, govori teorija, manifestira se kroz bolna ponovljena sjećanja. Pokušava se s terapijom. Uzimaju se lijekovi. Smrt je posvuda. Ne, prekriži to. Smrt čini više od toga.

Smrt te slijedi, Maya.

Je li takva osoba, osoba okružena smrću, osoba koja je prevarila čak i sebi najbliže da povjeruju kako je njezino stanje djelom zasnovano na osjećaju krivnje, osoba čijim prosudbama se može vjerovati? Odbacimo višak i komplikacije: može li se vjerovati da je takva osoba u stanju na činjenice gledati racionalno i iz toga spoznati istinu?

Objektivno, ne.

Ali opet, tko mari za objektivnost, je li tako?

Zaključak: netko se dobro poigrava s njome.

Judith je bila jako lukava po pitanju Carolineina boravišta. Maya je izvadila mobitel i nazvala šogoricu. Prebacilo ju je na glasovnu poruku. Nimalo čudno. Kad se javio signal, Maya je rekla: »Caroline, htjela sam se uvjeriti da si dobro. Molim te, nazovi me odmah kad primiš poruku.«

Kad je stigla kući, našla je Eileen parkiranu na prilazu. Zaustavila je auto. Lily je zaspala na stražnjem sjedalu. Izašla je i krenula otvoriti stražnja vrata kad je Eileen rekla: »pusti je da spava koju sekundu. Moramo razgovarati.«

Maya se okrenula i ugledala svoju prijateljicu. Eileen je bila plakala.

»Što je?«

»Možda sam zabrljala«, rekla je. »S onom kamerom-dadiljom.«

Počela se tresti.

»U redu je«, rekla je Maya. »Samo da odnesem Lily u kuću i onda možemo... «

»Ne«, odgovorila je Eileen. »Moramo o tome razgovarati vani.«

Maya ju je upitno pogledala.

»Možda nije sigurno da razgovaramo u kući«, nastavila je Eileen tišim glasom. »Netko bi mogao prislušivati.«

Maya je kroz staklo automobila pogledala Lily. Spavala je.

»Što se dogodilo?«

»Robby.« Nasilni bivši.

»Što je s njim?«

»Nisi mi htjela reći što je bilo s tvojom kamerom-dadiljom, sjećaš

se?«

»Tako je, i?«

»Došla si k meni. Bila si ljuta, uzrujana. Čak si i sumnjala u mene. Željela si da dokažem da sam je kupila.«

»Sjećam se«, rekla je Maya. »Kakve to veze ima s Robbyjem?«

»Vratio se«, odgovorila je uz suze koje su joj potekle niz lice. »Drži me pod prismotrom.«

»Hej, uspori, Eileen.«

»Ovo sam dobila emailom.« Posegnula je u torbicu i gurnula svežanj fotografija prema Mayi. »Naravno, stigle su preko anonimne email adrese. Ne može se ući u trag. Ali sigurna sam. To je Robby.«

Maya ih je počela pregledavati. Bile su snimljene u Eileeninoj kući. Prve tri u njezinoj sobici. Na dvjema su bila njezina djeca, Kyle i Missy kako se igraju na kauču. Na zadnjoj je bila samo Eileen, znojna, s čašom ledene vode u ruci, u sportskom grudnjaku.

»Bila sam se upravo vratila s vježbanja«, rekla je Eileen kao da objašnjava. »Nije bilo nikoga. Zato sam skinula majicu i bacila je dolje u košaru.«

Maya je osjetila kako je obuzima panika, ali je nastavila mirnim glasom. »Taj ugao«, rekla je prevrćući fotografije Eileen i njezine djece. »Fotografije - snimljene su tvojom kamerom-dadiljom?«

»Da.«

Maya je osjetila težinu u želucu. »Pogledaj ovu zadnju.«

Bila je to fotografija Eileen i nekog muškarca kojeg Maya nikad nije vidjela. Ljubili su se.

»To je Benjamin Barouche. Upoznali smo se preko stranice za upoznavanje. To nam je bio treći susret. Dovala sam ga kući. Djeca su gore spavala. Nisam ni sekunde razmislila. Danas popodne dobila sam ove slike na mail.«

Zašto Maya nije prije o tome razmislila?

»Dakle, netko je hakirao u...«

»Ne netko. Robby. To je morao biti Robby.«

»U redu, dakle Robby je hakirao tvoje kamere-dadilje?«

Eileen je zaplakala. »Mislila sam da nisu povezane s internetom, shvaćaš? Hoću reći, koriste SD kartice. Nisam znala. A nije to ni tako neuobičajeno. Hakiranje kamera, hoću reći. Ljudi to rade s *Face time* i *Skype* kamerama i... trebala sam postaviti zaštitu. Ali nisam mislila.« Zastala je i obrisala suze s lica.

»Strašno mi je žao, Maya,« rekla je.

»U redu je.«

»Ne znam što je bilo s tvojom kamerom-dadiljom«, nastavila je Eileen. »I u redu je ako mi ne želiš reći. Ali mislila sam da bi ovo moglo objasniti stvar. Da te je netko možda hakirao i gledao te s Lily.«

Maya je pokušala probaviti tu novu informaciju. Tog trena nije mogla shvatiti što točno ta vijest znači, i odnosi li se na njezinu situaciju. Je li netko mogao snimiti Joea na nekom drugom mjestu i postaviti ga na njezinu kameru-dadilju? A ako se to i dogodilo, što onda? Snimka je i dalje bila napravljena u onoj sobi, na onom kauču.

Ali, imaju li je pod prismotrom? »Maya?«

»Ja nisam dobila ovakve mailove«, rekla je. »Nitko mi nije poslao slike.«

Eileen ju je pogledala. »Onda što? Što se dogodilo na tvojoj kameri-dadilji?«

»Vidjela sam Joea«, odgovorila je Maya.

Dvadeset treće poglavlje

Maya je odnijela Lily na kat i smjestila je u njezin krevet. Pomislila je da pogleda pozadinu kamere-dadilje i vidi je li Wi-Fi uključen, ali tog trena nije željela onom tko je možda gleda dati signal.

Da je gleda. Auh. Netko govori o paranoji.

Eileen i ona kinesku su hranu servirale u službenoj blagovaonici. Daleko od mogućeg znatiželjnog pogleda kamere-dadilje. Maya joj je ispričala o onome što je vidjela na kameri-dadilji, o Isabelli... a zatim prestala s ispovjedi jer je bila glupa.

Činjenica: Eileen je donijela kameru-dadilju u njezinu kuću.

Pokušala je prijeći preko toga, ali kopkala ju je sumnja. Uspijevala ju je utišati, ali nije nestajala, ne sasvim.

»Što ćeš napraviti«, upitala je Maya, »s Robbyjem?«

»Kopije fotografija dala sam svom odvjetniku. Rekao je da bez dokaza ne mogu ništa. Pobrerala sam se da se Wi-Fi priključak potpuno isključi. Postoji kompanija koja će doći i složiti mi internetsku zaštitu.«

To je zvučalo kao sasvim dobar plan.

Polu sata nakon toga, kad je Eileen otpratila do auta, nazvala je Shanea. »Trebam još jednu uslugu.«

»Ne možeš vidjeti«, rekao je, »ali teatralno uzdišem.«

»Trebam nekog od povjerenja tko bi došao i pregledao imam li u kući prislušnih uređaja.«

Ispričala mu je o Eileen i hakiranoj kameri-dadilji.

»Znaš li je li i tvoja bila hakirana?« upitao je.
»Ne znam. Imaš li nekoga tko mi može pomoći?«
»Imam. Ali moram biti iskren. Sve ovo zvuči malo...«
»Paranoično?« završila je umjesto njega.
»Da, možda.«
»Jesi li ti nazvao doktora Wua?«
»Maya?«
»Što je?«
»Nisi dobro.«
Nije odgovorila.
»Maya?«
»Znam«, rekla je.
»Nema ničeg lošeg u potrebi za pomoći.«
»Prvo moram završiti ovu stvar.«
»Završiti točno koju stvar?«
»Molim te, Shane.«
Malo je zastao. Zatim: »Ponovo uzdišem.«
»Teatralno?«
»Postoji li neki drugi način? Ujutro ću svratiti s dečkima i pretražiti ćemo ti stan.« Nakašljao se. »Jesi naoružana, Maya?«
»Što misliš?«
»Retoričko pitanje«, odgovorio je. »Vidimo se ujutro.«

Shane je prekinuo poziv. Maya nije bila spremna za još jednu noć ispunjenu užasom ponovljenih sjećanja. Umjesto toga, pozornost je usmjerila na Clairein odlazak u Philadelphiju.

Lily je i dalje spavala. Maya je bila svjesna da bi je trebala probuditi, svući joj odjeću u kojoj je bila cijeli dan, okupati je i navući joj čistu pidžamu. »Dobre« mame bi, naravno, inzistirale na tome, a na trenutak, Maya je osjetila njihove osuđujuće poglede. Ali te druge mame ne nose oružje i ne bave se s ubojstvom, nije li tako? Čak ni ne shvaćaju da krvlju natopljen svijet poput njezina živi pored njihova, vrata do vrata; i da dok se one bave umjetnošću i izvanškolskim aktivnostima, tečajevima karatea i programima obogaćivanja, susjedna obitelj bavi se smrću i užasom.

Promatra li je netko?

S tim u vezi sada nije mogla napraviti mnogo toga. Bilo je drugih stvari, važnih stvari s kojima se treba smjesta pozabaviti. Zato je paranoju vratila u kutiju i otvorila laptop. Ako joj zaista prislušuju kuću, a to joj se i dalje činilo pretjeranim, isto tako su mogli ući i u

njezin Wi-Fi. Da bude apsurdno sigurna, promjenila je ime kućnog interneta i zaporku i koristila VPM - virtualnu privatnu mrežu - za pretraživanje.

To je vjerojatno bilo dovoljno, ali tko će znati.

Otvorila je internet i počela tražiti ime »Andrew Burkett.« Ništa neočekivano, našla ih je nekoliko. Jedan profesor na fakultetu, prodavač automobila, diplomirani student. Pokušala je dodati druge ključne riječi i tražiti u prošlosti. Počeli su se pojavljivati članci o smrti Andrewa Burketta. Velike lokalne novine popratile su je ovako:

MLADI IZDANAK BURKETTOVIH UTOPIO SE NAKON PADA S JAHTE

Birane riječi. »Jahta«, ne brod. I, naravno, »izdanak.« Isti izraz su upotrijebili i s Joeom. »Izdanak« - bogati imaju čak i svoj izraz za potomka. Čitala je članke. Nitko nije točno znao gdje je na Adantskom oceanu Andrew pao, ali te noći, obiteljska jahta *Sretna djevojka*, plovila je na pola puta između Savannaha u Georgiji, luke isplovljavanja, i odredišne luke Hamilton na Bermudi. To je pokrivalo dobar dio oceana.

Prema vijestima, Andrew Burkett je zadnji puta viđen kako izlazi na gornju palubu *Sretne djevojke* u 1:00 u noći, 24. listopada, nakon dugonoćne zabave s »članovima obitelji i prijateljima iz razreda.« Da je nestao izvješteno je u 6:00. Joe je spomenuo da su na jahti bila tri njihova suigrača iz Franklina Biddlea, kao i njihova sestra Caroline. Nijedno od njihovih roditelja nije bio na jahti. Judith i Joseph, zajedno s malim Neilom čekali su ih u luksuznom hotelu na Bermudi. Njihovi čuvari na putu sastojali su se od povećeg broja osoblja a, oho, jedno od imena s popisa u članku bilo je Rosa Mendes, Isabellina majka koja je uglavnom »bila zadužena za malu Caroline.«

Maya je ponovo pročitala bitne odlomke. Prije nego je nastavila, nakratko je razmislila o njima.

Andrewovo tijelo pronađeno je dan poslije nakon prijave njegova nestanka. U daljnjem tekstu uzrok smrti je naveden kao utapanje. Ni zločin ni samoubojstvo nije spomenuto.

U redu, što sad?

Maya je utipkala Andrewo ime uz »Akademija Franklin Biddle.« Pojavila se stranica škole s poveznicom na stranicu s popisom bivših učenika. Maya je kliknula na nju i otvorila joj se lista sa stranicama različitih razreda. Malo je računala, došla do godine u kojoj je Andrew

vjerojatno maturirao i kliknula na nju. Naišla je na popis događanja za povratak kući, za jedan skorašnji ponovni susret u školi i, naravno, poveznicu da se donira novac u fond akademije.

Na dnu stranice bilo je dugme na kojem je stajalo: »In memoriam.«

Kad ga je kliknula, pojavile su se fotografije dva učenika. Obojica su izgledala tako prokleta mlado, ali naravno, tako su izgledala i djeca s kojima je bila u vojsci. Ponovo su joj pale na pamet bijele drvene ograde, one tanke crte što dijele različite svjetove koji žive jedan pored drugoga. Mladić na desnoj fotografiji bio je Andrew Burkett. Nikad prije Maya se nije potrudila da prouči lice svog nesuđenog šogora. Joe nije bio od onih koji u kući čuvaju stare obiteljske fotografije, te iako su Burkettovi u jednom stražnjem salonu držali Andrewov portret, Maya je uvijek uspijevala izbjeći da ga pozornije zagleda. Na ovoj fotografiji Andrew nije nimalo sličio svom puno zgodnijem bratu Joeu. Sličio je majci. Maya je gledala to mlado lice kao da će u njemu naći rješenje, kao da bi Andrew Burkett čak i sada mogao izaći iz te stare školske slike i zahtijevati da istina izađe na vidjelo.

Nije se dogodilo.

Saznat ću, Andrew. Osvetit ću i tebe.

Prebacila je pogled na fotografiju drugog preminulog mladića. Ispod nje je stajalo Theo Mora. Izgledao je kao Hispanac, ili je tek bio tamnije puti. Na slici je imao onaj nezgrapnan, usiljen osmijeh, hajdemo reći, osmijeh srednjoškolca koji pozira za školsku fotografiju. Kosa mu je izgledala kao da je bila zaglađena, ali se tvrdoglavo počela oprati. Kao i Andrew, bio je u školskoj jakni s kravatom, ali dok je Andrewova kravata bila savršeno vezana, kravata tog dečka sličila je onoj na činovniku koji se kasnim vlakom vraća kući.

Natpis na vrhu stranice glasio je: »Otišli prerano, ali zauvijek u našim srcima.« Nikakvi drugi podaci. Maya je u Google upisala Theo Mora. Trajalo je neko vrijeme, ali na kraju je našla osmrtnicu u jednim filadelfijskim novinama. Bez članka. Samo nju. Jednostavnu osmrtnicu. Kao dan smrti naveden je 12. rujan, što je bilo nekih šest tjedana *prije* nego je Andrew pao s jahte. Kad je umro, Theo Mora imao je sedamnaest godina, isto kao i Andrew.

Slučajnost?

Maya je ponovo čitala. Nije bio naveden uzrok smrti. Pokušala je u pretrazi spojiti imena »Andrew Burkett« i »Theo Mora.« Pojavile su se dvije stranice Akademije Franklin Biddle. Jedna je predstavljala poveznicu na popis »In memoriam« kojeg je već vidjela. Kliknula je na

drugu poveznicu i otvorila se školska stranica »Navijači prvog tima.« Našla je arhivu popisa svih momčadi. Otišla je na nogometnu stranicu za to godišće.

Ma, tko bi rekao. Andrew i Theo bili su u istoj momčadi.

Može li biti slučajnost da dva maturanta iz iste srednje škole i iste nogometne momčadi umru u manje od dva mjeseca razlike?

Svakako.

Ali kad se tome dodaju isplate Tomu Douglassu, kad se doda Clairein odlazak u Philadelphiju, kad se doda da je Tom Douglass nestao i da je Claire bila mučena i ubijena...

Slučajnosti nema.

Pregledala je ostatak popisa. Joe, te godine završeni maturant, je također bio u momčadi. Ne iznenađujuće, bio je su-kapetan. Ali, čovječe, bilo je tu previše mrtvih za jedan srednjoškolski nogometni tim.

Kliknula je novu poveznicu i našla fotografiju momčadi. Polovica igrača je stajala, druga je klečala na jednom koljenu ispred njih. Svi su bili ponosni, mladi i bodri. Odmah je pronašla Joea kako stoji, ponovo je nije iznenadilo, u samoj sredini. Samouvjerenost nasmiješen, već tada. Na trenutak je zadržala pogled. Bio je tako silno zgodan i samopouzdan, toliko spreman da se suoči sa svijetom znajući da će uvijek pobjeđivati, a ona nije mogla ne pomisliti na sudbinu koja ga je zadesila.

Na slici je Andrew stajao uz brata, gotovo doslovno u njegovoj sjeni. Theo Mora bio je u prvom redu, na jednom koljenu, drugi zdesna. I dalje je imao nezgrapno usiljen osmijeh. Pogledala je i druga lica nadajući se naći neko poznato. Nije našla. Trojica od preostalih bili su na jahti te noći. Je li upoznala koga od njih? Nije vjerovala.

Vratila se natrag na popis i ispisala ga. U jutro će ga pregledati i...

I, što?

Nazvati ili poslati mail, pomislila je. Pitati jesu li bili na jahti. Vidjeti znaju li nešto o tome što se dogodilo Andrewu, ili, što je možda bitnije, kako je umro Theo Mora.

I dalje je pretraživala po internetu ali nije našla ništa nova. Nije mogla ne upitati se je li i Claire radila nešto slično. Nije vjerojatno. Sve je govorilo da je saznala nešto od Toma Douglassa, nešto o toj prokleskoj školi i, poznavajući njezinu filozofiju ravno u glavu, otišla u Akademiju Franklin Biddle i počela postavljati pitanja.

Je li zbog toga ubijena?

Postoji samo jedan način da sazna. Sutra će se odvesti u Philadelphiju.

Dvadeset četvrto poglavlje

Još jedna grozna, ponovljenim sjećanjima ispunjena noć. Čak i usred njih, čak i dok su joj zvuci razarali mozak poput šrapnela, Maya je pokušala usporiti i razmisliti je li Wu bio u pravu, jesu li joj se događala samo ponovljena sjećanja, ili je čula nešto što nikad prije nije. Halucinacije. Ali svaki puta kad mu se približila, kao i na svakom noćnom putovanju, odgovor se pretvorio u dim, izmaknuo je. Bol od zvukova se pojačavala, tako da je na kraju jednostavno izdržala do jutra.

Probudila se iscrpljena. Shvatila je da je nedjelja. U nedjelju u Akademiji Franklin Biddle neće biti nikoga da odgovori na njezina pitanja. Dnevni centar *Growin up* nedjeljom je zatvoren. Možda je tako najbolje. Vojnik iskorištava vrijeme kad sve stoji. Ako ima priliku odmoriti se, ne propušta je. Tijelo i um liječi kad god mu se pruži prilika.

Sva ta grozota može pričekati jedan dan, zar ne?

Maya će uzeti slobodan dan od smrti i razaranja, hvala lijepa, i provesti normalan dan sa svojom kćeri.

Blaženstvo, nije li?

Ali u 8:00 pojavio se Shane s još dvojicom koji su joj kratko kimnuli i otišli tražiti eventualne prislušne uređaje ili kamere. Kad su krenuli na kat, Shane je uzeo kameru-dadilju i pogledao stražnju stranu.

»Wi-Fi je isključen«, rekao je. »Što znači?«

»Što znači da te s ovim nitko nije mogao špijunirati, iako postoji tehnologija.«

»Dobro.«

»Osim, naravno, ako ne postoji zaobilazni način, u što sumnjam. Ili je netko ušao i isključio Wi-Fi znajući da ćemo provjeravati.«

»To nije vjerojatno«, rekla je Maya.

Shane je slegnuo ramenima. »Ti si ta koja je tražila da ti se kuća pregleda zbog mogućih prislušnih uređaja. Zato, budimo temeljiti, hoćemo li?«

»U redu.«

»Prvo pitanje: osim tebe, tko još ima ključ od kuće?«

»Ti.«

»Točno. Ali ja sam samog sebe ispitaio, i nevin sam.«

»Duhovito.«

»Hvala. Dakle, tko još?«

»Nitko.« Zatim se sjetila. »Dovraga.«

»Što je?«

Pogledala ga je. »Isabella ga ima.«

»A više joj ne vjerujemo, je li tako?«

»Ni najmanje.«

»Misliš da se stvarno ponovo pojavila i pozabavila se s tim okvirom za slike?« upitao je Shane. »Rekla bih da to nije vjerojatno.«

»Možda bi trebala nabaviti kamere i alarm«, rekao je. »A u najmanju ruku, promijeni brave.«

»Dobro.«

»Dakle, ti imaš ključ, ja imam ključ, Isabella ima ključ.« Stavio je ruke na bokove i duboko uzdahnuo. »Nemoj se naljutiti«, nastavio je.

»Ali?«

»Što je s Joeovim?«

»Joeovim ključem?«

»Da.«

»Ne znam.«

»Je li ga imao kad je, hm... «

»Ubijen?« završila je umjesto njega. »Da, imao je svoj ključ sa sobom. Barem pretpostavljam da je. Obično ga je nosio. Kao i svatko u slobodnom svijetu.«

»Jesu li ti vratili njegove stvari?«

»Nisu. Vjerojatno su još uvijek na policiji.«

Shane je kimnuo. »Onda dobro.«

»Što je dobro?«

»Bilo što. Ne znam što bih drugo rekao, Maya. Sve je tako proketo čudno. Ništa mi nije jasno, zato postavljam pitanja dok mi se eventualno nešto ne razbistri. Vjeruješ mi, je li tako?«

»Bezgranično.«

»A ipak«, nastavio je, »nećeš mi reći što se događa.«

»Govorim ti što se događa.«

Shane se okrenuo, pogledao se u ogledalo i suzio oči. »Što to radiš?« upitala ga je.

»Gledam izgledam li stvarno kao budala.« Ponovo se okrenuo prema njoj. »Zašto me ispituješ o tom tipu iz Obalne straže? Koga vruga ima Andrew Burkett koji je umro kao srednjoškolac s bilo čime iz ove priče?«

Oklijevala je.

»Maya?«

»Još ne znam«, odgovorila je. »Ali, mogla bi postojati veza.«

»Između čega? Pokušavaš reći da Andrewova smrt na brodu ima veze s Joeovim ubojstvom u Central Parku?«

»Kažem da još ne znam.«

»Što ćeš dalje napraviti?« upitao je Shane.

»Danas?«

»Da.«

Zamalo su joj navrle suze na oči, ali ih je uspjela suzdržati.

»Ništa, Shane. U redu? Ništa. Nedjelja je. Zahvalna sam vam što ste došli, ali evo što želim: želim da završite pretragu. Zatim želim da odete tako da u ovu predivnu jesenju nedjelju mogu izvesti kćer i provesti običan, ustaljen dan jedne mame i kćeri.«

»Ozbiljno?«

»Da, Shane, ozbiljno.«

Shane se osmjehnuo. »To je fino.«

»Aha.«

»Kamo ćete ići?«

»U Chester.«

»U berbu jabuka?«

Maya je kimnula.

»Moji roditelji su me tamo vodili«, rekao je Shane lagano razgaljeno.

»Hoćeš s nama?«

»Ne«, odgovorio je najljubaznijim glasom kojeg je ikad čula. »I u

pravu si. Nedjelja je. Požurit ćemo i otići. Ti spremi Lily.«

Završili su, ništa nisu našli i uz poljubac u obraz Shane je otišao. Maya je posjela Lily u auto-sjedalicu i započele su dan. Sve su isprobale. Vozile su se na konjskim kolima, posjetile zoološki vrt s domaćim životinjama gdje su hranile koze. Brale su jabuke, jele sladoled i srele klauna koji je očarao Lily s balonima-životinjama.

Svugdje oko njih vrijedni ljudi provodili su svoj dragocijen slobodan dan u smijehu i druženju, u prigovaranju i raspravljanju, u osmijesima. Maya ih je gledala. Pokušavala je stopiti se s tim trenutkom, pokušavala je sa svojom kćeri jednostavno uroniti u taj radostan jesenji dan, ali ponovo se to činilo neuhvatljivim, dalekim, ona kao da samo promatra, ali ne osjeća. Njezina zona udobnosti štitila je takve trenutke, nije sudjelovala u njima. Sati su proletjeli, dan je završio, a Maya nije znala što je o njemu osjećala.

Noć nije bila ništa bolja. Probala je nove tablete, ali nisu uspjele utišati njezine utvare. Ako se išta događalo, bilo je kao da se zvukovi hrane onime što je uzimala, njihova snaga se pojačavala.

Kad se probudila sva zadihana brzo je uzela mobitel s namjerom da nazove Wua. Zaustavila se prije nego je pritisnula tipku. Na trenutak je čak pomislila nazvati Mary McLeod, Judithinu kolegicu, ali ni to nije dolazilo u obzir.

Pomiri se s time, Maya. Neće još dugo potrajati.

Odjenula se, ostavila Lily u *Growin' Up-u* i nazvala na posao da danas neće doći.

»Ne možeš mi to raditi, Maya«, rekla joj je Karena Simpson, njezina šefica i bivša kolegica vojna pilotkinja. »Ovo je posao. Ne možeš mi zadnji tren otkazati poduku.«

»Oprosti.«

»Slušaj, znam da prolaziš kroz nešto... «

»Da, Karena, prolazim«, rekla je prekidajući je. »I mislim da sam prenaglila s povratkom. Oprosti što te ovako ostavljam na cjedilu, ali možda mi treba još vremena.«

Bila je to dijelom laž, dijelom istina. Mrzila je izgledati slabom, ali to je ujedno bilo i potrebno. Sada je znala da se neće vratiti na taj posao. Nikad više.

Dva sata kasnije ušla je u Bryn Mawr u Pennsylvaniji i prošla pored uredno porezane živice i kamene oznake na kojoj je stajalo »Akademija Franklin Biddle.« Oznaka je bila mala i ukusna, a u tom bujnom jesenjem popodnevu lako je bilo proći pored nje da ostane

nezamijećena. To je, naravno, bio i cilj. Kad je prolazila pokraj zelenog četverokuta prema parkiralištu za posjetitelje, sve oko nje izgledalo je razmaženo, aristokratski, povlašteno, moćno. Točno tako. Čak su i studentske nastambe izgledale isto. Miris dolarskih novčanica osjećao se jače od mirisa opalog lišća.

Novac kupuje izdvojenost. Novac kupuje ograde. Novac kupuje različite stupnjeve izolacije. Nečiji novac kupuje urbano okruženje.

Nečiji prigradsku okolinu. Nečiji novac, golem novac, kupuje mjesta kao što je ovo. Svi pokušavamo ući sve dublje i dublje u zaštitnu čahuru.

Glavni ured bio je smješten u kamenoj palači zvanoj kuća Windsor. Maya je bila odlučila da ne nazove unaprijed. Potražila je ravnatelja na internetu i odlučila ga jednostavno iznenaditi. Ako nije tu, što se može. Naći će nekog drugog da porazgovara o temi. Ako je tu, bila je uvjerena da će je primiti. Bio je školski ravnatelj, ne predsjednik države. Osim toga, i dalje je tu bio studentski dom Burkett. Njezino prezime zasigurno će otvoriti mnoga zatvorena vrata.

Žena na recepciji javila se tihim glasom. »Mogu li vam pomoći?«

»Maya Burkett bi htjela do ravnatelja. Ispričavam se, nemam zakazano.«

»Molim vas sjednite.«

Ali nije potrajalo dugo. Na internetu je saznala da je ravnatelj zadnje dvadeset tri godine bio bivši učenik, a kasnije i profesor imenom Neville Lockwood IV. S takvim imenom i podrijetlom očekivala je izvjestan izgled - rumeno lice, aristokratske crte, prorijeđenu plavu kosu - ali od čovjeka koji ju je pozdravio dobila je ne samo to, nego i naočale sa žičanim okvirima omotanom oko uha, sako od tvida, i da, kariranu leptir mašnu.

Obje njezine ruke uzeo je u svoje.

»Oh, gospođo Burkett«, počeo je Neville Lockwood naglaskom koji je ponovo više govorio o staležu nego o zemljopisnom porijeklu, »svima nama ovdje u Franklinu Biddleu silno je žao zbog vašeg gubitika.«

»Hvala vam.«

Poveo ju je prema svom uredu. »Vaš je muž bio jedan od najomiljenijih učenika.«

»Ljubazno od vas.«

Bio je tu kamin napunjen sivim cjepanicama. Sa strane stojeća starinska ura. Lockwood je sjeo za svoj radni stol od trešnjeva drva a

njoj je ponudio plišanu stolicu ispred njega. Stolica je bila nešto niža od njegove, a Maya je zaključila da to nije slučajno.

»Polovicu trofeja u Windsorskoj sportskoj dvorani dugujemo Joeu. I dalje drži rekord u postignutim golovima u nogometu. Razmišljali smo... Pa, razmišljali smo da napravimo nešto njemu u spomen u sportskoj dvorani. Jako je volio biti u njoj.«

Nevile Lockwood joj se nekako patronizirajući osmjehnuo. Maya mu je uzvratila. Sportske uspomene mogle bi biti uvod u traženje novca - Maya nije bila dobra u tome - ali što god bilo, odlučila je nastaviti.

»Znate li slučajno moju sestru?«

Pitanje ga je iznenadilo. »Vašu sestru?«

»Da. Claire Walker.«

Trenutak je razmišljao. »Ime mi zvoni...«

Maya je namjeravala reći kako je Claire bila ovdje prije otprilike četiri ili pet mjeseci i da je nedugo nakon toga ubijena, ali nešto toliko ozbiljno bi ga vjerojatno zapanjilo i zatvorilo. »Nema veze, to nije važno. Htjela bih vam postaviti nekoliko pitanja o vremenu koje je moj muž proveo ovdje.«

Sklopio je ruke i čekao.

Morala je krenuti polako. »Kao što vam je poznato, ravnatelju Lockwood... «

»Molim vas, zovite me Neville.«

»Neville.« Osmjehnula se. »Kao što ti je poznato, ova akademija je za obitelj Burkett istovremeno izvor velikog ponosa... i tragedije.«

Bio je primjereno ozbiljan. »Govorite o bratu vašeg muža, pretpostavljam.«

»Da.«

Neville je stresao glavom. »Grozna stvar. Znam da mu je otac umro nekoliko godina prije, ali jadna Judith. Izgubiti još jednog sina.«

»Da«, rekla je Maya ne žureći. »I ne znam kako bih točno rekla, ali s mrtvim Joeom, dakle, što se ove škole tiče, to su tri člana iste nogometne momčadi.«

Boja je nestajala s Neville Lockwoodova lica.

»Sada govorim o smrti Thea More«, nastavila je. »Sjećaš li se toga?«

Neville Lockwood uspio je progovoriti. »Vaša sestra.«

»Sto je s njom?«

»Došla je ovamo raspitivati se o Theu. Zato mi je ime bilo poznato. Tada nisam bio ovdje, ali sam poslije čuo.«

Potvrda. Bila je na pravom putu.

»Kako je Theo preminuo?« upitala je.

Skrenuo je pogled. »Mogao bih vas odmah otpustiti, gospođo Burkett. Mogao bih vam reći da škola ima stroge propise o privatnosti i da bi bilo protivno školskoj politici otkriti bilo kakve detalje.«

Odmahnula je glavom. »To ne bi bilo mudro.«

»Zašto to kažete?«

»Jer ako mi ne odgovoriš na pitanja«, rekla je, »mogla bih uključiti manje diskretne institucije.«

»Stvarno?« Lagani osmijeh poigravao mu je na usnama. »I to bi me trebalo preplašiti? Recite mi, je li to dio kad zli upravitelj laže kako bi zaštitio ugled svoje elitne ustanove?«

Maya je čekala.

»Ali ne i ja, satnice Stern. Da, znam vam pravo ime. Znam sve o vama. A za razliku od vojske, ova akademija ima sveti kodeks časti. Čudi me da vam Joe nije pričao o tome. Naši kvekerski korijeni zahtijevaju konsenzus i otvorenost. Ništa ne skrivamo. Što netko više zna, naše je vjerovanje, to više je zaštićen istinom.«

»Dobro«, odgovorila je Maya. »Dakle, kako je Theo umro?«

»Ipak, zamolit ću vas da poštujete privatnost obitelji.«

»Hoću.«

Uzdahnuo je. »Theo Mora umro je od trovanja alkoholom.«

»Napio se do smrti?«

»Nažalost, događa se. Ne često. Ustvari, bilo je to jedini puta u povijesti škole. Ali jedne noći, Theo se namrtvo napio. Nije bio poznat po tome da odlazi na pijanke ili nešto slično. Ali tako se često događa. Čovjek ne zna što radi, zatim pretjera u tome. Thea bi vjerojatno bili našli na vrijeme i spasili ga, ali je posrnuo i pao u podrum. Domar ga je našao sljedećeg jutra. Bio je mrtav.«

Nije znala što bi mislila o tome.

Neville Lockwood stavio je ruke na stol i nagnuo se. »Možete li mi reći zašto se vi i vaša sestra sada raspitujete o tome?«

Maya se nije obazrela na pitanje. »Jesi li se ikad zapitao«, započela je, »zašto su dva učenika iz iste škole i iz iste nogometne momčadi umrla u tako kratkom roku?«

»Jesam« odgovorio je Neville Lockwood. »Često sam se pitao o tome.«

»Jesi li ikad razmišljao o mogućnosti«, nastavila je, »da bi mogla postojati veza između Theove i Andrewove smrti?«

Naslonio se i spojio prste u piramidu. »Baš obratno«, odgovorio je, »ne vidim kako ne bi postojala veza.«

To nije bio odgovor kojeg je očekivala.

»Možeš li pojasniti?« zamolila ga je.

»Bio sam profesor matematike. Predavao sam statistiku i račun vjerojatnosti. Bivarijabilne podatke, linearne regresije, standardne devijacije i slično. Tako da na stvari gledam kao na jednadžbe i formule. Tako moj mozak radi. Izgledi da bi dva učenika iz iste male elitne muške škole umrla u razmaku od nekoliko mjeseci bili su jako mali. Da bi ta dva momka bila u istom razredu, dodatno smanjuje te izgleda. Da bi bili u istoj nogometnoj momčadi, pa, tada možete početi isključivati slučajnost.« Tu se gotovo osmjehnuo, podigao je prst, izgubio se kao da je ponovo u učionici. »Ali kad se u jednadžbu doda zadnji faktor, mogućnost slučajnosti svodi se gotovo na nulu.«

»Koji zadnji faktor?« upitala je.

»Theo i Andrew bili su cimeri.«

Zavladao je muk.

»Izgledi da bi dvojica sedamnaestogodišnjaka u maloj školi umrla mlada, a da ne bi na neki način bili povezani... Priznajem da izgledima ne vjerujem do te mjere.«

U daljini je čula crkvena zvona. Otvarala su se vrata. Dječaci su počinjali s veseljem.

»Kad se Andrew Burkett utopio«, nastavio je Neville Lockwood, »došao je jedan istražitelj. Netko iz Obalne straže koji se bavio svim vrstama smrti na moru.«

»Je li se zvao Tom Douglass?«

»Moguće. Više se ne sjećam. Ali ušao je u ovaj isti ured. Sjeo je točno tu gdje vi sjedite. I on je želio saznati o mogućoj povezanosti.«

Maya je progutala slinu. »Rekao si mu da postoji.«

»Da.«

»Možeš mi reći koja je?«

»Theova smrt predstavljala je strašan šok za našu zajednicu. U novinama nikad nije objavljeno kako se dogodila. Obitelj je tako željela. Ali koliko god smo svi bili pogođeni onime što se dogodilo, Andrew Burkett bio je Theov najbolji prijatelj. Bio je shrvan. Pretpostavljam da ste Joesa upoznali dosta nakon Andrewove smrti, tako da ga niste poznavali, zar ne?«

»Nisam.«

»Bili su jako različiti, njih dva brata. Andrew je bio puno osjećajniji.

Bio je drago dijete. Njegov trener je govorio da ga to sputava na terenu. Nije, kao Joe, morao pobjeđivati. Nedostajalo mu je agresivnosti, one borbenosti, onog instinkta ubojice u rovovima.«

Ponovo, pomislila je Maya, ispraznim ratnim metaforama opisuje se sport.

»Možda je bilo još nekih problema kod Andrewa«, dodao je Neville Lockwood. »Zaista ne mogu reći ni otkriti nešto više, ali ono što je važno za ovaj razgovor jest da je Andrew Theovu smrt primio jako teško. Nakon toga smo školu zatvorili na tjedan dana. Imali smo spremne psihologe, ali većina učenika je otišla kući da se, ne znam, oporavi.«

»Što je bilo s Andrewom i Joeom?« upitala je.

»I oni su otišli kući. Sjećam se da je vaša svekrva dojurila s Andrewovom bivšom dadiljom da ih pokupi. Uglavnom, svi učenici, uključujući i vašega muža, su se vratili u školu. Svi... osim jednog.«

»Andrewa.«

»Da«

»Kad se on vratio?«

Neville Lockwood je zatresao glavom. »Andrew Burkett se više nije vratio. Njegova majka mislila je da je najbolje da preskoči semestar. Život se vratio u normalu. Tako stvari idu. Joe je predvodio nogometnu momčad u velikoj sezoni. Pobjedili su u ligi i postali prvaci države za srednje škole. Nakon završetka sezone Joe je poveo nekoliko suigrača da proslave na obiteljskoj jahti... «

»Znaš li koje?«

»Nisam siguran. Christopher Swain, zasigurno. Bio je su-kapetan zajedno s Joeom. Ne sjećam se tko još. Kako bilo, željeli ste saznati o povezanosti. Mislim da je sada jasno, ali evo moje hipoteze. Imamo osjećajnog dečka čiji prijatelj tragično umire. Prisiljen je napustiti školu i, teoretski, suočiti se s problemima depresije. Možda, ponovo teoretski, mora uzimati antidepresive ili slične lijekove za podizanje raspoloženja. Zatim odlazi na jahtu s ljudima koji ga podsjećaju i na tragediju i na ono što je volio i što mu je nedostajalo u školskom životu. Na brodu se odvija luda zabava. Previše pije, što loše reagira s kojim god lijekovima da je uzimao. Na brodu je nasred mora. Odlazi na palubu i gleda ocean. U neizdrživoj je boli.«

Tu je Neville Lockwood stao.

»Misliš da je Andrew počinio samoubojstvo«, rekla je Maya.

»Možda. To je teorija. Ili je zbog miješanja alkohola i lijekova

izgubio ravnotežu i pao preko grade. Na bilo koji način, istina je, ako želite, ista: Theova smrt izravno je vodila do Andrewove. Najvjerojatnija hipoteza je da su dvije smrti povezane na taj način.«

Maya je sjedila bez riječi.

»A sada«, rekao je, »kad sam vam ispričao svoju teoriju, možda mi možete reći zašto je to važno danas.«

»Još jedno pitanje, ako mogu.«

Kimnuo joj je da nastavi.

»Ako su dvije smrti u istoj momčadi toliko nevjerojatne, kako objašnjavaš tri?«

»Tri? Nije mi jasno.«

»Govorim o Joeu.«

Namrštio se. »On je umro, koliko, sedamnaest godina poslije?«

»Ipak. Ti si tip od vjerojatnosti. Koji su izgledi da njegova smrt nije na neki način povezana?«

»Želite reći da je ubojstvo vašeg muža na neki način povezano s Theom i Andrewom?«

»Čini mi se«, rekla je, »da si to već potvrdio.«

Dvadeset peto poglavlje

Više ništa nije mogla saznati.

Nekoliko trenutaka kasnije, Neville Lockwood ju je ispratio. Nakratko je sjedila u autu. Ispred nje je bila opjevana znamenitost Franklina Biddlea, osmorokatni anglikanski zvonik. Ponovo su odzvonila četiri zvona s Westminstera. Maya je pogledala na sat. Znači, zvone svaka četvrt sata.

Izvadila je mobitel i ponovo krenula na *Google*. Roditelji Thea More su Javier i Raisa. Počela je pretraživati telefonske brojeve da vidi žive li u okolini. Našla je Raisu Moru na području grada Philadelphie. Vrijedi pokušati.

Zazvonio joj je mobitel. Pojavilo se *Leather and Lace*. Prinijela ga je k uhu, ali naravno, tko god bio na drugoj strani već je prekinuo. Bio je to znak da je Corey želi vidjeti. No, bila je udaljena dobrih dva sata i morala je otići na druga mjesta. Corey će morati pričekati.

Ulica Raise More bila je natrpana kućama u nizu koje su vidjele bolje dane. Našla je adresu i krenula uz ispucale betonske stepenice. Pritisnula je zvonce, osluškiivala da čuje korake, ali nije čula ništa. Pločnik je bio pun razbijenih boca. Dvoja vrata niže, jedan muškarac u flanelnoj košulji preko majice bez rukava osmjehnuo joj se krezubim ustima.

Bili su daleko od onih westminsterskih zvona.

Maya je povukla vanjska vrata. Otvorila su se stenjući pod hrdom.

Snažno je pokucala.

»Tko je?« Javila se žena iznutra. »Zovem se Maya Stern.«

»Što trebate?«

»Jeste li vi Raisa Mora?«

»Što trebate?«

»Htjela bih vas pitati o vašem sinu Theu.«

Vrata su se širom otvorila. Raisa Mora bila je u odjeći konobarice boje blijedog senfa. Šminka joj je bila umrljana. U punđi je bilo više sijedih nego crnih. Bila je samo u čarapama tako da je Maya zaključila da je upravo stigla iz preduge smjene i odbacila cipele u kut.

»Tko ste vi?«

»Zovem se Maya Stern«, zatim, nakon što je razmislila, dodala je: »Burkett.«

Prezime je ženi privuklo pozornost. »Vi ste Joeova žena.«

»Da.«

»Vojnikinja ste, je li tako?«

»Bivša«, odgovorila je Maya. »Mogu li ući?«

Raisa je prekrižila ruke i naslonila se na okvir vrata. »Što trebate?«

»Htjela bih vas pitati o smrti vašeg sina Thea.«

»Zašto želite čuti o tome?«

»Molim vas, gospođo Mora, imate potpuno pravo pitati me, ali zaista nemam vremena objašnjavati vam. Dopustite da kažem samo ovo. Nisam sigurna da znamo sve što bi trebalo znati o smrti vašeg sina.«

Raisa ju je gledala nekoliko sekunda. »Vaš muž je nedavno ubijen. Vidjela sam u novinama.«

»Da.«

»Uhvatili su dva sumnjivca. I to sam vidjela.«

»Nevini su«, odgovorila je Maya.

»Ne razumijem.« Fasada nije toliko pukla koliko je popustila tek da propusti suzu. »Mislite, što, da Joeovo ubojstvo ima nešto s mojim Theom?«

»Ne znam«, rekla je Maya, blago koliko je mogla. »Ali, možete li mi samo odgovoriti na pitanja?«

Raisa je i dalje imala prekrižene ruke. »Što želite znati?«

»Sve.«

»Uđite onda. Morat ću sjesti.«

Dvije žene sjedile su na istrošenom kauču koji je očito pamtio bolje

dane, ali takva je bila i cijela soba. Raisa je Mayi pružila uokvirenu obiteljsku fotografiju. Nijanse su izbljedile od godina ili sunca, najvjerojatnije od obojega. Na slici je bilo petoro ljudi. Maya je prepoznala Thea uz dva niža dječaka za koje je pretpostavila da su mu braća. Iza troje djece stajala je Raisa. Izgledala je nimalo mlađe, ali neizmjereno sretnije. Uz nju je bio zdepast muškarac s velikim brkovima i širokim osmijehom.

»Ovo je Javier«, rekla je Raisa pokazujući na muškarca. »Theov otac. Umro je dvije godine nakon Theove smrti. Od raka. Tako su rekli. Ali...«

Javier je imao dobrotiv osmijeh, osmijeh kojeg se moglo osjetiti čak i na fotografiji, zbog kojeg se čovjek pitao kako li mu zvuči smijeh. Uzela je fotografiju od Maye i pažljivo je vratila na policu.

»Javier je došao iz Meksika. Ja sam bila siromašna djevojka i živjela u San Antoniju. Upoznali smo se i ... ne morate dalje slušati.«

»Ne, nastavite.«

»Nije važno«, rekla je Raisa. »Završili smo u Philadelphiji jer je Javier imao rođaka koji mu je našao posao na uređivanju vrtova. Znete ono. Košenje travnjaka bogatim ljudima. Takve stvari. Ali Javier...« Zastala je, osmjehnula se na neku uspomenu. »Bio je pametan, ambiciozan. I stvarno privlačan. Svi su voljeli Javiera. Bilo je nečega u njemu. Znete što mislim? Neki ljudi... nekako su magični. Privlače druge. Moj Javier bio je jedan od njih.«

Maya je kimnula prema fotografiji. »Vidi se.«

»Zar ne da se vidi?« Osmijeha je nestalo. »Uglavnom, Javier je radio mnoge poslove za obitelji na Main Lineu, uključujući i obitelj Lockwood.«

»Onu ravnateljstvu?«

»Ustvari njegovog rođaka. Super bogatog financijaša. Većinom je živio u New Yorku, ali i ovdje je imao imanje. Najnapuhaniji čovjek kog sam ikad srela, s plavom kosom i izbačenom vilicom i sve to, ali bio je i osjećajan. Volio je Javiera. Počeli su puno razgovarati. Jednog dana, Javier mu je ispričao o Theu.« Odjednom joj se bol navukla na lice. »Bio je tako poseban dečko, moj Theo. Tako pametan. Odličan sportaš. Zaista je imao sve, kako kažu. Kao i svi roditelji, željeli smo bolji život za njega. Javier je htio da Theo ide u bolju školu. Ispalo je da Akademija Franklin Biddle traži nekoliko dječaka za stipendiju, znate, novčana pomoć, tako da mogu reći da je škola«, prstima je napravila navodne znakove, »>drugačija<. Tako je taj Lockwood želio pomoći. Razgovarao je sa svojim rođakom ravnateljem i sljedeće što se dogodilo... Jeste bili

u toj školi?»

»Da.«

»Smiješna je, zar ne?»

»Mislím da je.«

»Ali Javier je bio jako sretan kad se Theo upisao. Ja, ja sam bila zabrinuta za njega. Kako možeš pristajati u takvo mjesto kad dolaziš iz ovakvog? To je skoro kao, ne znam, kako ono kažu kad roníoci prebrzo izrone? Ronilačka bolest. Meni je to tako izgledalo. Ali ništa nisam rekla. Nisam glupa. Shvatila sam kakva to prilika može biti za Thea. Znáte što mislim?»

»Da, naravno.«

»I tako, jedno jutro Javier odlazi na posao.« Raisa Mora je sklopila ruke kao u očajničkoj molitvi i Maya je zaključila da se približavaju. »Ja, ja sam imala kasnu smjenu na poslu. Tako da sam bila kod kuće. Zvoni zvono na vratima.« Pogledala je u tom smjeru. »Oni ne nazivaju. Zvone na vrata, znate, kao da je Theo bio u vojsci ili slično. Bio je to ravnatelj Lockwood i još neki školski službenik, ne sjećam mu se imena. Samo stoje, a ja im vidim lica i vi bi pomislili da shvaćam, je li tako? Pomislili bi da ih gledam kako tamo stoje s pogledima dolje i kako su jako žalosni i da ću odmah shvatiti i srušiti se na pod i vikati >ne, ne<! Ali uopće nije bilo tako. Osmjehnula sam im se. Rekla: >No, ovo je lijepo iznenađenjem Pozvala sam ih unutra. Pitala ih jesu za kavu, a tada...« Zamalo se osmjehnula. »Želite čuti nešto grozno?»

Maya je pomislila da je već čula, što bi moglo biti još groznije, ali je kimnula.

»Poslije sam saznala da su snimili sve što su mi rekli. Savjet odvjetnika, ili tako nešto. Imali su uključen magnetofon cijelo vrijeme dok su mi govorili kako je tijelo mog sina našao neki domar u podrumu. Nisam shvaćala. >Domar< pitala sam. Rekli su njegovo ime, kao da je bilo važno. Theo je previše popio, rekli su mi. Kao, predoziranje alkoholom. Rekla sam: >Theo ne pije<, a oni su kimnuli kao da je to savršeno jasno, da su to uvijek dečki koji ne znaju što rade, oni koji previše popiju i onda umru. Rekli su da se dijete normalno može spasiti kad se to desi, ali Theo je teturao i završio u uglu podruma. Nitko ga nije vidio do drugog dana. Do tada, bilo je kasno.«

Isto, gotovo od riječi do riječi, ispričao joj je i Neville Lockwood.

Počelo je zvučati utrenirano, uvježbano.

»Je li obavljena obdukcija?» upitala je Maya.

»Je. Javier i ja smo se našli s mrtvozornicom. Draga žena. Sjedili

smo u njezinom uredu i rekla nam je da je bilo trovanje alkoholom. Mislim da se puno dečki napilo te noći. Neka zabava koja se otela kontroli. Ali Javier, on nije vjerovao.«

»Što je mislio da se dogodilo?«

»Nije znao. Mislio je da je neko pritiskao Thea, znate. Novi dečko u školi, siromašan dečko, zato su ga bogata djeca pritiskala i previše je popio. Htio je napraviti skandal od toga.«

»A vi?«

»Nisam vidjela svrhu«, rekla je iscrpljeno sliježući ramenima. »Čak i da je to bila istina, ne bi vratila Thea, je li tako? A to se događa svugdje, je li tako? I djecu u ovom kvartu pritišću. Onda, kakve je svrhe bilo? A zatim... znam da to ne valja, ali trebalo je razmisliti i o novcu.«

Maya je shvatila što je mislila. »Škola je dala financijsku ponudu?«

»Vidite ova druga dva dečka na slici?« Obrisala je suze i isprsilala se. »Ovo je Melvin. Sada je profesor na Stanfordu. Profesor a jedva mu je trideset. A Johnny je na medicini u Johnu Hopkinsu. Akademija se pobrinula da naši dečki ne moraju plaćati školovanje. I Javieru i meni su dali nešto novaca. Ali mi smo ga stavili na račun za djecu.«

»Gospođo Mora, sjećate li se Theova cimera u Franklinu Biddleu?«

»Mislite Andrewa Burketta?«

»Da.«

»On bi vam došao, što, šogor. Jadni dečko.«

»Znači, sjećate ga se.«

»Naravno. Svi su došli na Theov sprovod. Svi ti zgodni, bogato izgledajući dečki u plavim jaknama i školskim kravatama i s valovitom kosom. Svi jednako obučeni, svi stoje u redu da kažu >moja sućut< kao bogati roboti. Ali Andrew, on je bio drukčiji.«

»Na koji način?«

»Bio je tužan. Jako, jako tužan. On, ne znam, nije sve to prolazio tek reda radi.«

»Jesu li bili bliski? Andrew i Theo?«

»Mislim da jesu, da. Theo je rekao da mu je Andrew najbolji prijatelj. Kad je Andrew malo nakon toga pao s broda, hoću reći, pročitala sam da je bio nesretan slučaj. Ali meni to nema smisla. Jadnik izgubi najboljeg prijatelja i zatim pada s broda.« Pogledala je Mayu s podignutom obrvom. »To nije bio nesretan slučaj, je li tako?«

Maya je odgovorila: »Mislim da nije, ne.«

»Javier je sumnjao. Otišli smo na Andrewov sprovod, jeste znali?«

»Ne, nisam.«

»Sjećam se da sam Javieru rekla: »Andrew je bio tako tužan zbog Thea.« Pitala sam se je li ga bol ubila, znate što mislim? Kao, bio je tako tužan da se na kraju bacio s broda.«

Maya je kimnula.

»Ali Javier nije vjerovao u to.«

»U što je vjerovao?«

Raisa je spustila pogled na svoje sklopljene ruke. »Javier mi je rekao: »Bol to ne čini. Krivnja da.««

Zavladao je muk.

»Vidite, Javier, nije mogao podnijeti što se dogodilo. Taj ugovor, rekao je, to je krvav novac. Ja to nisam vidjela. Kao što sam rekla, možda su ti bogati dečki malo zadirivali Thea, ali na kraju, hoću reći, uvijek sam mislila da je Javier poludio jer je krivio samog sebe. On je bio taj koji je nagovorio Thea da ode u tu školu gdje nije pripadao. A, Bože mi pomози, i ja sam ga krivila. Pokušala sam sakriti, ali mislim da mi je Javier to vidio na licu. Čak i kad se razbolio. Čak ikad sam ga nje govala. Čak i kad je ležao u svom krevetu, držao me za ruku i umro. Javier je to vidio na mom licu, možda je to bilo zadnje što je vidio.«

Podigla je glavu i kažiprstom obrisala suzu.

»Tako da je Javier možda bio u pravu. Možda nije bol ubila Andrewa Burketta. Možda ga je ubila krivnja.«

Sjedile su neko vrijeme. Maya je uzela Raisinu ruku u svoju. To nije bilo nalik na nju. Nije to često činila. Ali sada je osjetila potrebu.

Nakon nekog vremena Raisa je rekla: »Vaš muž je ubijen prije nekoliko tjedana.«

»Da.«

»A sad ste ovdje.«

Maya je kimnula.

»To nije slučajno, je li tako?«

»Ne«, odgovorila je Maya, »nije.«

»Tko mi je ubio sina, gospođu Burkett? Tko je ubio mog Thea?«

Maya je Raisi Mori rekla da ne zna odgovor. Ali počela je razmišljati da možda zna.

Dvadeset šesto poglavlje

Kad je Maya sjela u auto nekoliko trenutaka je gledala kroz vjetrobransko staklo. Silno je željela spustiti glavu i zaplakati. Ali nije bilo vremena. Provjerila je mobitel. Još dva prekinuta poziva iz *Leather and Lacea*. Mora da očajavaju. Odlučila je prekršiti protokol. Nazvala je broj i zatražila Lulu.

»Izvolite«, rekla je Lulu.

»Dosta je igre skrivača. U Philadelphiji sam.«

»Jedna od djevojaka nam se razbolila, tako da večeras možeš nastupiti. Ako želiš posao, trebaš hitno doći.«

Skoro je prevrnula očima. »Doći ću.«

Koristeći pametni telefon u *Google* je upisala Christopher Swain, ime momčadskog su-kapetana koji je te noći bio na jahti. Radio je na Manhattanu u firmi prigodnog imena *Nekretnine Swain*. Obitelj je imala dionička društva u svih pet predjela grada New Yorka. Sjajno. Novo super-bogatstvo za pretraživanje. Na učeničkoj stranici Franklina Biddlea našla je njegovu email adresu i poslala mu poruku:

Ja sam Maya Burkett. Moj muž je bio Joe. Moramo hitno razgovarati. Molim vas, javite mi se čim prije možete.

Priložila je sve informacije za kontakt.

Dva sata kasnije, ušla je u *Leather and Lace* i stala na parkiralištu za

zaposlene. Počela se izvlačiti iz auta kad su se otvorila suvozačka vrata kroz koja se uvukao Corey i sagnuo se.

»Vozi«, šapnuo je.

Nije oklijevala. Stavila je u rikverc i za nekoliko sekunda izašla je iz parkirališta.

»Što se dogodilo?« upitala je kad su bili na cesti.

»Moramo se odvesti.«

»Kamo?«

Dao joj je adresu u Livingstonu, izlaz broj 10.

»Livingstone«, rekla je Maya. »Pretpostavljam da je to nešto u vezi s Tomom Douglassom?«

Corey je gledao iza sebe.

»Nitko nas ne prati«, rekla mu je.

»Jesi sigurna?«

»Da.«

»Morao sam se izvući otamo. Ne želim da znaju.«

Nije pitala zašto. To nije bila njezina briga. »Dakle kamo idemo?«

»Pratio sam emailove Toma Douglassa.«

»Ti osobno?«

Krajičkom oka vidjela je da se smješka. »Vjerojatno misliš da imam puno ljudi.«

»Znam da imaš mnogo... >slijedbenika< bi bila preslaba riječ. Više kao da te obožavaju.«

»Dok ne prestanu. Ne mogu im vjerovati. Ja sam samo nova senzacija. Ljudi se lako zbune. Sjećaš se dokumentarca *Kony 2012*? Zato je odgovor da, većinu toga obavljam sam.«

Maya ga je pokušala vratiti na temu. »I pratio si emailove Toma Douglassa?«

»Tako je. Još uvijek koristi AOL, ne bi vjerovala. Taj tip je četiri koraka iza onih stare škole. Malo se koristi mailom. U gotovo mjesec dana nije pročitao niti poslao ni jedan.«

Maya je skrenula desno i ušla na autocestu. »To je odonda kad je njegova žena rekla da je nestao.«

»Upravo tako. A ranije danas je dobio mail od tipa imenom Julian Rubinstein zbog neplaćenog računa. Koliko sam shvatio iz maila, Rubinstein Douglassu iznajmljuje spremište iza radionice za popravak karoserija u Livingstonu.«

»Radionice za popravak auto-karoserija?«

»Tako je, da.«

»Čudno mjesto za spremište«, rekla je.

»Tu nema automatskog plaćanja kreditnim karticama, nema papirologije, ničeg sličnog. Plaća mu gotovinom.«

Pokušava sve voditi bez knjiga, pomislila je Maya.

»Tako da mislim da je propustio zadnju isplatu«, rekao je Corey. »Zato mu je Julian Rubinstein poslao poruku da ga podsjeti. Bila je prijateljska, kao: >Hej, Tom, dugo se nismo vidjeli, kasniš<, tako nekako.«

Maya je stegnula volan. To je nešto govorilo. »Imaš plan?«

Corey je podigao ruksak da ga Maya vidi. »Skijaške maske, dvije baterije, rezač za lanac.«

»Mogli bismo jednostavno pitati njegovu ženu da nas pusti.«

»Ako smije«, odgovorio je. »A što ako kaže ne?«

Bio je u pravu.

»Ima još nešto, Maya.«

Nije joj se sviđao ton u njegovu glasu.

»Nisam lagao, ali moraš razumjeti. Morao sam iskušati tvoju iskrenost.«

»Aha«, odvratila je Maya.

Stali su na crvenom. Maya se okrenula prema njemu i čekala. »Nisam ti sve ispričao.«

»Ispričaj mi sada«, rekla je.

»Tvoja sestra.«

»Što je s njom?«

»Poslala mi je više materijala o *EACPharmaceuticals*u nego što sam ti rekao.«

Maya je kimnula. »Da, to sam shvatila.«

»Kako?«

Nije bilo razloga ni da ona njemu sve ne ispriča. »Znao si da se Burkettovi bave nečim nezakonitim, ali nisi imao ništa određeno. To si u početku rekao. Zatim si ukazao na *EAC Pharmaceuticals*. Shvatila sam da ti je bila ispričala nešto više.«

»Tako je. Ali vidi, ono što nam je otkrila i dalje nije bilo dovoljno. Mogli smo objaviti ono što smo imali, ali da jesmo, bilo bi vremena da se pomete pod tepih. Bilo je prerano da otkrijemo karte. Trebalo nam je više toga.«

»Zato je Claire nastavila kopati.«

»Da.«

»I pronašla je Toma Douglassa.«

»Tako je. Osim što je rekla da on nema veze s *EAC Pharmaceuticals*om. Nešto drugo je bilo u igri, nešto veće.«

Upalilo se zeleno. Maya je pritisnula gas. »Nakon što je Claire ubijena, zašto nisi barem objavio ono što ti je dala?«

»Kao što sam rekao, nije bilo dovoljno. Ali više od toga, želio sam otkriti povezanost s Tomom Douglassom. Iskreno, Claire je bila više zabrinuta zbog toga nego zbog lažnih lijekova. I zato, da smo otkrili sve što sam znao, oni bi sve jednostavno zataškali. Želio sam saznati više.«

»I zato kad više nije bilo Claire«, rekla je, »našao si mene da kopam.«

Nije se usprotivio tom zaključku.

»Baš si faca, Corey.«

»Manipuliram, priznajem.«

»To je fina riječ za ono što jesi.«

»To je za pravednu stvar.«

»Tako je. A zašto mi to sada govoriš?«

»Zato jer je netko umro od krivotvorenih lijekova. Trogodišnji dječak u Indiji. Dobio je temperaturu od infekcije. Počeli su ga liječiti *EAC-ovom* verzijom amoksicilina. Nije pomoglo. Kad je doktor promijenio antibiotik, već je bilo kasno. Dječak je pao u komu i umro.«

»Grozno«, rekla je Maya. »Kako si to saznao?«

»Netko iz bolnice. Jedan anonimni doktor želio je postati zviždač. Sačuvao je detaljne tabele, napravio je zvučne i vizualne snimke, čak je spasio i neke uzorke tkiva. To, uz ono što mi je Claire rekla... još uvijek nije bilo dovoljno, Maya. Burkettovi bi okrivili Indijce koji vode farmaceutske kompanije. Sakrili bi se iza skupih odvjetnika koji znaju kako zamutiti stvar. Možda bi ih malo ranilo. Možda bi ih koštalo milijune, možda stotine milijuna. Ali...«

»Misliš da im je Tom Douglass slaba točka.«

»Da, mislim.« Odgovorio je veselijim glasom. »I Claire je mislila isto.«

»Ti uživaš u ovom«, rekla je Maya.

»Nisi li ponekad uživala u ratu?«

Nije odgovorila.

»Što ne znači da ne uzimam ozbiljno. Ali, da, uzbuđuje me.«

Maya je dala desni žmigavac i skrenula. »Jesi se tako osjećao kad si dobio moju snimku s helikoptera? Uzbuđeno?«

»Želiš istinu? Jesam.«

Zašutjeli su. Maya je vozila. Corey se zabavljao s radijom. Nakon

otprilike pola sata sišli su s autoceste Eisenhower Parkway. GPS je govorio da su udaljeni manje od kilometra i pol.

»Maya?«

»Ti si i dalje dobra s mnogim svojim prijateljima iz vojske. Shane Tessier je jedan od njih.«

»Držiš me pod prismotrom?«

»Donekle.«

»Što želiš reći, Corey?«

»Zna li netko od njih što je na zvučnom zapisu s tog helikoptera? Hoću reći... «

»Znam što hoćeš reći«, odbrusila je. Zatim: »Ne.«

Htio je postaviti sljedeće pitanje, ali ga je Maya prekinula uz: »Ovdje smo.«

Kad je skrenula ulijevo na neasfaltiran put, pogledom je počela pretraživati okolinu tražeći nadzorne kamere. Nije ih bilo. Zaustavila je auto jedan blok dalje od *JR Popravak karoserija*.

Corey joj je pružio skijašku masku. Odmahnula je glavom. »Bit ćemo manje uočljivi bez njih. Mračno je. Mi smo par koji nakon sati nečega traži svoj auto.«

»Moram biti dodatno oprezan«, rekao je.

»Znam.«

»Ne smijem biti opažen.«

»Imaš bradu, imaš bejzbolsku kapu. Ne brini. Uzmi rezač i sagri glavu.«

Bio je u dvojbi.

»Ili čekaj ovdje, a ja ću to napraviti.«

Otvorila je vrata i izašla iz auta. Coreyu se to nije svidjelo, ali uzeo je rezač i krenuo za njom. Išli su u tišini. Bio je mrak, ali Maya nije upalila bateriju. Gledala je oko sebe. Nema kamera. Nema osiguranja. Nema kuća.

»Zanimljivo«, rekla je.

»Što?«

»Da je Tom Douglas izabrao ovo mjesto da unajmi spremište.«

»Kako to misliš?«

»Na kraju ulice je *CubeSmart*. I *Public Storage*. Imaju nadzorne kamere, lagan pristup i sve to. Ali Tom Douglass nije odabrao ni jedno od toga.«

»Zato jer je stara škola.«

»Može biti«, rekla je Maya. »Ili može biti da nikako nije želio da

netko zna za to. Razmisli. Hakirao si mu kreditne kartice. Da je u normalnim spremišnim centrima plaćao čekovima ili kreditnim karticama, vjerojatno bi mu našao neki trag. To očito nije želio.«

JR Popravak karoserija bilo je betonsko zdanje obojeno u žutu boju olovaka. Dvoja garažna vrata za istovar bila su zatvorena. Čak i sa udaljenosti Maya je vidjela lokote. Trava nije dugo bila košena, ako je ikad i bila. Uokolo su bili razbacani zahrđali automobilski dijelovi. Maya i Corey su zaokrenuli prema stražnjoj strani. Ispriječilo im se groblje automobila. Maya je ugledala jedan izlupani, nekoć bijeli Oldsmobile Cudass Ciera iz sredine devedesetih, isti kakvog je njezin otac nekad imao, i za trenutak se vratila u jedan dan: tata dolazi iza ugla, oni čekaju, tata trubi uz onaj njegov nakrivljeni osmijeh, mama uskače naprijed, Claire i Maya otraga. Nije to bio atraktivan auto, daleko od toga, ali tata ga je volio, a Maya nije mogla, koliko god glupo bilo, prestati gledati taj Oldsmobile i pitati se je li to isti onaj koji je tog dana toliko usrećio tatu, i stala razmišljati kako je svaki auto s ove gomile otpada netko ushićen, pun nade i očekivanja, novog i sjajnog jednom bio odvezao s parkirališta, a sada tu leže raspadnuti, umiru dio po dio iza stare radionice za popravak karoserija uz Cestu 10.

»Jesi dobro?« upitao ju je Corey.

Nastavila je hodati bez odgovora. Upalila je bateriju. Dvorište je bilo veliko oko dva jutra, a u daljnjem desnom uglu, od jednog starog kombija gotovo skrivene od pogleda, ugledala je dvije kućice, onakve kakve ljudi kupuju za spremanje lopata, grablja i vrtlarskog alata.

Svjetlom baterije pokazala je prema njima. Corey je zaškiljio i zatim kimnuo. Stali su se približavati u tišini visoko podižući noge preko naplataka, djelova motora i automobilskih vrata koja su im stajala na putu.

Kućice su bile male, možda metar i dvadeset visoke i isto toliko široke. Maya je zaključila da su od plastične smole, ili neke druge vrste tvrde i otporne plastike. Takve kućice čovjek sam montira za nekih sat vremena. Obje su bile zatvorene lokotima.

Nastavili su hodati, ali kad su bili udaljeni nekih deset metara, Maya i Corey istovremeno su ustuknuli zbog smrada.

Corey ju je pogledao s užasom na licu. Samo je kimnula.

»Oh, ne«, rekao je.

Corey se istog trena poželio okrenuti i pobjeći. »Nemoj«, rekla mu je Maya. Stao je.

»Bit će gore ako budemo bježali«, rekla je.

»Čak i ne znamo od čega je smrad. Mogla bi biti životinja.«

»Mogla bi.«

»Onda otiđimo.«

»Ti otiđi, Corey.«

»Što?«

»Ja ostajem. Otvorit ću. Snaći ću se s posljedicama. Ti nećeš moći. Razumijem te. Već si ionako lice s potjernice. Dakle idi. Neću nikome reći da si bio ovdje.«

»Što ćeš im reći?«

»Ne brini. Idi.«

»Htjet ću saznati što si našla.«

Mayi je bilo dosta njegove neodlučnosti. »Onda ostani još minutu.«

Rezač za lance zasjekao je kroz lokot kao topao nož kroz maslac. Kad su se vrata otvorila, ispala je ljudska ruka.

»Oh, Bože«, rekao je Corey.

Od smrada je začepio usta, odmaknuo se. Došlo mu je na povraćanje. Maya je ostala na mjestu.

Počeo je ispadati preostali dio tijela. Vidjela je da je u prilično lošem stanju. Lice je počelo truliti, ali prema onome što je vidjela na slikama, uz veličinu i sijedu kosu, to je bio Tom Douglass. Zakoračila je prema lešu.

»Što to radiš?«

Nije se potrudila odgovoriti. Nije da se prestala obazirati na mrtva tijela nakon što ih je vidjela toliki broj. Jednostavno je više nisu šokirala. Zavirila je u kućicu iza leša. Bila je prazna.

Corey se ponovo zagrcnuo.

»Odlazi«, rekla mu je.

»Što?«

»Ako ovdje povratiš, policija će vidjeti. Nestani. Smjesta. Vrati se na autocestu i nađi neki restoran. Nazovi Lulu ili nekoga da dođe po tebe.«

»Neugodno mi je ostaviti te samu.«

»Nisam ja u opasnosti. Ti si.«

Pogledao je lijevo. Pogledao je desno. »Sigurna si?«

»Idi.«

Otišla je do druge kućice, prerezala lokot, pogledala unutra. I ta je bila prazna.

Kad se osvrnula za sobom Corey je bio u daljini, posrtao preko automobilskih dijelova prema izlazu. Čekala je dok nestane iz vida.

Pogledala je na sat. Obrisala je otiske s rezača za lanac i sakrila ga u Oldsmobile. Ako ga i nađu, neće dokazati ništa. Pričekala je još dvadeset minuta da bude sigurna.

Zatim je nazvala 911.¹⁷

Dvadeset sedmo poglavlje

Maya je imala priču i nije odustajala od nje. »Dobila sam dojavu da dođem onamo. Kad sam stigla, lokot je bio razvaljen. Jedna ruka je virila. Zato sam još više otvorila vrata. Tada sam nazvala devet-jedan-jedan.«

Policajci su pitali kakvu »dojavu.« Rekla je da je bila anonimna. Pitali su kakav je bio njezin interes u tome. Tu je rekla istinu jer bi je ionako saznali od udovice Toma Douglassa: njezina sestra, Claire, koja je ubijena, razgovarala je s Tomom Douglassom malo prije smrti, a ona je željela znati zašto.

Pitanja su se nastavila u raznim oblicima. Rekla je da mora srediti da netko dođe po njezinu kćer u dnevni centar. Policajci su joj dozvolili. Nazvala je Eddieja i na brzinu mu objasnila situaciju. »Jesi dobro?« upitao ju je Eddie. »Jesam.«

»To mora biti povezano s Claireinom smrću, je li tako?«

»Bez sumnje.«

»Idem odmah po Lily.«

Maya je preko *Skype-a* dobila dnevni centar i u prisustvu policije objasnila da će po Lily danas doći Eddie, njezin ujak. Gospođica Kitty nije odmah pristala na to. Maya je morala zadovoljiti još neke stvari, a zatim je gospođica Kitty inzistirala da je opet nazove kako bi se uvjerila da je sve tako kako govori. Maya je pozdravila visok stupanj sigurnosti.

Satima poslije, Mayi je svega bilo dosta. »Hoćete li me uhititi?«

Glavni policajac, detektiv okruga Essex s najdivnijim šljemom kovrdžave kose i izraženim trepavicama neodlučno je rekao: »Možemo vas uhititi zbog neovlaštenog ulaska.«

»Onda to napravite«, odgovorila je pružajući ruke skupljene u zglobovima. »Stvarno moram ići kući svojoj kćeri.«

»Osumnjičeni ste.«

»Za što točno?«

»Što mislite? Za ubojstvo.«

»Zasnovano na?«

»Kako ste večeras završili ondje?«

»Već sam vam rekla.«

»Da je žrtva nestala saznali ste od njezine žene, je li točno?«

»Točno je.«

»Zatim ste od tajnovitog izvora dobili dojavu da provjerite ono spremište.«

»Tako je.«

»Tko je bio taj tajnoviti izvor?«

»Bio je anonimn.«

»Preko telefona?«

»Da.«

»Kućnog ili mobitela?«

»Kućnog.«

»Provjerit ćemo ispis poziva.«

»Samo dajte. Ali sada je kasno.« Počela je ustajati. »I ako je to sve za večeras... «

»Stanite.«

Maya je prepoznala glas i tiho opsovala.

Detektiv Roger Kierce iz Njujorške policije prilazio im je svojim nadmenim hodom pećinskog čovjeka dok su mu ruke stršale iz zdepastog tijela.

»Tko ste vi?« upitao ga je kovrdžavi.

Kierce je pokazao značku i rekao svoje ime. »Istražujem ubojstvo Joea Burketta, muža gospođe Stern. Imate li uzrok smrti?«

Kovrdžavi je na trenutak oprezno pogledao Mayu. »Možda da porazgovaramo nasamo?«

»Izgleda kao prerezano grlo«, rekla je. Obojica su je pogledala. »Hej, zaista moram ići. Pokušavam nam svima uštedjeti vrijeme.«

Kierce je napravio grimasu i ponovo pogledao kovrdžavog.

»Kako izgleda, na vratu je rana od noža«, rekao je kovrdžavi, »ali za sada ne znamo ništa više od toga. Ujutro će nam okružna mrtvozornica dati svoj nalaz.«

Kierce je dovukao stolicu do Maye, okrenuo je naslonom prema naprijed i zatim napravio veliku predstavu dok ju je opkoračivao i sjedao. Maya ga je gledala i razmišljala o onome što je Caroline rekla kako Kierce prima isplate od Burkettovih. Je li to bila istina? Sumnjala je, ali bila istina ili ne, ne bi bilo pametno potezati to pitanje u ovom trenu.

»Mogla bih odmah nazvati svog odvjetnika«, rekla je. »I vi i ja znamo da nemate dovoljno da me zadržavate.«

»Cijenimo vašu suradnju u ovoj stvari«, rekao je Kierce bez trunke iskrenosti, »ali prije nego odete... Mislim da na sve ovo gledamo potpuno krivo.«

Čekao je da Maya zagriže.

»Na što to *mi*«, naglasila je, »gledamo potpuno krivo, detektive?«

Kierce je stavio ruke na vrh naslona. »Stalno se spotičete preko leševa, nije li tako?«

Eddiejeve riječi: »*Smrt te slijedi, Maya...*«

»Prvo vaš muž. A sada ovaj istražitelj.« Osmjehnuo joj se.

»Pokušavate nešto naglasiti, detektive Kierce?«

»Samo govorim. Prvo, u parku ste s mužem. Završava mrtav. Zatim dolazite i tražite sam Bog zna što. Tom Douglass završava mrtav. Koji je zajednički nazivnik u svemu tome?«

»Da pogodim«, odgovorila je Maya. »Ja?«

Kierce je slegnuo ramenima. »Ne možete a da ne opazite.«

»Ne, vi ne možete. Dakle, koja je vaša teorija, detektive? Jesam li ja ubila obojicu?«

Ponovo je slegnuo ramenima. »Vi mi recite.«

Maya je podigla ruke kao da se predaje. »Aha, jeste me. Sudeći prema stanju tijela, ja sam, što, ubila Toma Douglassa prije nekoliko tjedana. Zatim sam leš ugurala u ono spremište, prošla očito bez posljedica, a zatim sam ipak otišla do njegove žene i tražila ga iz nekog čudnog razloga i zatim, pomozite mi Kierce, sam se vratila da otkrijem tijelo i uvalim se u probleme?«

Sjedio je bez riječi.

»I da, jasna mi je očita veza između ovog i mog muža. Izgleda da sam dovoljno glupa pa se motam oko mjesta ubojstva jer je to najbolji način da se izvučem, nije li tako? Oh, a u slučaju Joea, čak sam - hej, baš

sam dobra - nekako pronašla pištolj kojim je netko ubio moju sestru, iako tada nisam čak bila ni u zemlji, i upotrijebila ga na njemu. Odgovara li to, detektive Kierce? Jesam li nešto izostavila?»

Nije odgovorio.

»I dok pokušavate dokazati da sam počinila dva... ili, čekajte, jesam li ubila i svoju sestru? Ne, već ste mi rekli da to nisam mogla jer sam preko mora služila našoj zemlji... I dok dokazujete sve to, možda bismo isto tako mogli pogledati i u vaš odnos s obitelji Burketiti.«

To je privuklo Kierceovu pozornost. »O čemu govorite?»

»Nije važno.« Ustala je i krenula prema izlazu. »Gledajte, vi trošite vrijeme kako god želite. Ja idem pokupiti kćer.«

Zadržali su njezin auto.

»Već ste pribavili nalog?» upitala je Maya.

Kovrdžavi ga joj je pružio.

»Brzo«, rekla je.

Slegnuo je ramenima.

Javio se Kierce. »Ja ću vas odvesti.«

»Ne, hvala.«

Maya je s pametnog telefona nazvala taksi. Stigao je za deset minuta. Kad je stigla kući, uzela je drugi auto, Joeov, i krenula prema Claireinoj i Eddiejevoj kući.

Eddie je stajao na ulaznim vratima prije nego je došla do njih. »Dakle?»

Stala je na ulazu i ispričala mu o provedenoj večeri. Iza Eddieja vidjela je Alexu kako se igra s Lily. Razmišljala je o Alexi i Danielu. Tako dobra djeca. Vodila se prema rezultatu. Ako imaš dobru djecu, vjerojatno si dobar roditelj. Nije li to bilo veliko priznanje za Claire? Kome bi na kraju povjerala da joj odgaja kćer?

»Eddie?»

»Što je?»

»Nešto sam ti tajila.« Gledao ju je.

»Philadelphija je nešto značila. Tamo je Andrew Burkett išao u školu.« Ispričala mu je i o toj povezanosti. Razmišljala je da li da ode korak dalje i ispriča mu kako je vidjela Joea na kameri-dadilji, ali trenutno nije vidjela čemu bi to služilo.

»Dakle«, rekao je Eddie kad je završila, »imamo tri ubojstva.« Mislio je na Claire, Joea i novootkrivenog Toma Douglassa. »A koliko ja vidim, jedina poveznica je Andrew Burkett.«

»Da«, odgovorila je.

»Očito je, nije li, Maya? Nešto se dogodilo na tom brodu. Nešto toliko grozno da nakon svih ovih godina i dalje ubija ljude.«

Kimnula je.

»I tko je još bio ondje te noći?« upitao ju je. »Tko je još bio na brodu?«

Pomislila je na email Christopheru Swainu. Još nije bilo odgovora. »Samo neki iz obitelji i prijatelji.«

»Koji Burkettovi su bili ondje?«

»Andrew, Joe i Caroline.«

Eddie se počeošao po bradi. »Dvoje od je njih mrtvo.«

»Da.«

»Dakle to ostavlja...?«

»Caroline je bila još dijete. Što je mogla napraviti?« Virnula mu je preko ramena. Lily se činila pospanom. »Kasno je, Eddie.«

»Da, u redu.«

»I moram te staviti na popis za preuzimanje Lily«, dodala je. »Neće ti više dozvoliti da je uzmeš ako ne dođemo zajedno.«

»Da, gospođica Kitty mi je rekla. Moramo otići oboje, donijeti slike i sve ostalo.«

»Možda bismo mogli sutra, ako si slobodan.«

Eddie je pogledao Lily koja se s Alexom pospano igrala neke igre pljeskanja dlanovima. »Možemo.«

»Hvala ti, Eddie.«

Sve troje, Eddie, Alexa, a sada i Daniel, su Mayu i Lily ispratili do auta. Lily se ponovo pokušala pobuniti zbog odlaska, ali bila je previše umorna da bi to učinila napadom bijesa dvogodišnjeg djeteta. Oči su joj se zatvorile prije nego je Maya zakopčala pojas na auto-sjedalici.

Na putu kući Maya se pokušala otarasiti mrtvih, ali naravno, bilo je to lakše reći nego učiniti. Eddie je bio u pravu. Štoga god se događa danas, ima izravnu vezu s onime što se dogodilo na jahti pred sedamnaest godina. Naravno, nije imalo smisla, ali nije se moglo izbjeći. Ponovo je zaželjela jednostavnost Ockhamove britve, ali više je usputne filozofije bilo u Sir Arthura Conana Doylea kroz njegova Sherlocka Holmesa: kad se eliminira nemoguće, ono što ostaje, koliko god da je nevjerovatno, mora biti istina.

Kaže se da nije moguće pokopati prošlost. To je vjerojatno istina, ali ono što se zaista željelo reći jest da se leluja trauma, da ona odjekuje i ostaje na životu. To nije bilo daleko od onoga što je Maya još uvijek

proživljavala. Trauma od helikopterskog napada lelujala je, odjekivala i ostajala živa, iako samo u njoj.

Zato, vrati se. Koja je bila početna trauma koja je sve pokrenula?

Neki bi rekli noć na jahti, ali nije sve počelo ondje. Gdje je počelo?

Vrati se unatrag koliko god možeš. Tamo obično leži odgovor. A u ovom slučaju Maya se mogla vratiti do Akademije Franklin Biddle i smrti Thea More.

Kad se vratila, kuća se činila iznenađujuće praznom. Obično je čeznula za tom tišinom. Ne i večeras. Lily je ostala omamljena, mnogo bliže snu nego javi, dok ju je Maya kupala i presvlačila. Potajno se nadala da će se Lily razbuditi, da će neko vrijeme provesti zajedno, ali to se nije dogodilo. Lilyne oči ostale su zatvorene. Odnijela ju je u krevet i plegla je.

»Hej, dušo, može jedna priča?«

Osjetila je potrebu u svome glasu, ali Lily se nije promeškolljila.

Maya je stajala iznad kreveta i gledala svoju kći. Ne trenutak se osjetila čudesno normalnom. Željela je ostati u ovoj sobi s kćeri. Je li ta želja dolazila iz toga što je bila hrabri nijemi stražar, ili mama koja se bojala ostati sama, nije tog trena mogla reći. Je li to bilo važno? Privukla je stolicu i sjela do komode pokraj vrata. Dugo vremena samo je gledala Lily. Različite emocije su se uzdizale i razbijale poput valova na plaži. Nije ih zaustavljala ni prosuđivala. Pustila ih je da se valjaju uz minimum uplitanja.

Čudno se osjećala u stanju opuštenosti.

Nije bilo razloga da ode spavati. Oživjeli bi zvukovi. Znala je to. Neka miruju još neko vrijeme. Samo sjedi i gledaj Lily. Neće li to biti puno opuštenije i mirnije nego uskočiti u kotač onog ružnog noćnog štakora u svojoj glavi?

Nije bila sigurna koliko je vremena prošlo. Možda sat. Možda i dva. Nije htjela izaći iz sobe makar i na sekundu, ali morala je uzeti notes i olovku. Učinila je to jako brzo, odjednom uplašena da kći makar i na samo nekoliko minuta ostavi samu. Kad se vratila u Lilynu sobu sjela je na isto mjesto pored vrata i počela pisati pisma. Olovka joj se činila čudnom u ruci. Rijetko je više pisala. A tko jest? Pisma se pišu na laptopu i zatim se pritišće tipka pošalji.

Ali ne i noćas. Ne u ovu svrhu.

Bila je pri kraju kad joj je zavibrirao mobitel. Bilo je skoro jutro. Provjerila je tko zove, a kad je vidjela da je to Joeova sestra Caroline, hitro se javila.

»Caroline?«

Glas s druge strane je šaptao. »Vidjela sam ga, Maya.« Maya je osjetila kako joj se krv ledi.

»Vratio se. Ne znam kako. Rekao je da će te uskoro posjetiti.«

»Caroline, gdje si?«

»Ne mogu ti reći. Nemoj nikom reći da sam te nazvala. Molim te.«

»Caroline...«

Veza se prekinula. Maya je nazvala broj. Javila se govorna pošta. Nije ostavila poruku.

Diši duboko. Unutra, van. Stegni, opusti...

Nije smjela paničariti. To jednostavno ne bi pomoglo. Ponovo je sjela, pokušala analizirati smislenost poziva i možda prvi puta nakon dugo vremena, stvari su se počele bistriti.

Ali bistrina se nije dugo zadržala.

Čula je auto kako ulazi u njezin prilaz.

Vratile su joj se Carolinine riječi: »*Rekao je da će te uskoro posjetiti...*«

Požurila je do prozora očekujući da će ugledati... Što?

Na prilaz su ušla dva automobila i stala. Iz svog neoznačenog policijskog automobila izašao je Roger Kierce. Kovrdžavi je izašao iz auta policije okruga Essex.

Maya se okrenula od prozora. Prije nego se spustila još *jednom* je pogledala kćer. Počeo ju je loviti umor, ali ga je prevladala. Kraj je bio na vidiku. Možda u daljini, ali se konačno nazirao.

Nije željela da pozvone i probude Lily, zato je kad su se približili otvorila vrata.

»Što je?« upitala je nestrpljivije nego što je željela. »Našli smo nešto«, odgovorio je Kierce. »Što?«

»Morat ćete s nama.«

Dvadeset osmo poglavlje

Gospođica Kitty uspjela je zadržati ukočeni smiješak iako je prepoznala neoznačeni policijski auto od Mayina prvog posjeta. Prije nego što je Maya nešto uspjela reći gospođica Kitty ju je zaustavila pokretom ruke.

»Nema potrebe da objašnjavate.«

»Hvala.«

Kao što je postalo uobičajeno, Lily je gospođici Kitty prišla bez ustručavanja. Gospođica Kitty bi joj otvorila vrata sunčano-žarko žute prostorije. Veseli smijeh bi progutao Lily. Nestala bi bez da se osvrnula na majku.

»Ona je divna curica«, rekla je gospođica Kitty.

»Hvala.«

Maya je ostavila auto na parkiralištu *Growin' Up-a* i ušla u Kierceov. U vožnji je pokušao zapodjenuti razgovor, ali Maya nije bila raspoložena. U tišini su se vozili prema Newarku. Pola sata poslije smjestili su je u klasičnu sobu za ispitivanje u okružnoj policijskoj postaji. Na tronošcu na stolu stajala je video kamera. Kovrdžavi je provjerio da gleda prema njoj i zatim je uključio. Pitao ju je da li je voljna odgovarati na pitanja. Odgovorila je potvrdno.

Zamolio ju je da potpiše dokument kojim to potvrđuje. Potpisala je.

Kierce je imao velike ruke s dlakavim člancima na prstima. Stavio ih je na stol i pokušao joj se osmjehnuti na onaj »opusti se, sve je u

redu« način. Maya mu nije uzvratila.

»Možemo li krenuti od početka?« upitao ju je.

»Ne.«

»Molim?«

»Rekli ste da imate neke nove informacije«, odgovorila je Maya.

»To je točno.«

»Zašto onda ne počnete od njih?«

»Imajte sekundu strpljenja, u redu?« Nije odgovorila.

»Kad vam je muž ubijen, identificirali ste dva muškarca za koje ste tvrdili da su pokušali opljačkati vas i vašeg muža?«

»Tvrдила?«

»To je samo terminologija, gospođo Burkett. Ne smeta vas da vas zovem gospođa Burkett?«

»Ne. Koje je vaše pitanje?«

»Pronašli smo dvojicu koji odgovaraju tom opisu. Emilio Rodrigo i Fred Katen. Zatražili smo da ih identificirate, što ste napravili najbolje što ste mogli, ali prema vašem iskazu, nosili su skijaške maske. Kao što vam je poznato, nismo ih mogli zadržati, iako smo Rodriga optužili zbog nošenja oružja.«

»U redu.«

»Prije ubojstva vašega muža, jeste li poznavali Emilija Rodriga ili Freda Katena?«

Oho. Kamo smjera s time? »Ne.«

»Nikad prije niste sreli ni jednog od njih?«

Pogledala je kovrdžavoga. Stajao je ukočeno. Zatim se ponovo okrenula prema Kierceu. »Nikad.«

»Jeste li sigurni?«

»Da.«

»Jer postoji teorija da se nije radilo o pljački, gospođo Burkett. Jedna od mogućih teorija je da ste ih unajmili da ubiju vašeg muža.«

Maya je ponovo pogledala kovrdžavog i zatim ponovo Kiercea.

»Znate da to nije istina, detektive Kierce.«

»Oh? Kako da znam?«

»Na dva načina. Prvi, da sam unajmila Emilija Rodriga i Freda Katena, ne bih ih identificirala policiji, zar ne?«

»Možda ste ih htjeli prevariti.«

»Bilo bi to riskantno s moje strane, ne mislite li? Prema onome kako ja razumijem stvar, jedina veza s tom dvojicom bila vam je moje svjedočenje. Da nisam ništa rekla, nikad ne biste krenuli za njima.

Zašto bih ih onda identificirala? Ne bi li mi bilo u najboljem interesu da šutim?»

Na to nije imao odgovora.

»A ako iz nekog čudnog razloga«, nastavila je, »zaista vjerujete da sam ih, što, unajmila i zatim im smjestila, zašto bih rekla da su nosili skijaške maske? Zašto ih nisam jednostavno nepogrešivo identificirala i omogućila vam da ih uhitite?»

Kierce je zaustio da će nešto reći, ali Maya ga je, oponašajući gospođicu Kitty, zaustavila pokretom ruke.

»A prije nego ponudite neko glupo opravdanje, oboje znamo da nisam zbog toga ovdje. A prije nego što me pitate kako to znam, u Newarku smo, ne u New Yorku. Ovdje smo u nadležnosti kovrdžavog - oprostite, ne sjećam vam se imena.«

»Detektiv okruga Essex, Demetrius Mavrogenous.«

»Odlično, smeta li vas ako nastavim s kovrdžavim? Ali prestanimo gubiti vrijeme, hoćemo li? Da se radi o Joeovom ubojstvu, bili bismo u vašoj postaji Central Park, detektive Kierce. Umjesto toga, došli smo u Newark, koji je u okrugu Essex u čijoj je nadležnosti Livingston, država New Jersey, gdje je prošle noći locirano tijelo Toma Douglassa.«

»Nije locirano«, rekao je Kierce pokušavajući njihalo vratiti na svoju stranu, »nego pronađeno. Vi ste ga pronašli.«

»Da, jesam, ali to nije nova informacija, zar ne?»

Stala je i čekala.

»Ne«, konačno je rekao Kierce. »Nije.«

»Odlično. I nisam uhićena, je li tako?»

»Ne, niste.«

»Onda prestanite s igrama, detektive. Recite mi što ste pronašli zbog čega sam ovog jutra ovdje.«

Kierce je pogledao kovrdžavog. Ovaj je kimnuo.

»Molim vas, pogledajte na zaslon vama nadesno.«

Na zidu je visio televizor s ravnim zaslonom. Kovrdžavi je uzeo daljinski, upalio televizor i pojavila se snimka. Bila je s nadzorne kamere na jednoj benzinskoj crpki. Vidjela se jedna pumpa za benzin i u pozadini ulica i semafor. Maya nije mogla točno odrediti gdje je ta crpka bila, ali je prilično dobro slutila kamo to vodi. Potajno je pogledala Kiercea. On je čekao njezinu reakciju.

»Čekajte«, rekao je kovrdžavi, »točno tu.«

Pritisnuo je tipku za pauzu. Počeo je povećavati sliku i Maya je ugledala svoj auto ispred crvenog svjetla okrenut udesno. Kamera se

fokusirala na stražnji dio njezina auta. »Možemo pročitati samo prva dva slova, ali odgovaraju vašoj registraciji. Je li to vaš auto, gospođo Burkett?«

Mogla je reći da vjerojatno postoje i drugi BMW-i čije registracijske pločice počinju s ta dva slova, ali što bi time dobila? »Čini se da je.«

Kierce je kimnuo kovrdžavom. Ovaj je podigao daljinski i pritisnuo tipku. Kamera se pomaknula prema suvozačkom prozoru. Njihovi pogledi usmjerili su se na nju.

»Tko je ovaj čovjek na suvozačkom sjedalu?« upitao je Kierce.

Na staklu je bilo previše odbljesa, tako da se razaznavala samo bejzbolska kapa i jedna mrlja koja je bez sumnje predstavljala osobu.

Nije odgovorila.

»Gospođo Burkett?«

I dalje je šutjela.

»Sinoć ste nam rekli da ste bili sami kad ste pronašli tijelo gospodina Douglassa, nije li tako?«

Maya je pogledala na zaslon. »Ovdje ne vidim ništa što bi tome proturječilo.«

»Vidljivo je da niste sami.«

»A vidljivo je i da nisam kod radionice gdje je tijelo pronađeno.«

»Pokušavate nam reći da taj muškarac...«

»Sigurni ste da je muškarac?«

»Molim?«

»Ja vidim mrlju i bejzbolsku kapu. I žene nose bejzbolske kape.«

»Tko je to, gospođo Burkett?«

Nije im željela reći za Coreya Ruzdinskog. Pristala je doći jer je željela saznati što imaju. Sada je znala. Zato je ponovo upitala: »Jesam li uhićena?«

»Ne.«

»Onda mislim da je vrijeme da odem.«

Kierce joj se nacerio. Nije joj se dopalo. »Maya?«

Nije više gospođa Burkett.

»Ovo nije ono zbog čega smo te doveli.«

Ostala je na mjestu.

»Razgovarali smo s gospođom Douglass, udovicom. Ispričala nam je o tvom posjetu.«

»Tu nema tajni. Rekla sam vam sinoć.«

»I zaista jesi. Gospođa Douglass nam je rekla da si došla jer vjeruješ da je tvoja sestra Claire ispitivala njezinog muža. Je li to točno?«

Maya nije vidjela razloga da to ne potvrdi. »Kao što sam vam već rekla.«

Kierce je nakrivio glavu. »Kako si znala da ti je sestra posjetila Toma Douglassa?«

Na to nije htjela odgovoriti. Kierce je to bez sumnje očekivao.

»Jesi li primila još jednu anonimnu dojavu od tajnovitog izvora.«

Nije odgovorila.

»Dakle, ako sam dobro razumio, primila si dojavu od tajnovitog izvora da je tvoja sestra kontaktirala Toma Douglasa. A zatim si primila dojavu od tajnovitog izvora o Douglassovom spremištu. Reci mi, Maya: jesi li provjerila te dojave?«

»Kako to mislite?«

»Jesi li imala ikakve dokaze da tvoj tajnoviti izvor govori istinu?«

Napravila je grimasu. »Pa, znam da je Claire posjetila Toma Douglassa.«

»Je li zaista?«

Počela je osjećati trnce na vratu.

»I dok se slažem da je Tom Douglass zaista bio u spremištu - to je bez sumnje bila točna dojava - tvoj tajnoviti izvor te je ostavio da odgovornost padne na tebe, slažeš se?«

Kierce je ustao i krenuo prema televizoru. »I pretpostavljam«, rekao je pokazujući na bejzbolsku kapu i mrlju, »da je to tvoj tajnoviti izvor?«

Nije odgovorila.

»I pretpostavljam da je taj muškarac, samo za šalu, recimo da je to muškarac; vidim mu dlake na bradi, bio taj koji te je odveo do spremišta?«

Maya je sklopila ruke i stavila ih na stol. »A što ako je?«

»Bio je nedvojbeno u tvom autu, je li tako?«

»I?«

»I«, Kierce se vratio, stavio šake na stol i nagnuo se prema njoj, »u prtljažniku vašeg auta našli smo krv, gospođo Burkett.« Maya je ostala savršeno mirna.

»Grupa AB pozitivna. Ista kao i Douglassova. Hoćete li nam reći kako je tamo dospjela?«

Dvadeset deveto poglavlje

Imali su krvnu grupu, ali nalaz DNA koji bi pokazao da krv u prtljažniku njezina auta pripada Tomu Douglassu još uvijek nije bio gotov. Nisu imali dovoljno da je zadrže.

Ali približavali su se. Vrijeme je istjecalo.

Kierce se ponudio da je odveze kući. Ovaj put je prihvatila. Prvih deset minuta vožnje sjedili su u tišini. Zatim ju je Kierce prekinuo.

»Maya?«

Gledala je kroz prozor. Razmišljala je o Coreyu Rudzinskom, čovjeku koji je na neki način sve započeo. Corey je bio taj koji je objavio snimku helikopterskog napada koja je uzrokovala njezin kaos. Mogla se vratiti dalje u prošlost, na svoje djelovanje u toj misiji, na odluku da ode u vojsku, na sve to. Ali ono što je zaista srušilo njezin svijet, što je izravno dovelo do smrti Claire i Joea, bila je objava te snimke.

Je li ju Corey zviždač izigrao?

Maya je toliko željela zadobiti njegovo povjerenje da je zaboravila kako možda ne bi bilo pametno vjerovati čovjeku koji je učinio toliko toga da je uništi. Ponavljala je njegove riječi u glavi. Corey je rekao da mu je Claire prišla, da se povezala s njime preko njegove web stranice. Maya je to prihvatila. Ali je li to bila istina? Razmisli na trenutak. Na neki način imalo je smisla da se Claire javi Coreyu i pokuša ga odvratiti od objavljivanja snimke. Ali isto tako je imalo smisla, jednakog smisla, možda još i većeg smisla, da je Corey prišao Claire, da je snimku

iskoristio da je obradi, ili otvoreno ucijeni da prikuplja informacije o Burkettima i *EAC Pharmaceuticals-u*.

Je li Corey obradio i nju?

Je li otišao toliko daleko da ju je obradio da na sebe primi krivicu za ubojstvo Toma Douglasa?

»Maya«, ponovio je Kierce.

»Što je?«

»Lažeš si mi od prvog dana.«

Dosta je, pomislila je. Vrijeme je da okrene stvar. »Caroline Burkett mi je rekla da primete mito od obitelji Burkett.«

Kierce se zamalo osmjehnuo. »To je laž.«

»Je li?«

»Je. Jedino ne znam je li Caroline Burkett lagala tebi«, pogledao ju je na trenutak a zatim ponovo na cestu, »ili ti lažeš meni da me zbuniš.«

»Nema baš puno povjerenja u ovom autu, zar ne?«

»Nema«, složio se Kierce. »Ali ponestaje ti vremena, Maya. Laž nikad ne umire. Možeš je prigušiti, ali uvijek će naći načina da izbije na površinu.«

Maya je kimnula. »To je dubokoumno, Kierce.«

Nasmijao se na to. »Da, bilo je malo previše, nije li?«

Stali su na njezinu prilazu. Maya je primila kvaku na vratima, ali bila su zaključana. Pogledala ga je.

»Naći ću odgovor«, rekao je. »Nadam se da ne vodi natrag prema tebi. Ali ako vodi... «

Čekala je znak da su vrata otključana. Kad se začuo zvuk, otvorila ih je bez da se potrudila reći doviđenja ili hvala. Kad je ušla u kuću, provjerila je da su sva vrata zaključana i zatim krenula niz mračne stepenice.

Podrum je prvotno služio kao dobro opskrbljena »muška jazbina«. Tri televizora, šank od orahovine, hladnjak za piće, stol za biljar, dva flipera, ali Joe ga je postupno pretvorio u igraonicu za Lily. Skinuo je tamnu drvenu oplatu sa zidova i obojao ih u blještavo bijelo. Našao je preslikače medvjedića Winniea i Madeline u prirodnoj veličini i naljepio ih naokolo. Šank od hrastovine je ostao, iako je bio obećao da će i njega maknuti. Mayi nije bilo važno hoće li ostati. U jednom uglu podruma bila je dječja kućica koju je Joe kupio u prodavaonici igračaka na Cesti 17. Bila je kao utvrda (»Muški«, tvrdio je Joe) s kuhinjom (»Ženski«, zamalo je ustvrdio, ali je prevladao njegov instinkt za preživljavanje), s pravim zvoncem na vratima i prozorom s kopcima.

Krenula je prema sefu s oružjem. Sagnula se, provjerila podrumске stepenice iako je znala da je sama i zatim prislonila prst na staklo. Sef je imao mogućnost spremanja trideset i dva različita otiska, ali koristili su ga samo ona i Joe. Razmišljala je da li da spremi i Shaneov otisak, u slučaju da mu ikad zatreba jedan od njezinih pištolja, ili da ona njega iz bilo kojeg razloga zatreba da joj donese jedan, ali jednostavno nije imala prilike.

Dva klika označila su da je otisak prihvaćen i sef otključan. Okrenula je kvaku i otvorila metalna vrata.

Izvadila je *Glock 26* i zatim, jer je željela biti potpuno mirna, provjerila je li preostalo oružje na svom mjestu, da nitko nije došao, otvorio sef i nešto uzeo.

Ne, nije vjerovala da je Joe živ, ali u ovom stadiju, bila bi tvrdoglavo luda da potpuno odbaci tu mogućnost.

Izvadila je pištolje jednog po jednog, pa iako je to učinila nedavno, ponovo ih je rastavila i pažljivo očistila. Uvijek je tako postupala. Svaki put kad bi dotaknula pištolj, provjerila bi ga i očistila. To što je radila, da je bila toliko pedantna oko svog oružja, vjerojatno joj je spasilo život.

Ili ga uništilo.

Na trenutak je zatvorila oči. Toliko tih suludih što-ako, toliko mogućih prekretnica. Je li sve započelo u Akademiji Franklin Biddle, ili na jahti? Nije li sve jednostavno moglo završiti ondje, u prošlosti, ili je njezina misija u Al Qa'imu sve ponovo oživjela? Je li Corey kriv za buđenje tih utvara? Je li. Claire? Je li za to krivo objavljivanje snimke? Ili njezin odlazak do Toma Douglasa?

Ili otvaranje ovog prokletog sefa?

Više nije znala. Nije bila sigurna mari li uopće za to.

Pištolji na vidljivom mjestu, oni koje je pokazala Rogeru Kierceu, bili su oni legalno registrirani u New Jerseyu. Ti su postojali i imali su dozvole. Pružila je ruku prema pozadini, pronašla mjesto i pritisnula.

Tajni pretinac.

Nije mogla ne pomisliti na bakinu škrinju u Claireinoj kući, na zamisao o lažnoj pregradi i tajnom pretincu koja je prije više generacija krenula iz Kijeva, a sada evo i ona nastavlja tu obiteljsku tradiciju.

Tu je držala dva pištolja, oba kupljena izvan države i na taj način nepoveziva s njom. Nema u tome ništa bespravno. Oba su bila tu, ali što je očekivala? Da je došao Joe-duh i ukrao jednog? Dovraga, duhovi nemaju otiske prstiju, zar ne? Joe-duh nije mogao otvoriti sef sve da je i

htio.

Oh, Bože, osjećala je vrtoglavicu.

Prenuo ju je zvuk mobitela. Pogledala je broj, ali ga nije prepoznala. Pritisnula je tipku za odgovor i rekla: »Halo?«

»Je li to Maya Burkett?«

Bio je to muški glas, ugodan kao u radijskog spikera, ali je jasno podrhtavao.

»Da, je. Tko je to?«

»Ime mi je Christopher Swain. Poslali ste mi email.«

Joeov su-kapetan iz školske nogometne momčadi. »Da, hvala što ste se javili.«

Muk. Na trenutak je pomislila da je prekinuo vezu.

»Htjela sam vam postaviti neka pitanja«, rekla je. »O čemu?«

»O mom mužu. O njegovom bratu Andrewu.« Muk.

»Gospodine Swain?«

»Joe je mrtav. Je li tako?«

»Je.«

»Tko još zna da ste me kontaktirali?«

»Nitko.«

»Je li to istina?«

Osjetila je kako sve jače steže mobitel. »Da.«

»Onda ću porazgovarati s vama. Ali ne preko telefona.«

»Recite mi gdje da dođem.«

Dao joj je adresu u Connecticutu.

»Mogu stići za dva sata«, rekla je.

»Nemojte nikom reći da dolazite. Ako budete s nekim, neće vas pustiti unutra.«

Swain je prekinuo.

Oni?

Uvjerila se da je *Glock* napunjen i zatvorila sef. Pričvrstila je kožnate korice s unutarnje strane pojasa tako da *Glock* ostane skriven, osobito kad je bila u rastezljivim trapericama i tamnoj jakni. Voljela je taj osjećaj da je naoružana. Na nekom drugom planetu nije se očekivalo voljeti taj osjećaj, to nije bilo u redu, pokazivalo je nasilnost ili slično, ali bilo je nečeg primitivnog i ugodnog u osjećaju težine oružja. To je, naravno, moglo biti i opasno. Čovjek postaje previše siguran. Sklon je upadati u situacije u koje ne bi smio jer, hej, uvijek se pucnjavom može izvući iz njih. Počinje se osjećati nekako neuništivim, nekako malo previše punim sebe, malo suviše hrabrim, malo previše mačo.

Nošenje oružja pruža izbor. To nije svaki puta dobro.

Maya je kameru-dadilju stavila na stražnje sjedalo. Nije ju više željela u kući. Adresu koju joj je Christopher Swain dao upisala je u aplikaciju s kartama s koje je dobila obavijest da će vožnja uz sadašnji promet trajati jedan sat i trideset šest minuta. Na sav glas slušala je Joevu glazbenu listu. Ponovo nije znala zašto. Prva pjesma bila je »Open«, dueta Rhye, koja počinje vruće i snažno uz: »Lud sam za tvojim njihanjem bedrima«, ali nekoliko stihova kasnije, na zalasku tog trenutka, osjeća se pukotina koja se otvara između ljubavnika: »Znam da blijediš, mmm, ali ostani, ne zatvaraj oči.«

U sljedećoj pjesmi Lapsley predivno pjeva jedno upozorenje: »To se odavna znalo, ali sad sam pri kraju.« Bože, koliko je to bilo primjereno.

Maya je nestala u glazbi, pjevala je naglas, bubnjala po volanu. U stvarnom životu, u helikopteru, na Srednjem istoku, kod kuće, svuda, potpuno bi je isključila i zaboravila. Ali ovdje ne. Ne kad je sama u prokletom autu. Kad je sama u prokletom autu Mayina glazba trešti, a ona glasno pjeva svaki stih.

Tako je.

Zadnja pjesma, kad je stigla do predgrađa Dariena, bila je predivna izvedba Cacoona pod neobičnim nazivom »Suši«. I ponovo ju je prvi stih oborio s nogu: »Ujutro ću proći grobljem, da se uvjerim da te zaista nema...«

To ju je vratilo u stvarnost.

U izvjesnim danima, svaka pjesma kao da se izravno obraća tebi, nije li tako?

A u izvjesnim danima, stih gotovo da pogađa ravno u srce.

Vozila je niz usku, mirnu ulicu. S obje strane bilo je gusto drveće. Adresa na aplikaciji pokazivala je kraj slijepe ulice. Ako je to bio slučaj, a nije imala razloga sumnjati, rezidencija je stajala na osami. Na vrhu prilaza bila je stražarska kućica. Rampa je bila spuštена. Maya je stigla do nje kad joj je prišao stražar.

»Mogu vam pomoći?«

»Došla sam se naći s Christopherom Swainom.«

Stražar se vratio u kućicu i podigao telefonsku slušalicu. Trenutak kasnije prekinuo je i vratio se do nje. »Vozite do parkirališta za goste. Na desnoj je strani. Netko će vas ondje dočekati.«

Parkiralište za goste?

Dok se vozila uz prilaz shvatila je da to nije rezidencija. Što je dakle

bilo? Na drveću su visjele nadzorne kamere. Počele su se pojavljivati zgrade od mutno-sivog kamena. Sveobuhvatni osjećaj, što zbog osame, kamena i rasporeda, neodoljivo je podsjećao na Akademiju Franklin Biddle.

Na parkiralištu za goste bilo je vjerojatno deset automobila. Kad je stala, jedan drugi zaštitar dovezao se do nje u vozilu za golf. Hitro je izvukla pištolj, nije sumnjala da će imati palicu ili nekakav detektor za metal, i gurnula ga u pretinac za rukavice.

Zaštitar je bacio letimičan pogled na njezin auto i zamolio je da sjedne do nje u vozilu za golf. Napravila je tako.

»Mogu li vidjeti vaše dokumente, molim?«

Pružila mu je vozačku dozvolu. S kamerom na mobitelu snimio je njezinu sliku i vratio je. »Gospodin Swain je u Brocklehurst Hallu. Odvest ću vas.«

Dok su se vozili Maya je spazila različite ljude. Većina ih je bila u dvadesetima, muškarci i žene, svi bijelci, bili su čudno okupljeni u skupinama, ili su brzo hodali u parovima. Mnogi su, previše njih, pušili. Većina je bila u trapericama, tenisicama i u raznim majicama ili teškim džemperima. Bila je tu i zelena površina koja je sličila na dvorište u koledžu, osim što je na njoj u samom središtu bila fontana s kipom Djevice Marije.

Maya je naglas izrekla ono što se u sebi pitala. »Što predstavlja ovo mjesto?«

Zaštitar je pokazao prema Djevici Mariji. »Do kasnih sedamdesetih ovo je bio samostan, vjerovali ili ne.«

Povjerovala je.

»Tada pun redovnica.«

»Ma nemojte«, rekla je Maya pokušavajući da ne zvuči previše sarkastično. Kao, čega drugoga bi samostan bio pun? »A što je sada?«

Namrštio se. »Ne znate?«

»Ne.«

»Kome ste došli u posjet?«

»Christopheru Swainu.«

»Nije na meni da bilo što kažem.«

»Molim vas.« Rekla je to tonom od kojeg je duboko udahnuo. »Jednostavno moram znati gdje sam.«

Uzdahnuo je, tek da ostavi dojam da razmišlja i rekao: »Ovo je Centar za oporavak Solemani.«

»Oporavak.« Eufemizam za rehabilitacijski centar. To je bilo

objašnjenje. Ironija - bogati preuzimaju divno mjesto na osami u kojem su boravile redovnice koje su se vjerojatno zavjetovale na siromaštvo. Ali pogledajte. Baš neko siromaštvo. Možda i nije bila ironija, ali nešto je.

Vozilo za golf zaustavilo se uz zgradu koja je sličila spavaonici.

»Evo nas. Uđite na ona vrata.«

Novi zaštitar joj je otvorio vrata i, naravno, morala je proći kroz detektor za metal. S druge strane ju je dočekala jedna žena sa smiješkom i stiskom ruke.

»Dobar dan, ja sam Melissa Lee. Ovdje u Solemaniju sam voditeljica.«

»Voditeljica.« Još jedan svenamjenski eufemizam.

»Christopher me zamolio da vas odvedem do staklenika. Pokazat ću vam put.«

Potpeticice Melisse Lee odzvanjale su praznim hodnikom. Osim potpetica, vladala je samostanska tišina. Ako je znala, a morala je znati kad radi ovdje, zašto je ovaj mir remetila svojim cipelama? Jesu li bile dijelom uniforme? Je li to bilo namjerno? Zašto nije nosila tenisice ili nešto slično?

A zašto je uopće razmišljala o nečem tako banalnom?

Christopher ju je dočekao da je pozdravi kao neki nervozni mladić na spoju. Bio je u skladno skrojenom crnom odijelu, bijeloj košulji, s tankom crnom kravatom. Brada na licu bila je od one vrste koju je trebalo planirati da izgleda neplanirano. Frizura mu je bila skejterska, s plavim pramenovima. Bio je pristao, iako se previše trudio da to bude. Što god ga je dovelo ovamo, izdubilo je bore na njegovu licu. Vjerojatno mu se to nije dopalo. Vjerojatno je dodao Botox ili filere, ali Maya je mislila da je to njegovom izgledu inače privilegiranog čovjeka davalo izvjestan karakter.

»Mogu li vas čime ponuditi?« upitala je Melissa Lee.

Maya je odmahнула glavom.

Melissa se lagano osmjehnula i pogledala Swaina. S dirljivo brižnim glasom upitala je: »Jesi li siguran da želiš da odem, Christophere?«

»Da. Molim te.« Ton mu je bio nesiguran. »Mislim da mi je ovo važan korak.«

Melissa je kimnula. »I ja mislim tako.«

»Zato će nam trebati malo privatnosti.«

»Shvaćam. Bit ću u blizini ako zatreba. Samo vikni.«

Melissa se ponovo lagano osmjehnula Mayi i izašla. Zatvorila je

vrata za sobom.

»Oho«, rekao je Swain kad su ostali sami. »Zaista si lijepa.«

Maya nije znala što bi rekla na to, zato je šutjela.

Osmjehnuo se i otvoreno je zagledao od glave do pete. »Zapanjujuća si, a odaješ i dojam nedohvatljivosti. Kao da si iznad svega.« Stresao je glavom. »Kladim se da ti Joe nije mogao odoljeti od trenutka kad te je ugledao, jesam li u pravu?«

Nije bilo vrijeme da igra na feminističku kartu ili da se uvrijedi. Trebala ga je da nastavi govoriti. »Prilično, da.«

»Da pogađam. Joe ti je pristupio s nekom jeftinom zavodničkom frazom, s nečim duhovitim, ali možda samoosuđujućim i ranjivim. U pravu sam, nisam li?«

»Jesi.«

»Oborio te je s nogu, nije li?«

»Da.«

»Oh, čovječe, taj Joe. Taj tip je bio tri koraka iznad karizme kad je želio biti.« Swain je ponovo stresao glavom dok mu je osmijeh nestajao s lica. »Onda, je li zaista mrtav? Joe, hoću reći.«

»Da.«

»Nisam znao. Ovamo ne stižu vijesti. To je jedno od pravila. Nema društvenih medija, nema interneta, nema vanjskog svijeta. Jednom dnevno provjeravamo svoje mailove. Tako sam vidio tvoju poruku. Jednom sam... No, doktorica je rekla da će biti u redu ako pročitam vijesti. Moram reći, bio sam šokiran kad sam čuo za Joea. Želiš li sjesti?«

Staklenik je očito bio nedavno pridodan. Pokušavao se uklopiti u stari dio u čemu nije do kraja uspio. Imao se osjećaj nečeg sklepanog na brzinu. Krov je bio kupola s umjetnim obojenim staklom. Bilo je biljaka, naravno, ali manje nego što se moglo očekivati u prostoriji koja se nazivala staklenikom. U sredini su bile dvije kožnate fotelje okrenute jedna prema drugoj. Maya je sjela u jednu, Swain u drugu.

»Ne mogu vjerovati da je mrtav.«

Da, pomislila je Maya, često je to slušala.

»Bila si ondje, je li tako? Kad je ubijen.«

»Da«, odgovorila je.

»Na vijestima su rekli da si prošla neozlijeđena.«

»Da.«

»Kako?«

»Pobjegla sam.«

Swain ju je gledao kao da dokraja ne vjeruje u to. »Mora da si se preplašila.«

Nije odgovorila.

»Na vijestima je bilo opisano kao pljačka koja je krenula po zlu.«

»Da.«

»Ali mi oboje znamo da to nije istina, je li tako, Maya?« Rukom je prošao kroz kosu. »Ne bi bila ovdje da je riječ samo o pljački.«

Njegovo ponašanje počelo ju je živcirati. »U ovom trenutku«, rekla je, »samo pokušavam povezati što se dogodilo.«

»Nevjerojatno«, rekao je. »Još uvijek ne mogu vjerovati.«

Na licu mu je bio čudan osmijeh.

»Vjerovati što?«

»Da je Joe mrtav. Oprosti što dubim po tome. Jednostavno, bio je... ne znam bi li bilo u redu da kažem da je bio >tako pun života<. To je tako otrcano, nije li? Ali recimo da je Joe bio pokretačka sila. Shvaćaš? Bio je tako jak, snažan, kao vatra koja bjesni bez kontrole i ne može se ugaziti. Bilo je nečega gotovo, znam da je smiješno reći, besmrtnoga oko njega... «

Maya se pomaknula u fotelji. »Christophere?«

Gledao je kroz prozor.

»Bio si na jahti one noći kad je Andrew pao preko ograde.« Nije se pomaknuo.

»Što se točno dogodilo njegovom bratu Andrewu?«

Swain je progutao slinu. Suza mu je potekla iz oka i spustila se niz obraz.

»Christiophere?«

»Nisam vidio, Maya. Bio sam na donjoj palubi.« Glas mu je bio leden. »Ali nešto znaš.« Nova suza.

»Molim te, reci mi«, nastavila je Maya. »Je li Andrew zaista pao?«

Glas mu je zvučao kao kamen koji pada u bunar. »Ne znam. Ali mislim da nije.«

»Onda što mu se dogodilo?«

»Mislim...«, rekao je Christopher Swain prije nego što je duboko udahnuo, pronašao unutarnju snagu i nastavio. »Mislim da ga je Joe gurnuo.«

Trideseto poglavlje

Swain je sjedio i s obje ruke stiskao rukohvate fotelje. »Sve je započelo kad je Theo Mora došao na Akademiju Franklin Biddle. Ili sam ja to tada počeo shvaćati.«

Približili su fotelje, skoro koljeno do koljena, nekako su imali potrebu biti fizički bliži u ovoj prostoriji koja kao da je postajala sve hladnijom.

»Vjerojatno misliš da je to bio stari kliše po kojem bogati ne žele da im siromašni onečišćuju njihove elitne institucije. Skoro da si možeš predstaviti, zar ne? Mi bogati udruženi protiv Thea, ili ga zlostavljamo. Ali nije bilo tako.«

»Kako je bilo?« upitala je Maya.

»Theo je bio duhovit i društven. Nije napravio pogrešku da uzmiče ili da nam se ulaguje. Dobro se uklopio. Svima nam je bio drag. U mnogo čemu nije se razlikovao. Znam da ljudi žele bogate opisati na jedan, a siromašne na drugi način, ali kad si dijete, a to smo bili, ili sam mislio da smo bili tek djeca, samo se želiš družiti i pripadati jedno drugom.«

Obrisao je oči.

»I nije nas smetalo što je Theo bio odličan nogometaš. Ne dobar. Odličan. Bio sam uzbuđen. Te godine imali smo priliku osvojiti sve. Ne samo državno prvenstvo naše vrste škola, nego i državno prvenstvo svih srednjih škola, uključujući one velike javne i privatne vjerske

škole. Theo je bio jako dobar. Mogao je postići gol s bilo kojeg mjesta. A možda je u tome bio problem.«

»Kako to?«

»Meni nije bio konkurencija. Ja sam bio vezni igrač. Nije bio konkurencija ni svom cimeru Andrewu. Andrew je bio vratar.«

Zastao je i pogledao Mayu.

»Ali i Joe je bio napadač«, rekla je.

Swain je kimnuo. »Neću reći da je otvoreno bio neprijateljski raspoložen prema Theu, ali... Joea sam poznavao od prvog razreda. Zajedno smo odrasli. Stalno smo bili kapetani nogometnog tima. A kad s nekim provedete toliko vremena, ponekad se dođe u priliku vidjeti kako mu fasada puca. Kako gnjev izbija. Vidjeti njegove nastupe bjesnila. Kad smo bili u osmom razredu Joe je jednog dječaka bejzbol palicom spremio u bolnicu. Više se ni ne sjećam zbog čega je to bilo. Samo se sjećam da smo ga nas trojica odvlačili s tog jadnog dečka. Slomio mu je lubanju. Godinu dana kasnije, jedna cura koja se Joeu sviđala, Marian Barford, trebala je s Tomom Mendiburuom ići na ples. Dva dana prije toga došlo je do požara u znanstvenom laboratoriju i Tom je jedva izašao živ.«

Maya je progutala gorčinu. »Nitko ništa nije prijavio?«

»Nisi poznavala Joeovog oca, je li tako?«

»Ne.«

»Ljudi su ga se bojali. Kružile su priče da surađuje s nekim problematičnim ljudima. Kako bilo, došlo je do podmićivanja. Neki obiteljski, hajdemo reći, malo neprijatniji prijatelji su navraćali i tražili da ne pričamo ništa. Plus, i Joe je bio dobar u tome. Nije ostavio mnogo tragova. Već prije smo spominjali njegov šarm. Mogao je nevjerojatno uvjerljivo glumiti kajanje. Ispričao bi se. Nagovarao bi. Bio je bogat i moćan, a one trenutke, svoju crnu stranu, dobro je skrivao kad je bilo potrebno. Ponovo te podsjećam, poznavao sam ga cijeli život. A čak sam i ja to vidio samo nekoliko puta. Ali kad sam vidio... «

Ponovo su mu navrle suze.

»Vjerojatno se pitaš što radim na ovakvom mjestu.«

Nije se pitala. Zaključila je da je ovisnik neke vrste i da ovdje prima pomoć. Što bi drugo moglo biti? Željela je da nastavi s pričom, ali ako mu je bilo potrebno da skrene na sporedni kolosijek, vjerojatno bi pogriješila da ga zaustavi.

»Ovdje sam«, nastavio je, »zbog Joea.«

Pokušala je ne razvući lice.

»Znam, znam, trebao bih sam preuzeti odgovornost. To mi stalno govore. I da, jednu ovisnost mijenjam za drugu. Ovdje sam zbog pića, tableta, kokaina... čega sve ne. Ali nisam uvijek bio takav. U školi su me znali podbadati jer nisam htio popiti više od jednog piva. Nije mi se sviđao okus. Jednom sam u završnom razredu probao travu. Bilo mi je mučno.«

»Christophere?«

»Da.«

»Što se dogodilo s Theom?«

»Trebala je to biti podvala. Tako nam je Joe rekao. Ne znam jesam li mu vjerovao ili ne, ali... Bio sam slabić. Krivo. I dalje dam slabić. Joe je bio vođa. Ja sam ga slijedio. I Andrew ga je slijedio. I zaista, kakve je moglo biti štete? Malo inicijacije. To se stalno događa u školama kao što je Franklin Biddle. Tako smo te noći skočili na Thea. Znaš što mislim? Došli smo u njegovu sobu, ja, Joe, Andrew je već bio ondje, skočili smo na njega i odnijeli ga dolje.«

Sada je gledao u daljinu, kilometar daleko. Čudan smiješak mu se pojavio na licu. »Znaš što?«

»Što?«

»Theo je pristao na to. Kao da je shvatio. Prolazio je inicijaciju. To je bio dio toga. Bio je silan dečko. Sjećam se da se smijao, znaš, kao, sve je bilo u redu. I onda smo sišli dolje i bacili ga u fotelju. Joe ga je počeo vezivati. Mi smo mu pomagali. Svi smo se smijali, a Theo se pretvarao da zove upomoć, tako nekako. Sjećam se da sam jedan uzao ostavio labavim. Joe je prišao i pritegnuo ga. Zatim, kad je Theo bio čvrsto svezan, Joe je izvadio lijevak. Znaš kakav. Za pretakanje. Gurnuo ga je Theu u usta i sjećam se da mu se pogled promijenio. Kao, ne znam, kao da je počeo shvaćati. Bila su tu još dvojica. Larry Raia i Neil Kornfeld. Svi smo se smijali, a Andrew je počeo točiti pivo kroz lijevak. Dečki su pjevali, >čak čak<. A zatim, ostalo je poput sna. Poput noćne more. Kao da još uvijek ne mogu vjerovati da se sve to dogodilo, ali u jednom trenutku Joe je pivo zamjenio čistim alkoholom. Sjećam se da je Andrew rekao: >Čekaj, Joe, stani...<«

Glas mu je zamro.

»Što se dogodilo?« upitala je Maya iako je sve bilo jasno.

»Odjednom je Theo počeo trzati nogama, kao da je imao napadaj ili tako nešto.«

Christopher Swain je počeo plakati. Došlo joj je da mu ruku stavi na rame. A istovremeno joj je došlo da ga udari po licu. Zato je umjesto

toga ostala sjediti i čekati.

»Nikad ovu priču do jučer nisam ispričao. Nikome. Ali nakon tvog emaila... moja doktorica, ona zna dio toga. Zato je mislila da bi bilo dobro da razgovaram s tobom. Ali te noći, hoću reći, tada sam iskočio iz tračnica. Bio sam slino uplašen. Znao sam ako nešto kažem, Joe će me ubiti. Ne samo tada. I sada. Čak i sada, još uvijek osjećam... «

Maya je nastojala da ga održi u priči. »Dakle, onda ste, što, tijelo spremili u podrum?«

»Joe je to napravio.«

»Ali bio si ondje, je li tako?«

Swain je kimnuo.

»Zato sumnjam da ga je Joe sam podignuo, je li tako?« Odmahnuo je glavom. »Tko mu je pomogao?«

»Andrew.« Pogledao je u zrak. »Joe ga je natjerao da mu pomogne.«

»Je li to slomilo Andrewa?«

»Ne znam. Možda bi se Andrew ionako slomio. Andrew, ja... nakon toga više nismo bili isti.«

Javier Mora je bio u pravu. Nije se radilo o bolu. Radilo se o krivnji.

»I što se dalje dogodilo?«

»Što sam mogao?«

Mogao je mnogo toga, ali nije bila ovdje da ga optužuje ili da mu da oprost. Željela je informacije. To je bilo sve.

»Morao sam čuvati tajnu, nisam li? Zato sam sve zatomio u sebi. Pokušao sam nastaviti normalnim životom, ali ništa više nije bilo isto. Ocjene su mi propale. Nisam se mogao koncentrirati. Tada sam počeo piti. Da, znam da zvuči kao prigodna izlika... «

»Christophere?«

»Što je?«

»Šest tjedana kasnije svi ste završili na onoj jahti.« Zatvorio je oči. »Što se dogodilo?«

»Što misliš da se dogodilo, Maya? Hajde. Sada znaš. Zato ti meni reci. Sve si već posložila.«

Maya se nagnula prema njemu. »Dakle, svi ste na brodu i plovite prema Bermudi. Počinjete piti. Ti vjerojatno najviše. To je prvi puta da ste zajedno nakon Theove smrti. Andrew je ondje. Liječio se, ali nije mu pomagalo. Osjećaj krivnje ga razara. Zato donosi odluku. Ne znam točno kako se sve odvijalo, Christophere, zato mi možda ti možeš reći. Je li vam Andrew prijeto?«

»Nije prijeto«, odgovorio je Christopher. »Ne baš tako. Počeo je...

Počeo nas je preklinjati. Nije mogao zaspati. Nije mogao jesti. Bože, izgledao je grozno. Rekao je da moramo izaći s istinom jer da ne zna koliko će još dugo izdržati da to nosi u sebi. Bio sam toliko pijan da sam jedva razumio što govori.«

»A zatim?«

»Zatim je Andrew otišao van na gornju palubu. Da se makne od nas. Nakon nekoliko minuta Joe je otišao za njim.« Swain je slegnuo ramenima. »Kraj priče.«

»Nikad to nikom nisi ispričao?«

»Nikad.«

»Ostala dvojica, Larry Raia i Neil Kornfeld...«

»Neil je trebao otići na Yale. Na kraju je promijenio mišljenje i otišao na Stanford. Mislim da je Larry školovanje nastavio u Europi. Možda u Parizu. Završnu godinu smo prošli u omami i nikad se poslije nismo vidjeli.«

»I sve ove godine si to tajio?«

Swain je kimnuo.

»A zašto sada?« upitala ga je. »Zašto si sada odlučio reći istinu?«

»Znaš zašto.«

»Ne, nisam sigurna da znam.«

»Zato jer je Joe mrtav«, odgovorio je. »Jer se napokon osjećam sigurnim.«

Trideset prvo poglavlje

Riječi Christophera Swaina odzvanjale su joj u ušima dok se vraćala prema parkiralištu za posjetitelje.

»Zato jer je Joe mrtav...«

Na kraju, sve se vratilo na onu kameru-dadilju, nije li?

Vrijeme je da bude analitična. Postojale su tri mogućnosti koje su objašnjavale što je vidjela na njoj:

Prva, najvjerojatnija, bila je da ju je netko namjestio koristeći neku vrstu *photoshop* programa. Tehnologija je postojala. Snimku je vidjela tek nakratko. Moglo se to lako napraviti.

Druga, gotovo vezana uz najvjerojatniju, Maya je umislila ili halucinirala da je vidjela Joea, ili se na neki drugi način njezin um poigrao njome i kroz to joj prizvao sliku živog Joea. Eileen Finn joj je znala slati snimke s optičkim varkama na kojima bi mislila da vidi izvjesnu stvar, a kad bi se kamera samo malo pomaknula, shvatila bi da je izvjesnu sliku zamislila unaprijed. Kad se tome doda njezin PTSP, lijekovi, ubojstvo sestre, njezin osjećaj krivnje zbog toga, noć u Central Parku i sve ostalo... Kako je tu mogućnost mogla odbaciti kao izvjesnu?

Treća, najmanje vjerojatna, Joe je na neki način i dalje živ.

Ako je odgovor u drugoj mogućnosti, da je sve umislila, malo toga se moglo učiniti. Ali ipak je morala nastaviti, jer istina će, iako njoj neće donijeti olakšanje, pomoći da se ovaj svijet popravi na neki način. Ali ako je odgovor ležao u prvoj (*photoshop*), ili u trećoj (Joe je živ)

mogućnosti, to je značilo samo jednu stvar netko se gadno poigrava njome.

A ako je ležao u prvoj ili trećoj, to je gotovo sigurno značilo još nešto: Isabella je lagala. Vidjela je Joea na kameri-dadilji. Jedini razlog zbog kojeg bi se Isabella pretvarala da nije vidjela Joea, zbog kojeg bi napala Mayu paprenim sprejem, uzela SD karticu i zatim nestala, bio je prilično jednostavan: uključena je u to.

Maya se vratila u auto, upalila motor i pritisnula glazbenu listu. *Imagine Dragonsi* su joj govorili da ne prilazi suviše blizu, unutra je mrak, tamo se njezini demoni kriju.

Nisu znali ni polovicu toga.

Kliknula je na aplikaciju za GPS koji je pričvrstila na Hectorov kamionet. Kao prvo, pod pretpostavkom da je sudjelovala u svemu, Isabella nije bila od onih koji djeluju sami. U tome bi bila njezina majka Rosa koja je one noći bila na jahti. Njezin brat Hector također. Kao drugo, čovječe, danas razmišlja u brojevima, postojala je, naravno, mogućnost da je Isabella otišla nekamo daleko, ali Maya nije vjerovala u to. Bila je tu negdje! Samo je bilo pitanje gdje.

Vratila je pištalj iz pretinca za rukavice, pogledala GPS i vidjela da je Hectorov kamionet parkiran u kompleksu za posluhu na Farnwoodu. Pritisnula je tipku za povijest i vidjela sva mjesta na kojima se proteklih nekoliko dana nalazio. Jedino mjesto koje se nije uklapalo u radni program vrtlara bilo je na adresi koju je stalno posjećivao. Bilo je to u Patersonu, u New Jerseyu, u socijalnim zgradama. Naravno, mogao je ondje imati prijatelje ili djevojku. Ali nešto tu nije bilo u redu.

I što sada?

Ako se Isabella i skrivala ondje, Maya nije mogla tek tako otići i pokucati na vrata. Morala je biti proaktivnija. Sada se stvar sužavala. Znala je većinu odgovora. Morala je pronaći preostale i jednom zauvijek završiti tu priču.

Oglasio joj se mobitel. Vidjela je da je zove Shane.

»Halo?«

»Što si to napravila?«

Od njegova tona sledila joj se krv.

»O čemu pričaš?«

»O detektivu Kierceu.«

»Što je s njim?«

»Poznato mu je, Maya.«

Nije odgovorila. Svijet se rušio.

»Zna da sam ispitao onaj metak.«

»Shane... «

»Claire i Joe su ubijeni iz istog pištolja, Maya. Kako to dovraga može biti?«

»Shane, slušaj me. Moraš mi vjerovati, u redu?«

»Stalno mi to govoriš: >Vjeruj mi<. Kao neku vrstu mantre.«

»Nisam ti trebala govoriti.« Nema smisla, pomislila je. Nije bilo načina da mu to u ovom trenutku objasni. »Žurim.«

»Maya?«

Prekinula je vezu i zatvorila oči. *Zaboravi*, rekla je u sebi.

Krenula je niz mirnu cestu, rastrojena od Shaneova poziva, od onoga što joj je Christopher Swain rekao i od svih emocija i misli koje su joj se kovitlale u glavi.

Možda je to objasnilo ono što se sljedeće dogodilo.

Iz suprotnog smjera približavao joj se jedan kombi. Cesta s tri traka bila je uska tako da je svoj auto polako skrenula udesno da kombiju oslobodi prostor da je prođe. Ali kad se približio, naglo je skrenuo ulijevo i prepriječio joj put.

Snažno je pritisnula kočnicu da ne udari u kombi. Tijelo joj je poskočilo vezano pojasom, a instinktivnim dijelom mozga shvatila je:

Netko je napada.

Kombi joj je onemogućio da krene naprijed, a kad je krenula prebaciti u rikverc, začula je kucanje na staklu. Pogledala je i vidjela pištolj uperen u njezinu glavu. Perifernim vidom spazila je još nekoga na prozoru sa suvozačke strane.

»Sve je u redu.« Kroz prozor je teško bilo čuti glas tog čovjeka. »Nećemo vam ništa.«

Kako je tako brzo stigao do njezina auta? Nije mogao izaći iz kombija. Nije za to bilo vremena. Ovo je bilo pomno pripremljeno. Netko je zaključio da će biti u Centru za oporavak Solemani. Cesta je bila mirna. S malo prometa. Tako da su se ova dvojica vjerojatno skrivala iza stabala. Kombi joj se prepriječio. Oni su izašli.

Sjedila je nepomično i razmatrala svoje mogućnosti.

»Molim vas izađite i pođite s nama.«

Prva mogućnost: dohvati mjenjač i ubaci u rikverc.

Druga mogućnost: izvuci pištolj iz korica na boku.

Problem s obje mogućnosti bio je jednostavan. Čovjek joj je držao pištolj uperen u glavu. Možda i onaj s druge strane. Ona nije Wyatt Earp, a ovo nije O.K. Corral. Ako ju je želio ubiti, ne bi imala izgleda

izvući pištolj niti ubaciti u rikverc.

Što je ostavljalo treću mogućnost: izađi iz auta...

U tom trenutku čovjek s pištoljem je rekao: »Hajde, Joe čeka.«

Vrata sa strane kombija počela su se klizno otvarati. Sjedeći u autu s obje ruke na volanu osjetila je kako joj srce nabija o prsni koš. Vrata kombija otvorila su se dopola. Zaškiljila je, ali nije vidjela unutra. Okrenula se prema čovjeku s pištoljem.

»Joe...?« upitala je.

»Da«, odgovorio je iznenada blagim glasom. »Dodite. Želite ga vidjeti, zar ne?«

Prvi puta ga je pogledala u lice. Zatim se okrenula prema drugome. Nije imao pištolj.

Treća mogućnost...

Počela je plakati. »Gospođo Burkett?« Kroz suze je rekla: »Joe...«

»Da.« Nastavio je inzistirajući. »Otvorite vrata, gospođo Burketiti.«

I dalje u suzama nemoćno je tražila tipku za otključavanje. Pritisnula ju je i povukla kvaku. Čovjek se odmaknuo da napravi mjesta za vrata. I dalje je držao uperen pištolj. Maya je gotovo ispala iz auta. Čovjek s pištoljem je krenuo da je prihvati, ali ona je, i dalje u suzama, odmahnula glavom i rekla: »Ne treba.«

Uspravila se i teturajući krenula prema kombiju. Čovjek ju je pustio. I to joj je reklo sve.

Vrata kombija su još malo kliznula.

Četvorica, brojala je. Vozač, onaj koji je otvarao vrata, čovjek sa suvozačke strane i onaj s pištoljem.

Dok se približavala kombiju, sva njezina obuka, svi oni sati u simulatoru i na streljani počeli su se isplaćivati. Osjetila je neki čudan mir, trenutak blizak Zenu, osjećaj čovjeka u središtu uragana. Sada će se sve rasplesti, a ovako ili onako, izađe U živa ili mrtva, bila je proaktivna. Nije vladala svojom sudbinom, takva razmišljanja su besmislena, ali kad je čovjek obučen i pripravan, može djelovati s mirnim samouvjerenjem.

I dalje teturajući, okrenula je glavu sasvim malo, skoro neprimjetno, jer ono što je sada vidjela, odlučit će o svemu. Čovjek s pištoljem je nije pridržao kad je izlazila iz auta. Iz tog razloga je lila lažne suze i bila poluhisterična. Da vidi kako će reagirati. Pao je na to. Pustio ju je.

Nije ju pretresao.

To je značilo tri stvari...

Pogledala je iza sebe. Čovjek je zaista spustio pištolj. Opustio se.

Osjetio je da Maya više ne predstavlja prijetnju.

Prva, nitko ga nije upozorio da će biti naoružana...

Planirala je nastavak od trenutka kad je krenula sa suzama.

Bile su namijenjene da djeluju kao oružje. Da opuste otmičare; da je zbog njih podcijene; da joj dadu vremena, prije nego izađe iz auta, da pomno isplanira što će napraviti.

Druga, Joe će znati da je naoružana...

Kad je počela trčati ruka joj je već bila na boku. Evo jedne zanimljive činjenice koju mnogi ne znaju. Teško je precizno gađati iz pištolja. Gađati pokretnu metu jako je teško. Sedamdeset šest posto obučениh policajaca promašuje metu između jednog i dva i pol metra. Postotak kod civila veći je od devedeset posto.

Zato se uvijek treba kretati.

Pogledala je prema stražnjem dijelu kombija. A zatim, bez i jednog pogrešnog koraka, bez upozorenja ili čak oklijevanja, sklupčala se, pala na do, izvukla *Glock* iz korica i naciljala ravno prema čovjeku s pištoljem. Spazio je njezin pokret, krenuo reagirati, ali bilo je kasno.

Naciljala je u sredinu grudi.

U stvarnom životu, nikad se ne puca s namjerom da se rani. Oružje se uperi u sredinu grudi, to je najšira meta, najveći su izgledi da se barem nešto pogodi ako se cilj pokrene, i ne prestaje se pucati.

Što je Maya i napravila.

Čovjek je pao.

Treća, zaključna, nije ih poslao Joe.

Nekoliko stvari dogodilo se u istom trenutku.

Maya se nastavila kotrljati, tako da nije predstavljala nepomičnu metu. Okrenula se prema drugom čovjeku, onome koji joj je bio sa suvozačke strane. Podigla je pištolj spremna da zapuca, ali čovjek se sagnuo iza njezina auta.

Kreći se, Maya...

Vrata kombija su se bučno zatvorila. Motor je zagrmio. Maya je sada bila iza njega, koristila ga je kao zaklon u slučaju da se pojavi onaj drugi i zapuca. Jasno da tu nije mogla ostati. Kombi će krenuti, vjerojatno unatrag, vjerojatno će je pokušati pregaziti.

Donijela je instinktivnu odluku. Jurni.

Čovjek s pištoljem bio je mrtav. Ljudi u kombiju su se uspaničili. Onaj zadnji bio je skriven iza nje.

Kad si u dilemi, napravi najjednostavniju stvar.

I dalje koristeći kombi kao neku vrstu zaklona, potrčala je prema

drveću. Kombi je jurnuo unazad, zamalo da je pogodi. Ostala je uz njegov bok, a zatim se, potpuno zaštićena od čovjeka koji je bio uz njezina suvozačka vrata, okrenula i pretrčala zadnji metar.

Nemoj stati.

Šumarak je bio isuviše gust da bi se okrenula dok je trčala, ali u jednom trenutku je čučnula iza stabla i riskirala brzi pogled. Čovjek koji se skrivao iza suvozačkog sjedala nije krenuo za njom. Otrčao je ravno do kombija i uskočio u vožnji. Kombi se okrenuo u tri manevra i uz cviljenje guma po kolniku odjurio niz cestu.

Čovjeka kojeg je ubila ostavili su uz cestu.

Cijela stvar, od trenutka kad se sagnula i počela se kotrljati pa do sada, trajala je vjerojatno manje od deset sekunda.

Što sada?

Odluku je donijela gotovo u trenutku. Nije imala velikog izbora. Ako nazove ili pričeka da dođe policija, bez sumnje će je uhititi. S obzirom da je bila u parku kad je Joe ubijen, da je pronašla Toma Douglassa, uz balistički nalaz i još jednog ubijenog iz njezina pištolja, ne bi mogla dati brzo objašnjenje.

Pohitala je natrag na cestu. Čovjek s pištoljem ležao je na leđima raširenih nogu.

Možda se pretvara, ali Maya je sumnjala u to. Ipak, pištolj je držala spremnim.

Nema potrebe. Bio je mrtav.

Ubila ga je.

Nije bilo vremena razmišljati o tome. Svake sekunda pojavit će se neki auto. Na brzinu mu je pretražila džepove i pronašla lisnicu. Nije imala vremena provjeravati identitet. Razmišljala je da uzme njegov mobitel, svoj više neće moći koristiti, ali to se iz jasnih razloga činilo suviše riskantnim. Na kraju, pomislila je da uzme njegov pištolj kojeg je još uvijek stezao u ruci, ali pištolj je predstavljao jedini dokaz, ako sve propadne, da je djelovala u samoobrani.

Uz to, i dalje je imala svoj *Glock*.

Već je u glavi izračunala što će napraviti. Tijelo čovjeka s pištoljem ležalo je uz stranu ceste. Neće biti teško gurnuti ga jedno pola metra do metar i pustiti da se otkotrlja niz nasip.

Uz brzi pogled da se uvjeri kako ne dolazi neki auto, to je i napravila.

Otkotrljala ga je lakše nego što je mislila, ili joj je adrenalin dao dodatnu snagu. Kliznuo je, a njegovo mlohavo tijelo udarilo je u stablo.

Bio je, makar privremeno, izvan vidokruga.

Tijelo će, naravno biti pronađeno. Možda za sat vremena. Možda za jedan dan. Ali u međuvremenu, kupit će Mayi dovoljno vremena.

Požurila je natrag do svog auta i uskočila na vozačko sjedalo. Mobitel joj je ludovao. Ponovo je zvao Shane. Vjerojatno se i Kierce pitao što se dovraga događa. Iz daljine se približavao jedan auto. Ostala je pribrana. Upalila je motor i lagano pritisnula gas. Bila je tek još jedan posjetitelj na odlasku iz Centra za oporavak Solemani. Ako su u blizini bile nadzorne kamere, zabilježit će kako se kombi punim gasom udaljava i zatim, minutu ili dvije kasnije, jedan BMW u normalnoj brzini koji je imao razloga prolaziti tuda.

Diši duboko, Maya. Udahni, izdahni. Stegni, opusti...

Pet minuta kasnije bila je na autocesti.

Odvezla se dalje od mrtvog tijela.

Isključila je mobitel, a zatim, jer nije bila sigurna prate li ga i dalje, razbila ga o volan. Pedeset kilometara dalje stala je na parkiralištu jedne robne kuće. Pregledala je lisnicu ubijenog. Nije bilo dokumenata, ali je zato našla četiristo dolara u gotovini. Savršeno. Imala je malo novca, a nije željela koristiti bankomat.

Gotovinom je kupila tri jednokratna mobitela i bejzbolsku kapu. U toaletu robne kuće pogledala se u ogledalo. Katastrofa. Umila se najbolje što je mogla i kosu stisnula u rep. Stavila je kapu i izašla izgledajući normalno.

Karao su otišli otmičari?

Vjerojatno više nisu predstavljali opasnost. Postojala je mala mogućnost da će otići do njezine kuće i čekati je, ali to je bilo jako riskantno. Kombi je vjerojatno bio ukraden ili unajmljen, ili je imao lažne tablice, tako nešto, te su vjerojatno odustali.

Ipak, nije namjeravala otići kući.

Nazvala je Eddieja. Javio se na drugi signal. Rekla mu je gdje da se nađu. Odgovorio je da kreće i Bogu hvala nije postavljao dodatna pitanja. I to je predstavljalo rizik, ali minimalan. Ipak, kad se približila dječjem centru *Growin' Up*, pomno je promotrila okolinu. Zanimljivo, ali *Growin' Up* je bio smješten gotovo kao vojna baza. Nije mu se moglo prići neopaženo. Postojale su različite mjere osiguranja. Naravno, netko bi se mogao probiti uz pucnjavu, ali, uz zaključana vrata na hodniku i svim prostorijama, jako brzo se moglo dozvati policiju, postaja je bila u blizini.

Napravila je još jedan krug. Ništa sumnjivo.

Kad je vidjela Eddiejev auto kako ulazi na parkiralište, krenula je za njim. *Glock* je vratila u korice na pojasu. Eddie je parkirao. Ona se zaustavila do njega i izašla. Uvukla se na suvozačko sjedalo do njega.

»Što se događa, Maya?«

»Moram te upisati da možeš dolaziti po Lily.«

»A onaj čudan broj s kojeg si me nazvala?«

»Daj da to napravimo, može?«

Eddie ju je pogledao. »Znaš li tko je ubio Claire i Joea?«

»Znam.«

Čekao je. Zatim je rekao: »Ali mi ne želiš reći.«

»Ne, sada ne.«

»Zbog...?«

»Zbog toga jer nemam vremena. Jer te je Claire željela zaštititi.«

»Možda ne želim biti zaštićen.«

»Ne ide to tako.«

»Vraga ne ide. Možda je vrijeme da pomognem.«

»Ovog tren«, rekla mu je, »možeš pomoći tako da dođeš sa mnom unutra.« Uхватила je kvaku i povukla je. Uz dubok uzdah Eddie je napravio isto. Kad joj je, izlazeći iz auta okrenuo leđa, Maya je jednu kuvertu ubacila na dno njegove torbe za laptop. Zatim je i sama izašla.

Gospođica Kitty im je otvorila vrata i pomogla da ispune papirologiju. Dok su uzimali Eddiejevu fotografiju Maya je pogledala u sunčano-žutu prostoriju i ugledala svoju kćer. Vidjevši je, odjednom je osjetila olakšanje. Bila je u jednoj Mayinoj staroj radnoj košulji a ruke su joj bile umrljane bojom. Na licu malene curice razvukao se osmijeh. Maya je stajala i osjećala kako joj se neka ruka zavlači u grudi i steže.

Gospođica Kitty joj je prišla iza leđa. »Želite li ući i pozdraviti je?«

Maya je odmahнула glavom. »Jesmo li završili?«

»Jesmo. Vaš šogor sada može doći po nju u bilo koje vrijeme.«

»Ne moram zvati da mu odobrim?«

»To ste tražili.«

»Jesam.«

»I to smo napravili.«

Maya je kimnula, s pogledom i dalje na Lily. Još jednom ju je pogledala i okrenula se prema gospođici Kitty.

»Hvala vam.«

»Jeste li dobro?«

»Dobro sam.« Preko nje je pogledala Eddija. »Hajdemo.«

Kad su izašli na parkiralište Maya ga je zamolila da joj posudi mobitel. Pružio joj ga je bez pitanja. Preko web stranice upisala je svoju GPS aplikaciju za praćenje.

Hectorov kamionet je ponovo bio na onoj lokaciji u Patersonu.

Dobro. Ostat će proaktivna. Razmišljala je da li da Eddieja zamoli da joj ostavi mobitel, ali netko je to eventualno mogao dokučiti i pratiti ga. Vratila mu ga je.

»Hvala.«

»Hoćeš li mi reći što se događa?«

Kad su stigli do svojih auta, rekla mu je: »Čekaj sekundu.« Otvorila je prtljažnik, našla kutiju s alatom i izvadila odvijač.

»Što to radiš?« upitao je.

»Zamjenjujem nam registracije.«

Nije vjerovala da je Kierce već obavijestio sve jedinice o njoj, ali nije loše biti i previše oprezan. Krenula je na prednjem odbojniku. Eddie je izvadio kovanicu, poslužio se njome umjesto odvijača i otišao na stražnji. Dvije minute kasnije bili su gotovi.

Krenula je prema svom autu. Eddie je stajao i gledao je.

Zastala je na trenutak. Bilo je milijun stvari koje mu je željela reći - o Calire, o Joeu, o svemu. Zaustila je da će nešto reći, ali više od svih, morala je znati da ništa dobra neće izaći. Ne danas. Ne sada.

»Volim te, Eddie.«

Rukom je zaklonio oči od sunca. »I ja tebe volim, Maya.« Sjela je u auto i krenula prema Patersonu.

Trideset drugo poglavlje

Hectorov Dodge Ram našla je na parkiralištu jedne visokokatnice u ulici Fulton u Patersonu.

Parkirala je na ulici i prošla kroz ulazna vrata na parkiralište. Provjerila je vrata na Dodgeu nadajući se da bi jedna mogla biti otključana. Nije imala sreće. Razmišljala je što napraviti. Nije bilo načina da sazna gdje je Hector u zgradi. Također nije znala je li bio s Isabellom ili ne. Bilo je prekasno brinuti o tome. Njezin cilj je bio jednostavan.

Natjerat će Hectora da joj otkrije gdje je Isabella.

Zato se vratila u auto i čekala. Motrila je ulaz visokokatnice, a svako toliko pogled bi skrenula prema Hectorovu kamionetu, za slučaj da mu priđe iz nekog drugog smjera. Prošlo je pola sata. Voljela bi da je imala neki pristup internetu, željela je provjeriti je li Corey, kao što je očekivala, počeo objavljivati podatke o *EAC Pharmaceuticalsu*, ali svoj mobitel je razbila, a oni jednokratni pružali su samo usluge telefoniranja i slanja poruka. Okladila bi se da je počeo. To bi objasnilo pokušaj otmice. Corey je objavio dijelove priče, a sada netko, vjerojatno od Burkettovih, pokušava počistiti sve slabe točke.

Hector se pojavio na vratima.

Maya je već izvadila pištolj iz korica. Hector je podigao automobilski ključ i pritisnuo dugme. Svjetla na kamionetu su zatreptala i vrata su se otključala. Hector je izgledao zabrinuto, ali

ionako nije bio tip koji je često izgledao opušteno i sretno.

Mayin plan bio je prilično jednostavan. Slijedi Hectora do kamioneta. Prišuljaj mu se. Prisloni mu cijev na glavu. Natjeraj ga da te odvede do Isabelle.

Nije to bio neki profinjen plan, ali za to više nije bilo vremena.

Ali kad je krenula prema njemu, približavajući mu se sa stražnjeg dijela kamioneta, shvatila je da to neće biti potrebno.

Isabella je također izašla na vrata.

Zgoditak.

Maya se sagnula iza auta. I što sada? Je li da čeka da Hector ode prije nego napravi sljedeći korak? Ako Isabelli prisloni pištolj na glavu dok je Hector još uvijek ondje, kako će reagirati? Ne najbolje, pomislila je. Imao je mobitel. Mogao je pozvati pomoć ili vikati, ili... na neki način sve zakomplicirati.

Ne, morat će pričekati da ode.

Hector je ušao u kamionet. I dalje prignuta, Maya se približila za jedan auto. Pištolj je skrivala. Nadala se da je nitko neće vidjeti kako se šulja uokolo, ali ako je i opazi, to bi samo pobudilo sumnju, ne i nešto više. Sumnjala je da će pozvati policiju, ali morala je preuzeti taj rizik.

Isabella je skrenula ulijevo.

Čekaj, stani.

Maya je mislila da je Isabella izašla da mahne bratu ili da mu kroz prozor kamioneta uputi nekoliko riječi za doviđenja. Ali to nije bio slučaj.

Isabella je sa suvozačke strane ulazila u kamionet.

Maya je mogla birati između dvije stvari. Prva, vratiti se u auto i slijediti ih. Ozbiljno bi razmislila da napravi upravo to, da slijedi kamionet, ali bojala se da ih ne izgubi, a bez mobitela ih ne bi više mogla pratiti.

Druga... Dovoljno...

Otrčala je do kamioneta, otvorila stražnja vrata, uskočila i prislonila cijev pištolja Hectoru na potiljak.

»Ruke na volan.« Zatim, uperivši pištolj prema Isabelli prije nego što ga je vratila Hectoru na glavu: »I ti, Isabella. Ruke na ploču.«

Oboje su je pogledali u šoku.

»Smjesta.«

Polako su stavili ruke tamo gdje je Maya rekla. Sjetivši se kako je podcijenila Isabellu kad su se zadnji puta vidjele, pružila je ruku i dohvatila njezinu torbicu. Virnula je u nju.

Da, bio je tu papreni sprej, uz njega i mobitel.

Hectorov mobitel bio je u pretincu za čaše. Maya ga je dohvatila i bacila u Isabellinu torbicu. Pitala se je li Hector naoružan. I dalje mu držeći pištolj na glavi, pretražila ga je po određenim mjestima. Ništa. Uzela je ključeve kamioneta i isto tako ih stavila u torbicu. Bacila ju je na pod ispred sebe i zatim ugledala nešto od čega je zastala.

Pogled joj je privukla jedna boja...

»Što želite?« upitala je Isabella. Iza vozačeva sjedala na podu je bila hrpa odjeće.

»Ne možete samo tako staviti pištolj... «

»Zaveži«, rekla je Maya. »Ako samo i udahneš, raznijet ću mu glavu.«

Na vrhu gomile bila je siva trenirka. Odmaknula ju je nogom. I onda, postavši jasno vidljiva da je u bijesu skoro povukla okidač, pojavila se predobro poznata šumsko-zelena košulja na kopčanje.

»Govori«, rekla je Maya.

Isabella ju je prestrašeno gledala. »Zadnja prilika.«

»Nemam što reći.«

Umjesto nje, počela je govoriti Maya. »Hector je otprilike Joeove visine i građe. Zato pretpostavljam da ga je glumio na snimci. Pustila si ga u kuću. Odigrao je ulogu. Lily pozna Hectora. Spremno mu je prišla. Zatim si Joeovo lice skinula sa snimke sa...« Onaj osmijeh. Onaj kojim se osmjehnuo na snimci. »Moj Bože, je li to bilo sa snimke s našeg vjenčanja?«

»Nemamo vam ništa za reći«, javila se Isabella. »Nećete nas ubiti.«

Dosta. Čvršće stegnuvši pištolj, metalnim krajem drške udarila je Hectora po nosu. Čuo se lom. Hector je zatulio. Krv mu je liptila kroz prste.

»Možda vas neću ubiti«, rekla je Maya, »ali prvi metak ide mu u rame. Zatim u lakat. Zatim u koljeno. Zato, govori.«

Isabella je oklijevala.

Maya je povukla pištolj i ponovo udarila Hectora, ovaj puta po uhu. Zaječao je i srušio se na stranu. Isabella je instinktivno skinula ruke s ploče i pružila ih prema bratu. Maya ju je pištoljem ošinula po licu smanjivši snagu toliko da boli, ali da je ozbiljnije ne ozlijedi.

Ali ipak, sada je i Isabella krvarila.

Zatim je otvor cijevi prislonila Hecoru na rame i počela povlačiti okidač.

»Čekajte!« poviknula je Isabella. Maya se nije pomaknula. »To smo napravili zato što ste ubili Joea.« Nije odmicala cijev. »Tko ti je to rekao?«

»Kakve veze ima?«

»Misliš da sam ubila vlastitog muža«, rekla je Maya kimnuvši glavom prema pištolju. »Zašto onda misliš da ne bih ubila i tvog brata?«

»Bila je to naša majka.«

Sada se javio Hector.

»Rekla je da ste ubili Joea. Rekla je da moramo pomoći da se to dokaže.«

»Pomoći kako?«

Hector se pridigao. »Niste ga ubili?«

»Pomoći kako, Hectore?«

»Kao što ste rekli. Obukao sam se kao Joe. Uključili smo vašu kameru-dadilju da to snimi. SD karticu sam odnio na Farnwood. Obitelj je uzela tipa iz *CGIPhotoshopa*. Sat poslije vratio sam se u kuću sa snimkom. Isabella ju je stavila u okvir.«

»Čekaj«, rekla je Maya. »Kako ste znali da imam kameru-dadilju?«

Isabella se podsmjehnula. »Dan nakon pogreba odjednom imate digitalni okvir već ispunjen slikama vaše obitelji? Molim vas. Vi ste jedina majka koju znam da posvuda ne drži slike svoje kćeri. Čak ni ne vješate njezine crteže. Zato, kad sam vidjela okvir... zar mislite da sam toliko glupa?«

Maya se sada sjetila koliko je dobra Isabella bila na tim snimkama. Uvijek nasmijana i angažirana. »I onda ste, što, ispričali vašoj majci?«

Isabella se nije potrudila odgovoriti.

»I pretpostavljam da je bila njezina ideja da me pošpricaš paprenim sprejem.«

»Nisam znala kako ćete reagirati nakon što vidite snimku. Samo sam trebala uzeti SD karticu. Da je ne bi mogli pokazati nekom drugom.«

Željeli su je izolirati.

»Da ste je pokazali meni«, nastavila je Isabella, »Ja sam se trebala pretvarati da je nisam vidjela.«

»Zašto?«

»Što mislite zašto?«

Bilo je jasno. »Trebala sam se poskliznuti, početi propitivati svoje mentalno zdravlje...«

Glas joj je odlutao. Gledala je pokraj njih, ravno kroz vjetrobran. Isabella i Hector su je pogledali i zatim se okrenuli da vide što joj je privuklo pozornost.

Ravno ispred Hectorova kamioneta stajao je Shane.

»Ako se pomaknete«, rekla je Isabelli i Hectoru, »ubit ću vas.«

Otvorila je stražnja vrata i posegnula za Isabellinom torbicom. Shane je stajao i čekao je. Oči su mu bile crvene.

»Što to radiš?« upitao ju je. »Smjestili su mi«, odgovorila je. »Što?«

»Hector je bio u Joeovoj odjeći. Zatim je netko *photoshopom* na snimku stavio Joeovo lice s jedne druge.«

»Dakle, Joe je... «

»Mrtav. Da. Kako si me našao Shane?«

»Preko GPS-a.«

»Nemam mobitel sa sobom.«

»Postavio sam tragače na oba tvoja auta«, odgovorio je. »Zašto si to napravio?«

»Jer se nisi razumno ponašala«, rekao je. »Čak i prije te kamere-dadilje. Moraš shvatiti.«

Nije odgovorila.

»I, da. Ja sam nazvao doktora Wua. Mislio sam da te može dobiti natrag na terapiju. I, da, postavio sam tragače na tvoj auto u slučaju da ti zatreba pomoć. I kada me je Kierce nazvao oko onih balističkih ispitivanja i kad mi nisi odgovarala na pozive... «

Okrenula se prema kamionetu. Sjedili su na miru.

Duboko diši...

»Nešto ti moram reći, Shane.«

»O balističkim nalazima.« Odmahnula je glavom.

Stegni, opusti...

»O onom danu tamo u Al Qaimu.« Shane je bio zbunjen. »Što s time?« Otvorila je usta, zatvorila ih. »Maya?«

»Već smo bili izgubili neke ljude. Dobre ljude. Nisam mogla dozvoliti da ih izgubimo još više.«

Oči su joj se punile suzama.

»Znam«, odgovorio je Shane. »To nam je bio zadatak.«

»I tada smo spazili onaj SUV. A ja slušam naše dečke kako preklinju za pomoć, a taj SUV kreće na njih. Naciljali smo metu. Tražili smo odobrenje. Ali nisu nam dozvolili da djelujemo.«

»Tako je«, rekao je Shane. »Htjeli su se uvjeriti da nema civila.«

Maya je kimnula.

»Zato smo čekali«, nastavio je Shane.

»Dok su ti dečki preklinjali za svoj život.«

Trznuo je rubom usana. »Teško je bilo to slušati. Znam. Ali napravili smo ono što je bilo ispravno. Čekali smo. Držali smo se protokola. Nije bila naša greška što su ti civili poginuli. Kad smo dobili potvrdu...«

Maya je odmahнула glavom. »Nismo dobili potvrdu.«

Shane je stao i pogledao je.

»Isključila sam tvoj signal.«

»Što... Što hoćeš...?«

»Iz komande su nam javili da pričekamo.« Stresao je glavom. »Što to govoriš?«

»Nisu nam odobrili djelovanje. Vjerovali su da je barem jedan u SUV-u bio civil, možda dijete. Javili su da su šanse pedeset pedeset da je u tom SUV-u neprijatelj.«

Shane je isprekidano disao. »Ali ja sam čuo...«

»Ne, nisi, Shane. Ja sam ti to prenijela, sjećaš se?« Nepomično je stajao.

»Mislio si da će nam ono što je bilo na zvučnom zapisu naškoditi jer smo slavili nakon što smo uništili metu. Ali to nije ono što Corey ima o meni. Ima poziv na kojem mi govore da bi u SUV-u moglo biti civila.«

»A ipak si pucala«, ubacio se Shane.

»Da.«

»Zašto?«

»Jer me nije bilo briga za civile«, odgovorila je. »Brinula sam za naše dečke.«

»Isuse, Maya.«

»Donijela sam odluku. Neću dozvoliti da izgubimo još nekog od naših. Ne dok sam ja na zadatku. Ne dok sam u prilici pomoći. Pa ako poginu civili, ako dođe do kolateralnih žrtva, neka tako bude. Više me nije bilo briga. To je istina. Ti misliš da mi se ona grozna sjećanja vraćaju zbog osjećaja krivnje zbog tih poginulih civila.

Upravo suprotno, Shane. Ne osjećam krivicu. Ne proganjaju me ti mrtvi. Ono što me proganja, Shane, ono što je stalno u meni, je saznanje da kad bih ponovo bila tamo, napravila bih potpuno istu stvar.«

Sada su Shaneu zasuzile oči.

»I ne trebam biti psihijatar da to shvatim. Svake noći prisiljena sam proživljavati to što se dogodilo, ali nikad neću promijeniti ishod. Zato me ta sjećanja nikad neće napustiti, Shane. Svake noći ponovo sam u

helikopteru. Svake noći pokušavam naći načina da spasim te vojnike.«

»I svake noći ponovo ubijaš te civile«, dodao je Shane. »O, Bože... «

Krenuo je prema njoj raširenih ruku, ali ga je odbila. Ne bi to mogla podnijeti. Brzo se okrenula i pogledala iza sebe. Isabella i Hector su i dalje nepomično sjedili.

Bilo je vrijeme da se pođe.

»Što ti je Kierce rekao, Shane?«

»Da su Joe i Claire ubijeni istim pištoljem«, odgovorio je. »To si već znala, nisi li? Kierce ti je rekao.«

Kimnula je.

»Ali mi nisi rekla, Maya.« Nije odgovorila.

»Rekla si mi sve osim rezultata balističkog ispitivanja.«

»Shane... «

»Shvatio sam da radiš na svoju ruku da pronadeš Claireinog ubojicu. Policija je bila beskorisna. Shvatio sam da si nešto otkrila.«

Maya je pogled zadržala na kamionetu. Ne toliko da motri Hectora i Isabellu, koliko nije mogla pogledati Shaneu u oči.

»Taj metak si mi dala *prije* nego je Joe ubijen,« rekao je. »Zamolila si me da provjerim je li ispaljen iz istog oružja kojim je ubijena Claire. Odgovarao je. Nisi mi htjela reći kako si došla do njega. A sada sam saznao da je istim pištoljem ubijen i Joe. Kako to može biti?«

»Samo na jedan način«, odgovorila je.

Shane je stresao glavom, ali već je znao. Pogledala ga je u oči.

»Ja sam ga ubila«, rekla je. »Ja sam ubila Joea.«

Trideset treće poglavlje

Maya je imala bejzbolsku kapu i vozila je Hectorov kamionet. Na Farnwood je ušla kroz stražnja vrata i došla do glavne zgrade. Pao je mrak. Zaštitari su još bili na mjestima, ali prilično nezainteresirani. Nitko nije posumnjao niti se potrudio zaustaviti poznati Dodge Ram.

Shane je pazio na Hectora i Isabellu da ne upozore na njezin dolazak u palaču. Preko jednokratnog mobitela nazvala je u *Leather and Lace* i zatražila Lulu.

»Više vam ne mogu pomoći«, Lulu je rekla.

»Mislím da možete.«

Nakon što je prekinula parkirala je uz glavnu zgradu. Okolina je bila u mraku. Prišuljala se do stražnje strane i pokušala otvoriti vrata. Nisu bila zaključana. Kuća je bila prazna i tiha. Nije bilo upaljenih svjetala. Krenula je prema kaminu i zastala. Zatim je u prednjem salonu sjela i čekala. Vrijeme je prolazilo. Oči su joj se priviknule na tamu.

Prošlost joj je u kratkim slikama letjela pred očima, ali ona prva, otvaranje sefa s oružjem, bila je ta koja je sve promijenila. Bila je na Bliskom istoku i prvi puta nakon Claireine smrti natrag kod kuće. Otišla je na groblje. Joe ju je odvezao. Čudno se ponašao, ali to je nije previše diralo. No, počela je razmišljati o njemu, o tome kako su zapravo malo vremena proveli skupa, što zbog burne zanesenosti, zbog njezine službe u vojsci, što zbog njegova posla, ali to joj ništa nije govorilo.

Je li mislila da tog čovjeka ne poznaje dovoljno? Ne. To je pomislila tek sada, nakon što se sve dogodilo.

Otvaranje sefa promijenilo je sve.

Maya je bila pedantna kad se radilo o njezinu oružju. Održavala ga je blještavo čistim, a u trenutku kad je izvadila *Smith and Wesson 686*, postala je sigurna u nešto.

Jedan od pištolja, onaj kojeg je držala u tajnom pretincu, bio je upotrijebljen.

Kad se vratila kući, Joe je stalno ponavljao kako mrzi oružje, da ga ne zanima s njom odlaziti na streljanu, da bi mu zaista bilo drago da ga ne drži u kući.

Ukratko, zaista je previše prigovarao.

Bilo je čudno, kad je sada o tome razmišljala, da je čovjek koji je toliko mrzio oružje ipak želio imati svoj otisak prsta u memoriji sefa. »Samo za slučaj«, bio je rekao. »Nikad se ne zna.«

Postoje trenuci u životu kad se sve promijeni. Ponovo je bilo kao u optičkoj varci. Vidi se jedna stvar, a kad se nešto sasvim malo pomakne, sve se promijeni. Tako se tada osjećala dok je držala pištolj kojeg je netko tko očito nije znao što radi pokušao očistiti.

Bio je to nizak udarac. Izdaja najgore vrste. Spavala je s neprijateljem - osjetila se budalom i više od toga. A na neki način, istovremeno je imalo groznog, užasnog smisla.

Znala je.

Čak i kad to nije prihvaćala, znala je da joj je tim pištoljem, njezinim pištoljem, ubijena sestra. Znala je to i prije nego što je otišla na streljanu, ispalila hitac i metak odnijela Shaneu. Znala je to i prije nego što je nagovorila Shanea da ga potajno uspoređi s metkom kalibra .38 izvađenog iz Claireine glave.

Joe je ubio Claire.

Ipak je postojala mogućnost da je u krivu. Postojala je mogućnost da je lukavi plaćeni ubojica provalio u sef, upotrijebio pištolj i vratio ga. Postojala je mogućnost da to uopće nije bio Joe. Zbog toga je zamijenila dva *Smith and Wesson 686*. Onoga kojeg je Joe izvadio iz tajnog pretinca i koji je bio kupljen izvan države, zamijenila je onim koji je bio registriran u New Jerseyu i kojeg je držala na vidljivom mjestu. Provjerila je da ostali pištolji nisu napunjeni i da nemaju metaka...

Samo onaj *Smith and Wesson* u tajnom pretincu.

Prekopavala je po Joeovim stvarima i namjerno ostavila trag da je to napravila. Željela mu je dati do znanja da mu je na tragu. Da vidi hoće

li reagirati. Da prikupi dovoljno podataka da ga prisili da joj kaže zašto je ubio Claire.

Da, Kierce je bio u pravu. Te noći je Maya nazvala Joea, a ne obratno.

»Znam što si napravio«, rekla mu je. »O čemu pričaš?«

»Imam dokaze.«

Rekla mu je da se nađu na onom mjestu u Central Parku. Došla je ranije i pregledala okolinu. Ugledala je dvije skitnice, poslije će saznati da su to bili Emilio Rodrigo i Fred Katen, kako prolaze pokraj fontane Bethesda. Po načinu na koji je Rodrigo hodao vidjela je da nosi pištolj.

Savršeno. Lažni počinitelji koji neće moći biti optuženi.

Kad su se sastali, pružila je Joe priliku.

»Zašto si ubio Claire?«

»Mislim da si rekla da imaš dokaze, Maya. Nemaš ništa.«

»Naći ću dokaze. Neću odustati. Život ću ti pretvoriti u pakao.«

U tom trenutku Joe je izvukao napunjeni *Smith and Wesson 686* kojeg je našao u tajnom pretincu. Smješкао joj se. Barem je tako mislila. Bilo je isuviše mračno da vidi, a pogled joj je bio na pištolju. Ali sada, kad je proživljavala sve što se dogodilo, mogla bi se zakleti da se Joe smješкао.

Naciljao joj je u grudi.

Sve što je prije mislila, sve one priče o onom što je znala, nestale su kroz prozor pri pogledu na čovjeka kojem se zavjetovala na vječnu ljubav, a koji je uperio pištolj u nju. Bila je svjesna, ali ipak nije vjerovala, nije prihvaćala, ne, sve je to bila greška, a na neki način, prisiljavajući ga da prizna otkrit će joj što joj je promaknuto, pokazati da je sve krivo shvatila.

Joe, otac njezina djeteta, nije bio ubojica. Nije dijelila krevet i srce s ubojicom koji je mučio i ubio njezinu sestru. Još je uvijek postojala mogućnost da se sve može na neki način objasniti.

Dok nije povukao okidač.

Sada, dok je u mraku sjedila u predvorju, zatvorila je oči.

Još uvijek se sjećala Joeova izraza kad pištolj nije opalio. Ponovo je potegnuo okidač. Zatim opet.

»Izvadila sam udarnu iglu.«

»Što?«

»Skinula sam iglu s čekića da ne može pucati.«

»Nije važno, Maya. Nikad nećeš dokazati da sam je ubio.«

»Upravu si.«

U tom trenutku je Maya izvukla svoj drugi *Smith and Wesson*, onaj

kojim je Joe ubio Claire i zapucala tri puta. Namjerno ga nije ubila s prva dva hica. Bila je odličan strijelac. Većina uličnih pljačkaša to nije bila. Tako da bi smrt od jednog metka bila suviše očita.

Kierce: »Prvi metak pogodio je tvog muža u rame. Drugi ga je pogodio u desnu ključnu kost.«

Bila je u mantilu i rukavicama koje je za gotovinu kupila u trgovini Vojske spasa. Na njima će ostati tragovi baruta. Skinula ih je i bacila u kantu s druge strane zida prema Petoj aveniji. Neće ih pronaći. Ali ako ih i pronađu, i netko ih odluči testirati na tragove baruta, tko mari? Neće ih moći povezati s njom. Sagnula se i zagrlila Joea koji je umirao, pazeći da jako zakrvari svoju košulju.

Oba pištolja stavila je u torbicu. Zatim je oteturala prema fontani Bethesda.

»Upomoć... molim ... netko... moj muž...«

Nitko je nije pretražio. Zašto i bi? Bila je žrtva. U početku su bili zabavljeni njezinim eventualnim ranama i pronalaženjem ubojice. Strka se isplatila. Bila je spremna nekamo odbaciti torbicu, u njoj je bilo samo oružje, ali na kraju se pokazalo da nema potrebe. Čvrsto ju je držala i na kraju je ponijela kući. Pištolj kojim je počinjeno umorstvo bacila je u rijeku. Vratila je udarnu iglu na čekić registriranog *Smith and Wesson* i spremila ga u sef. Taj pištolj je Kierce uzeo i testirao.

Maya je znala da će balističko ispitivanje potvrditi njezinu »nevinost« i zbuniti policiju. Istim pištoljem ubijeni su Claire i Joe. Za Claireinu smrt imala je neoboriv alibi, bila je u misiji na Bliskom istoku, znači nije mogla ubiti ni jedno od njih. Nije joj se dopala pomisao da će dvojicu nevinih, Emilija Rodriga i Freda Katena, morati prepustiti policijskoj gnjavaži, ali jedan od njih je bio naoružan. Isto tako, bila je svjesna, uz njezino svjedočenje da su nosili skijaške maske, da optužba neće opstati. Neće odgovarati za zločin.

U usporedbi s onim što je napravila u prošlosti, kolateralna šteta ove dvojice bit će zanemariva.

Slučaj je predstavljao nerazriješivu zbrku, što je i željela. Claire je ubijena, a njezin ubojica kažnjen. Kraj priče. To je bila neka vrsta pravde. Nije znala sve, ali znala je dovoljno. Ona i njezina kći bit će sigurne.

A tada je ta kamera-dadilja opet sve promijenila.

Sjedeći na fotelji u salonu začula je auto kako se zaustavlja. Nije ustala. Otvorila su se ulazna vrata. Čula je Judith kako priča da je na primanju bilo dosadno. Neil je bio uz nju. Isto i Caroline. Ušli su

zajedno.

Judith je upalila svjetlo i glasno uzdahnula.

Maya je i dalje sjedila.

»Moj Bože«, rekla je Judith, »nasmrt si me prestrašila. Što tu radiš, Maya?«

»Ockhamova britva«, odgovorila je. »Molim?«

»>Između suprotstavljenih hipoteza, treba izabrati onu s najmanje pretpostavki.<« Maya se nasmiješila. »Ukratko, najjednostavniji odgovor obično je najizvjesniji. Joe iz pucnjave nije izašao živ. Vi ste samo željeli da povjerujem u to.«

Judith je pogledala svoju djecu i zatim se okrenula prema Mayi.

»Ti si namjestila onaj trik na kameri-dadilji, Judith. Rosinoj obitelji si rekla da sam ubila Joea, ali nije bilo načina da dokažeš. Zato si htjela malo protresti stvar.«

Judith se nije potrudila opovrgnuti. »I što ako jesam?« glas joj je bio leden. »Nema zakona koji brani pokušaj hvatanja ubojice, zar ne?«

»Koliko ja znam, nema«, složila se Maya. »Naravno, od početka sam imala ideju. Ti voliš manipulirati. Cijelu karijeru si provela u misaonim trikovima.«

»To su bili psihološki eksperimenti.«

»Stvar semantike. Ali vidjela sam Joea kako umire. Znala sam da ne može biti živ.«

»Ah, ali bio je mrak«, odgovorila je Judith. »Mogla si pogriješiti. Joea si na neki način dobila na trik. Da dođe na to mjesto u parku. Možda ti je vratio trikom. Zamijenio ti prave metke sa slijepima. Tako nešto.«

»Ali nije.«

Neil se nakašljao. »Što želiš, Maya?«

Nije se obazrela na njega, i dalje je gledala Judith. »Ako i ne progutam da je živ, ako se i ne slomim pod pritiskom i priznam, znala si da ću reagirati.«

»Da.«

»Shvatila bih da se netko poigrava sa mnom. Počela bih istraživati. Možda bih napravila krivi korak i mogla bi me optužiti za ubojstvo. Možda bih se poskliznula. Osim toga, svi ste morali saznati što znam. I svi ste igrali uloge u mamičinom malom psihološkom eksperimentu. Caroline me je napunila lažima kako misli da su joj braća živa i da je Kierce na obiteljskoj platnoj listi. Potpune izmišljotine. A mnoge stvari su se obarale na mene. Kamera-dadilja, nestala odjeća, telefonski pozivi. Svatko bi počeo sumnjati u vlastiti zdrav razum. Počela sam i ja.

Morala bih biti neuračunljiva da se barem malo ne pozabavim mišlju da počinjem gubiti razum.«

Judith joj se osmjehnula. »Zašto si došla, Maya?«

»Imam pitanje za tebe, Judith.«

Judith je čekala.

»Kako si znala da sam ubila Joea?«

»Dakle, priznaješ.«

»Naravno. Ali kako si znala?« Pogledala je Neila i zatim Caroline. »Je li vam rekla kako, Caroline?«

Caroline se namrštila i okrenula se prema majci.

»Jednostavno sam znala«, odgovorila je Judith. »Majka zna.«

»Ne, Judith. Znala si da sam ga ubila jer si znala da imam motiv.«

Javila se Caroline: »O čemu priča?«

»Joe mi je ubio sestru.«

»To nije istina«, nastavila je Caroline glasom uvrijeđenog djeteta.

»Joe je ubio Claire«, rekla je Maya. »A tvoja majka je znala.«

»Mama?«

Judithine oči su bljesnule. »Claire nas je podrivala«, odgovorila je.

Caroline: »Mama...«

»I više od toga, Claire nas je sve pokušavala uništiti, cjelokupno ime i sudbinu Burkettovih. Sve što je Joe napravio bilo je da je pokuša zaustaviti. Pokušao je pregovarati s njom.«

»Mučio ju je«, ubacila se Maya.

»Uspaničio se. To priznajem. Nije mu htjela reći što je napravila. Nije mu htjela odati informacije. Ne opravdavam njegovo ponašanje, ali tvoja sestra je sve započela. Pokušala je uništiti ovu obitelj. Ti, Maya, bi to morala shvatiti. Bila nam je neprijatelj. Neprijatelja se napada svim snagama. Boriš se sa svime što imaš. Nemaš milosti.«

Maya je osjetila gnjev, ali nije dozvolila da je obuzme. »Ti stara zla glupačo.«

»Hej!« Javio se Neil stajući u majčinu obranu. »Dosta je.«

»Ti ne shvaćaš, Neil, je li tako? Misliš da je Joe štitio sudbinu obitelji? Da se radilo o *EAC Pharmaceuticalsu*?«

Neil je pogledao majku na način koji je potvrđivao da je Maya u pravu. Skoro je prasnula u smijeh. Okrenula se prema Judith.

»To ti je Joe rekao, je li tako? Claire je imala dokaze o vašoj farmaceutskoj prijeviri. A kad se sve počelo stezati oko vas, ti, Neil, više nisi vjerovao mamičinom planu. Uspaničio si se i poslao one ljude da me otmu. Htio si saznati što znam. I ispričao si im o mom psihičkom

stanju. Rekao si im ako mi kažu da me Joe čeka, ja ću se, što, slomiti?«

Neil ju je gledao otvorenom mržnjom. »Na kraju bi popustila.«

Judith je zatvorila oči. »Glupo«, promrmljala je.

»>Joe vas čeka.< Taj tip mi je rekao. A to ti je bila pogreška, Neile. Vidiš, da je Joe stajao iza toga, da ih je on poslao na mene, sigurno bi im rekao da sam naoružana. Ovi to nisu znali.«

»Maya?«

Bila je to Judith.

»Ubila si mi sina.«

»On je ubio moju sestru.«

»Mrtav je. Ne može mu se suditi. Ali tri svjedoka čula su tvoje priznanje. Pokrenut ćemo stvar.«

»Ne razumiješ«, odgovorila je Maya. »Joe nije ubio samo moju sestru. Ubio je Thea Moru...«

»To je bila šala koja je otišla u krivom smjeru.«

»Ubio je Toma Dauglassa.«

»Nemaš dokaza za to.«

»A ubio je i vlastitog brata.«

Tu su svi zastali. Nekoliko trenutaka vladala je grobna tišina, ona teška tišina u kojoj se čini da čak i namještaj suspreže dah.

»Mama?« bila je to Caroline. »To nije istina, je li tako?«

»Naravno da nije«, odgovorila je Judith.

»Istina je«, rekla je Maya. »Joe je ubio Andrewa.«

Caroline se okrenula prema Judith. »Mama?«

»Ne slušaj je. To je laž.«

Ali glas joj je sada podrhtavao.

»Danas sam posjetila Christophera Swaina, Judith. Rekao mi je da se Andrew lomio, da je na brodu rekao Joeu da će ih sve prijaviti za ono što su napravili Theu. Zatim je sam otišao na gornju palubu. A Joe za njim.«

Muk.

Caroline je zaplakala. Neil je gledao majku kao da preklinje za pomoć.

»To ne znači da ga je ubio«, rekla je Judith. »U toj groznoj mašti u tvojoj bolesnoj glavi možeš vjerovati da znači, ali sama si mi rekla što se dogodilo. Rekla si mi istinu.«

Maya je kimnula. »Andrew je skočio. Počinio je samoubojstvo.«

»Da.«

»A Joe je to vidio. Tako mi je rekao.«

»Da, naravno.«

»Osim što nije bilo tako. Joe i Andrew su na palubu otišli u jedan iza ponoći.«

»Tako je.«

»Ali nitko nije prijavio Andrewov nestanak do slijedećeg jutra.« Maya je nakrivila glavu. »Da je Joe vidio kako mu brat skače, ne bi li smjesta uzbunio ostale?«

Judith je raskolačila oči kao da je primila udarac u trbuh. Mayi je postalo jasno. Ni Judith nije prihvaćala istinu. Znala je, a istovremeno nije znala. Nevjerojatno koliko čovjek može zatvarati oči pred stvarnom istinom.

Judith je pala na koljena.

»Mama?« javio se Neil.

Judith je počela tuliti kao ranjena zvijer. »To nije istina.«

»Istina je«, rekla je Maya sada stojeći. »Joe je ubio Thea Moru. Ubio je Andrewa. Ubio je Claire. Ubio je Toma Douglassa. Kolike je još ubio, Judith? U osmom razredu jednog je klinca napao bejzbolskom palicom. U srednjoj školi je zbog djevojke pokušao jednog učenika živog zapaliti. Joseph stariji je shvatio. Zbog toga je upravljanje kompanijom ostavio Neilu.«

Judith je samo odmahivala glavom.

»Podizala si, štitila i odgajala ubojicu.«

»A ti si se udala za njega.«

Maya je kimnula. »Jesam.«

»Zaista misliš da te je obmanuo?«

»Ne mislim. Znam.«

I dalje na koljenima Judith je podigla pogled prema Mayi. »Ubila si ga.«

Maya nije odgovorila.

»To nije bilo u samoobrani. Mogla si ga prijaviti.«

»Da.«

»Ali si ga umjesto toga odlučila ubiti.«

»Ponovo bi ga pokušala zaštititi, Judith. To nisam smjela dozvoliti.« Napravila je korak prema vratima. Neil i Caroline su se odmaknuli. »A sada će sve izaći na vidjelo.«

»Ako izađe«, odgovorila je Judith. »Završit ćeš na doživotnoj.«

»Da, možda. Ali izaći će i ono o *EAC Pharmaceuticals-u*. Sve je završeno. Ništa nije ostalo.«

»Čekaj«, rekla je Judith. Ustala je.

Maya se zaustavila.

»Možda se možemo dogovoriti.«

Upao je Neil: »Mama, o čemu govoriš?«

»Mir.« Pogledala je Mayu. »Htjela si pravdu za svoju sestru. Dobila si je. Sad ćemo se sve dogovoriti.«

»Mama?«

»Samo me slušaj.« Ruke je stavila Mayi na ramena. »Za skandal s *EAC Pharmaceuticals*om okrivit ćemo Joea. Nagovijestit ćemo da je možda to dovelo do njegova ubojstva. Shvaćaš li? Nitko ne mora saznati istinu. Pravda je zadovoljena. A možda... Možda si bila u pravu, Maya. Ja... Ja sam Eva. Odgojila sam Kaina da ubije Abela. Trebala sam znati. Ne znam mogu li živjeti s time, ni hoću li se ikad moći iskupiti, ali možda, ako svi skupimo glave, još uvijek mogu spasiti preostalo dvoje djece. A mogu spasiti i tebe, Maya.«

»Prekasno je za nagodbe, Judith«, odgovorila joj je Maya.

»U pravu je, mama.«

Bio je to Neil. Okrenula se prema njemu i vidjela da ima pištolj uperen u nju. »Ali imam bolju ideju«, rekao je Mayi. »Uzela si Hectorov kamionet. Upala si nam u kuću. Siguran sam da si naoružana. Priznala si da si ubila Joea, a sad želiš ubiti i nas. Jedino, ja na vrijeme ubijam tebe i spašavam nas. I dalje skandal s *EAC-om* pripisujemo Joeu, ali sada ostatak života nećemo provoditi u osvrtnju preko ramena.«

Neil je pogledao majku. Judith se osmjehnula. Claire je kimnula. Obitelj se ujedini.

Neil je ispalio tri hica.

Poetično, pomislila je Maya. Toliko puta je ona pucala na Joea.

Srušila se na pod raširenih ruku i nogu. Ležala je na leđima. Nije se mogla pomaknuti. Očekivala je da će osjetiti hladnoću, ali to se nije dogodilo. Glasove je čula isprekidano:

»Nitko neće saznati... «

»Pregledaj joj džepove... «

»Nema pištolj...«

Maya se osmjehnula i pogledala prema kaminu. »Zašto se smješka...?«

»Što je ono iznad kamina? Izgleda kao... «

»Oh, ne... «

Mayine oči su trepnule i zatim se zatvorile. Čekala je zvukove, helikoptere, pucnjavu, vrištanje, da krenu u napad. Ali nisu. Ovaj puta ne. I nikad više neće.

Nastupila je tama i tišina, a zatim, konačno, mir.

Trideset četrto poglavlje

Dvadeset pet godina poslije.
Vrata dizala taman da će se zatvoriti, kad čujem jednu ženu kako zove moje ime. »Shane?«

Pružam ruku da zaustavim dizalo. »Zdravo, Eileen.«

Ona ulazi, smiješka se i ljubi me u obraz. »Dugo je prošlo.«

»Predugo.«

»Dobro izgledaš, Shane.«

»I ti, Eileen.«

»Čujem da si dobio endoprotezu u koljeno. Jesi dobro?« Rukom odagnavam njezinu brigu. Oboje se smijemo. Lijep je dan.

»Kako su ti djeca?« pitam je.

»Odlično. Jesam ti rekla da Missy predaje na Vassar?«

»Oduvijek je bila napredna. Kao majka.«

Eileen stavlja ruku na moju i zadržava je. Oboje smo još uvijek samci, iako smo nekad davno imali svoje trenutke. Dovoljno. Ostatak vožnje dizalom provodimo u tišini.

Do sada ste svi već vidjeli onu snimku s kamere-dadilje koju je Maya bila postavila na kamin u Farnwoodu - nazvali su to »postalo je viralno«, kad nešto postigne toliku gledanost - zato ću vam ispričati ostatak onoga što znam.

One večeri kad me je Maya pridobila da pazim na Hectora i Isabellu, nazvala je nekoga tko je radio s Coreyem zvždačem. Nikad nisam

saznao ime te osobe. Nitko nije. Oni su pomoću kamere-dadilje organizirali izravan prijenos. Ukratko, cijeli svijet je mogao gledati što se one večeri događalo u kući Burkettovih. Uživio. Corey zviždač je već bio prilično poznat, to je bilo u vrijeme kad je takva vrsta transparentnosti bila još u povojima, ali poslije te večeri, njegova stranica postala je jedna od najvećih na mreži. Jasno da sam ja osobno bio protiv da se naš zadatak objavi. Ali na kraju, Corey Rudzinski iskoristio je publicitet koji mu je te večeri Maya priskrbila i učinio mnoge dobre stvari. Preplašeni, ranjeni, bespomoćni ljudi koji su se bojali reći istinu, odjednom su skupili hrabrost da progovore. Rušile su se korumpirane vlade i poslovne kompanije.

I na kraju, bila je to Maya koja zamisao: prenesi svijetu istinu uživo. Jedino što nitko nije očekivao takav kraj.

Ubojstvo pred očima.

Otvoraju se vrata dizala.

»Poslije tebe«, govorim Eileen.

»Hvala, Shane.«

Dok je slijedim niz hodnik i dalje šepajući s novim koljenom, osjećam bujanje u grudima. Priznajem, kako starim, postajem sve sentimentalniji. Sve sam skloniji zaplakati u sretnim trenucima života.

Kad zađem za ugao i uđem u bolničku sobu, prvog koga opažam je Daniel Walker. Sada mu je trideset devet i visok je sto devedeset pet. Radi tri kata iznad kao radiolog. Do njega je njegova sestra Alexa. Njoj je trideset sedam i ima malo dijete. Alexa se bavi digitalnim dizajnom, iako ne znam točno što je to.

Oboje me pozdravljaju grljenjem i poljupcima.

I Eddie je tu, sa ženom Selinom. Eddie je bio udovac skoro deset godina prije nego se ponovo oženio. Selina je divna žena, i sretan sam što je Eddie nakon Claire pronašao sreću. Rukujemo se i pozdravljamo muškim pozdravom neke vrste zagrljaja.

Zatim gledam krevet u kojem Lily drži svoju novorođenu djevojčicu.

Bum. Srce mi eksplodira u grudima.

Ne znam je li Maya one večeri otišla Burkettovima znajući da će umrijeti. Pištolj je ostavila u autu. Neki imaju teoriju da je to napravila kako Burkettovi ne bi mogli tvrditi da se radilo o samoobrani. Možda. Ostavila mi je pismo koje je napisala noć prije smrti. Jedno je ostavila i Eddieju. Željela je da Eddie odgaja Lily ako se njoj nešto dogodi. Eddie je to napravio na savršen način. Napisala je da se nada da će Daniel i Alexa biti dobri stariji rođaci njezine kćeri. Bili su, i još više od toga. Ja

sam trebao biti Lilyn kum, a Eileen kuma. Maya je željela da ostanemo u njezinu životu. To smo Eileen i ja učinili, ali uz Eddieja, Daniela, Alexu i sada Selinu, mislim da nas Lily nije trebala.

Ostao sam, ostajem i dalje, jer Lily volim onim žarom koji čovjek obično čuva samo za vlastito dijete. A možda ostajem i zbog nečeg drugog. Lily je poput svoje majke. Slična je svojoj majci. Ponaša se kao njezina majka. Biti joj u blizini, pomagati joj -slušajte me dobro - jedini je način da Mayu imam uza sebe. Možda je to sebično, ne znam. Ali nedostaje mi Maya. Ponekad, kao kad sam na primjer dovezio Lily nakon utakmice ili kina, gotovo sam osjetio kako hitam nekamo da Mayi ispričam kako smo proveli dan i da je uvjerim da je Lily dobro.

Smiješno, nije li?

Iz kreveta, Lily me gleda i osmijehuje se. To je osmijeh njezine majke, iako sam rijetko vidio da tako blista. »Pogledaj, Shane!«

Lily se ne sjeća svoje majke. To me ubija. »Odlično si to obavila, mala.«

Ljudi, naravno, pričaju o Mayinim zločinima. Ubila je civile. Ubila je čovjeka, koliko god bi se moglo naći opravdanja. Da je preživjela, završila bi u zatvoru. Bez sumnje. Zato je možda izabrala smrt ispred života u zatvoru. Možda je izabrala pad Burkettovih i da na taj način ne budu dio života njezina djeteta, radije nego da truli u ćeliji i riskira. Više ne znam.

Ali tvrdila mi je da nikad nije osjetila krivnju zbog onoga što je napravila na Bliskom istoku. Ni to ne znam. Ta grozna sjećanja razdirala su je svake noći. Ljude koji nemaju grižnju savijesti ne proganjaju njihova djela, nije li tako?

Bila je dobar čovjek. Ne zanima me što se govori.

Eddie mi je jednom prilikom rekao da je ponekad osjećao kao da je smrt dio Maye, da je smrt prati. Neobično je to reći na taj način. Ali mislim da shvaćam. Nakon onoga što se dogodilo u Iraku, Maya nije mogla utišati glasove. Smrt je ostala uz nju. Pokušavala je pobjeći, ali Smrt bi je potapšala po ramenu. Nije odlazila. Mislim da je Maya to shvatila. Mislim da se, više od ičega, željela uvjeriti da smrt neće pratiti Lily.

Maya nije ostavila pismo za Lily da ga otvori u izvjesnoj dobi, ili nešto slično. Nije Eddieju rekla kako da je odgaja i zašto je izabrala njega. Jednostavno je znala. Znala je da će biti pravi izbor. I bio je. Prije više godina Eddie me je upitao za mišljenje o tome što da kaže Lily o njezinim biološkim roditeljima i kada. Nijedan nismo znali. Maya je

često govorila da djeca ne dolaze s uputama za rukovanje. Prepustila je to nama. Vjerovala je da ćemo kad dođe vrijeme napraviti ono što je najbolje za Lily.

Na kraju, kad je bila dovoljno odrasla da shvati, rekli smo joj.

Ružna istina, odlučili smo, bolja je od maštovite laži.

Dean Vanech, Lilyn muž, upada u sobu i ljubi svoju ženu.

»Hej, Shane.«

»Čestitam, Dean.«

»Hvala.«

Dean je u vojsci. Kladim se da bi se Mayi to svidjelo. Sretan par sjedi na krevetu i uživa u djetetu na način kako to rade novo-postali roditelji. Ponovo gledam Eddieja. Oči su mu suzne. Kimam.

»Djede«, kažem mu.

Nije u stanju odgovoriti. Zaslužio je ovaj trenutak. Pružio je Lily lijepo djetinjstvo i ja sam mu zahvalan. Uvijek ću biti u blizini ako me zatreba. Bit ću to i za Daniela i Alexu. I uvijek ću to biti za Lily.

Maya je to, naravno, znala.

»Shane?«

»Da, Lily.«

»Hoćeš je primiti?«

»Ne znam. Malo sam nespretnan.«

Lily nije htjela ni čuti. »Dobro ćeš ti to.«

Šefuje mi. Kao njezina majka.

Prilazim krevetu, a ona mi pruža bebu pazeći da joj glavica bude na mojoj ruci. Gledam je pogledom blizu strahopoštovanja.

»Zvat će se Maya«, govori Lily.

Kimam jer ne mogu govoriti.

Maya, moja Maya, bivša Maya i ja vidjeli smo mnoge kako umiru. Znali smo pričati o tome kako mrtvi ostaju mrtvi. To je to, govorila je. Čovjek umre. Gotovo je. Ali sada, nisam siguran. Spuštam pogled i mislim da smo Maya i ja tu bili u krivu.

Ona je tu. Siguran sam.

Zahvale

Autor (a to sam ja) želi zahvaliti sljedećima: Ricku Friedmanu, Lindi Fairstein, Kevinu Marcyju, Peteu Misciji, zrakoplovnom pukovniku T. Marku McCurleyu, Diane Discepolo, Ricku Kronbergu, Benu Sevieru, Christine Ball, Jamieu Knappu, Carrie Swetonic, Stephanie Kelly, Selini Walker, Lisi Erbach Vance, Eliane Benisti i Francoiseu Triffauxu. Siguran sam da su griješili, ali ne zamjerajmo im.

Autor (i dalje ja) također zahvaljuje Mariani Barford, Tomu Douglassu, Eileen Finn, Heather Howell, Fredu Katenu, Rogeru Kierceu, Neilu Kornfeldu, Melissi Lee, Mary McLeod, Julianu Rubinsteinu, Coreyu Rudzinskom, Kitty Shum i Dr. Christopheru Swainu. Oni (ili njihovi voljeni) velikodušno su pridonijeli mome milostivom izboru, u zamjenu da im se ime nađe u ovoj knjizi. Ako u budućnosti želite sudjelovati, za detalje posjetite HarlanCoben.com ili moj mail giving@harlancoben.com.

Na kraju, neobično sam ponosan što sam pripadnik USO¹⁸ turneje veterana. Nekoliko skromnih vojnika i vojnkinja otvoreno su govorili pod uvjetom da im ne spominjem imena, ali zamolili su me da odam priznanje mnogim njihovim hrabrim suborcima veteranima (i njihovim obiteljima) koji i dalje pate od psiholoških poremećaja zbog dragovoljnog stupanja u vojsku koja ratuje već više od deset godina.

[1](#) Drugi amandman Američkog ustava govori o slobodi posjedovanja oružja.

[2](#) Odrastanje.

[3](#) Zovi me gđica. Kitty. CD Eartha Kitt.

[4](#) Special Operations Aviation Regiment.

[5](#) Corey zviždač.

[6](#) Najbolje od svega.

[7](#) Blow. Puhanje, ali može biti i »pušenje«.

[8](#) Lanac ljekarni.

[9](#) Koža i čipka - klub za gospodu.

[10](#) Klubovi američkog nogometa.

[11](#) Catnip. Biljka mačja metvica o koju se mačke vole češati.

[12](#) Američki pisac, slikar i ilustrator.

[13](#) University of Southern California. Sveučilište Južne Kalifornije.

[14](#) University of California, Los Angeles. Kalifornijsko sveučilište u Los Angelesu.

[15](#) Zgrada neovisnosti« u kojoj je donešena Američka deklaracija o neovisnosti i ustav SAD-a.

[16](#) Zvono koje je označilo donošenje Deklaracije o neovisnosti.

[17](#) Broj hitne službe.

[18](#) United Service Organizations. Neprofitna organizacija koja priređuje programe i zabave za vojnike i njihove obitelji.